

Κίνα

Ο πολιτισμός της Κίνας μοιάζει σαν να έχει ακολουθήσει μια εξέλιξη τελείως διαφορετική από τη υπόλοιπη ανθρωπότητα. Σαν να ξεπήδησε από το πουθενά ένα δεύτερο κλαδί στο ανθρώπινο το δέντρο, ένα κλαδί που έχει αποχωριστεί και ακολουθεί απλά την δική του πορεία. Στον κινέζικο πολιτισμό κάτι μας διαφεύγει.... Μας διαφεύγει η αφετηρία του, ο στόχος του, ο βηματισμός του.

Φαίνεται πως αυτός ο λαός παρήγαγε ένα κοινωνικό πολιτισμό πιο τέλειο από τον δικό μας, μια ηθική άξια θαυμασμού, και έναν οργανωμένο τρόπο ζωής που διαφεύγει απόλυτα από την δική μας συλλογιστική. Η Κίνα υπήρξε στο πέρασμα του χρόνου ανοικτή στην εισβολή άλλων φυλών και άλλων θρησκειών. Οι αναμίξεις αυτές παρήγαγαν καινούριες μορφές πολιτισμού, όπως η Ινδοκίνα και οι πολιτισμοί του Θιβέτ. Ο Βουδισμός και ο Ισλαμισμός μπόρεσε να εισχωρήσει, και να επηρεάσει τον πολιτισμό και τη τέχνη και να διαμορφώσει διάφορες κοινωνικοπολιτικές ομάδες. Παρόλα αυτά μοιάζει σαν να μη έχει σαλέψει καθόλου. Με τον ίδιο τρόπο ζωγραφίζει, με τα ίδια όργανα παίζει μουσική, με τον ίδιο τελετουργικό τρόπο λατρεύει τους προγόνους. Ο κόσμος της Κίνας κοιτάζει σταθερά το παρελθόν, και αναζητά μέσα στο πέρασμα των αιώνων την συνταγή της προσαρμογής του στη Φύση.

Η κινέζικη τέχνη, μέσα από έναν δρόμο περίεργο για μας, αγκαλιάζει την κοινωνική, την ηθική και την θρησκευτική πραγματικότητα του κινέζικου λαού και οδηγεί στην πηγή της κοινής μας συνείδησης. Η τέχνη στον κινέζο είναι κάτι σαν προσευχή, τον ανεβάζει σε ολοένα και ψηλότερα επίπεδα ακρόασης του θεού.

Οι ιστορικοί της τέχνης κατάταξαν τα κινέζικα δημιουργήματα σύμφωνα με τις δυναστείες των αυτοκρατόρων, επειδή το ιδιαίτερο κοινωνικοπολιτικό κλίμα που επικρατούσε σε κάθε δυναστεία ήταν καθοριστικό της καλλιτεχνικής εξέλιξης.

Στην κινέζικη τέχνη η αντιγραφή δεν θεωρήθηκε ποτέ κλοπή, αλλά καλλιτεχνικό προτέρημα και γι' αυτόν τον λόγο είναι πολύ δύσκολο σήμερα ο καθορισμός της αυθεντικότητας ενός έργου.

Όλα στην Κίνα γυρίζουν μόνιμα σε κύκλους, ακολουθώντας τους κύκλους της Φύσης. Η Τέχνη της ακολουθεί τους ίδιους δρόμους που ακολουθεί και η Ψυχή της. Μοιάζει να ζει χωρίς να προχωρεί, μια και λίγα πράγματα άλλαξαν στο πέρασμα των χρόνων.

Αυτός ο παράξενος θετικός λαός έχει την ικανότητα να ακούει μέσα από τα βάθη της σκοτεινής ψυχής, την καθαρή αρμονία του Σύμπαντος, κι έτσι καθάρια, λεπτεπίλεπτη και βαριά, μεταλλάσσει την ύλη σε τέτοιες μορφές που περιέχουν περισσότερο αποκρυσταλλωμένους ήχους παρά την ύλη καθεαυτή. Αυτές οι μορφές

που παράγει η Τέχνη τους , ξεκλειδώνουν από την ψυχή των ανθρώπων, την ηρεμία και την παρηγοριά, ... την βαθιά γνώση πως η Ζωή θα γεννά και θα αναγεννά , πάντα θα βρυχάται και πάντα θα ανεβαίνει προς τα πάνω για να αγγίξει τον ουρανό.

Κινέζικη Μυθολογία

Κοσμογονία-Άνθρωπος

Στην κινέζικη κοσμογονία, την πρώτη θέση έχει το **Χάος** (Χουέν Τουέν), όπως στη θεογονία του Ησιόδου, αλλά και σε άλλες κοσμογονίες. Πρόκειται για μια άμορφη και αδιαφοροποίητη αρχή. Υπάρχει όμως και μια άλλη Αρχή, κάτω από την ώθηση της οποίας, το χάος χωρίζεται σε **Γίν** και **Γιάγκ**. Το Γίν και Γιάγκ θα αποτελούν στο εξής τις δύο θεμελιώδεις αρχές του σύμπαντος. Στις αιώνιες εναλλαγές του Γίν και του Γιάγκ θα οφείλονται όλες οι αλλαγές που γίνονται στον κόσμο.

Οι κινέζικες μυθολογικές παραδόσεις όμως, είναι άφθονες και έτσι οι αντιλήψεις για την μορφή του χάους και οι εκδοχές για την πρωταρχική δημιουργία είναι αρκετές. Έτσι, σε μια εκδοχή, το **Χάος** εμφανίζεται σαν ένα σώμα χωρίς οπές. Ο αυτοκράτορας της θάλασσας του νότου και ο αυτοκράτορας της θάλασσας του βορρά, συνενοήθηκαν να του ανοίξουν οπές. Έτσι, *"πέθανε το Χάος και γεννήθηκε ο Κόσμος"* . Σε άλλες εκδοχές, το **Χάος** παριστάνεται σαν ένα πουλί με μορφή πύρινου σάκου. Αλλού εμφανίζεται σαν σκύλος, πού έχει μάτια αλλά δεν βλέπει, αυτιά αλλά δεν ακούει κλπ. Και τα δύο αυτά όντα μοιάζουν με το πρωταρχικό χάος από το οποίο θα προέλθει, μέσα από κάποιες διαδικασίες κοσμογονικές, ο διαμορφωμένος κόσμος και τα όντα με τις ιδιότητες τους, τις αισθήσεις και τα χαρακτηριστικά τους.

Πολύ σημαντική θέση στην κινεζική κοσμογονία, έχει ο μύθος του **Πά-Κού**. Σύμφωνα με αυτό το μύθο, το πρωταρχικό χάος είχε την μορφή αυγού. Από αυτό το **πρωταρχικό αυγό** γεννήθηκε ο Πά-Κού. Τα βαριά στοιχεία του αυγού -τα Γίν -σχημάτισαν τη Γή. Τα ελαφρά -τα Γιάγκ-σχημάτισαν τον ουρανό. Ο Πά-Κού ήταν στη μέση και χώριζε τον ουρανό και τη γή. Το μέγεθος του Πά-Κού μεγάλωνε συνεχώς, ώστε να κρατά χωρισμένη τη γή απο τον ουρανό. Όμως, κάποια στιγμή εξαντλήθηκε και πέθανε. Από τα μέρη του σώματος του προήλθαν τα μέρη του κόσμου. Το κεφάλι του έγινε το βουνό της ανατολής, η κοιλιά του έγινε το βουνό του κέντρου, το αριστερό του χέρι έγινε το βουνό του νότου, το δεξί του χέρι έγινε το βουνό του βορρά, τα πόδια του έγιναν το βουνό της δύσης. Τά μάτια του έγιναν ο ήλιος και το φεγγάρι, τα μαλλιά του έγιναν τα δέντρα και τα φυτά, τα δάκρυα του έγιναν τα βουνά και οι θάλασσες. Η αναπνοή του έγινε ο άνεμος και η φωνή του τα αστραπόβροντα.

Σε άλλη εκδοχή ο Πά-Κού, μαζί με την πρώτη **γελώνα**, τον πρώτο **φοίνικα**, τον πρώτο **δράκοντα** και τον πρώτο **μονόκερο**, διαμόρφωσε

το σύμπαν με το καλέμι του. Μαζί με τα ζώα αυτά, ταξίδευε στον κόσμο και δίδασκε τους ανθρώπους και αφού τους μετέδωσε την σοφία του, εξαφανίστηκε .

Όπως σε κάθε μυθολογία, έτσι και στην κινέζικη υπάρχουν αναφορές για τη δημιουργία του ανθρώπου. Σύμφωνα με μια εκδοχή οι άνθρωποι προήλθαν από τους ψύλους που ήταν πάνω στο σώμα του ουράνιου ανθρώπου, του Πά-Κού.

Άλλος μύθος αναφέρει μια θηλυκή θεότητα, τη **Νου-Κούα**, που έπλασε τους ανθρώπους με κίτρινο πηλό. Αφού έπλασε κάποιους, πήρε ένα σχοινί που το βουτούσε στη λάσπη και μετά το έβγαζε για να μπορεί να τους φτιάχνει πιο γρήγορα και πιο εύκολα. Στη Νου-Κούα απέδιδαν και την ίδρυση του θεσμού του γάμου. Ένα άλλο κατόρθωμα της ήταν ότι αντιμετώπισε τις πλημμύρες με ένα φράγμα που ύψωσε με στάχτη καλαμιών.

Στην κινέζικη μυθική παράδοση συναντάμε και ένα είδος **Προμηθέα**. Πρόκειται για το Θεό **Σούι Γιόν**. Αυτός μετέφερε τη φωτιά από μακρινά αστέρια. Εφεύρε τον τρόπο να ανάβει κανείς φωτιά, τρίβοντας δύο σκληρά ξύλα. Ο μύθος αναφέρει ότι είδε τις σπίθες που πετάγονταν από τα εργαλεία ενός ξυλουργού και τότε κατασκεύασε το ομοίωμα ενός δρυοκολάπτη σε ξύλο, πού με τη μύτη του χτυπούσε το ξύλο και έβγαζε σπίθες . Στον ίδιο Θεό απέδιδαν τόσο την πρωταρχική γραφή με κόμπους, όσο και την εφεύρεση της κουζίνας.

Ο **ουράνιος θόλος** συγκρατιέται από στήλες. Η γή χωρίζεται σε **τετράγωνα**. Υπάρχουν πρωταρχικές θάλασσες και κυρίως ιερά βουνά. Υπάρχουν, σε μία εκδοχή, τέσσερα βουνά, που τοποθετούνται στις τέσσερις κατευθύνσεις του χώρου. Ένα πέμπτο συμπληρώνει το κέντρο. Υπήρχαν και τα μυθικά βουνά, που ανήκουν κατά κάποιο τρόπο σε μια άλλη διάσταση. Αυτά τα βουνά παίζουν τον ρόλο στηλών ανάμεσα στον ουρανό και τη γή. Επίσης, αναφέρονται στους μύθους **τέσσερα ιερά ποτάμια**. Όλα αυτά, τα τέσσερα βουνά , οι τέσσερις θάλασσες, τα τέσσερα ποτάμια, αλλά και η αντίληψη για το κέντρο, έχουν σχέση με τις κατευθύνσεις και το τι βρίσκεται σε αυτές και μας δείχνουν, ότι για τους κινέζους, ο χώρος ήταν ιερός . Οι μεγάλοι αναζητητές μέσα στην κινέζικη μυθολογία -αλλά και στην φιλοσοφία αργότερα- είναι και μεγάλοι ταξιδιώτες.

Πολύ σημαντικά είναι τα άστρα στα οποία κατοικούν διάφορες θεότητες. Ενδεικτικά αναφέρουμε τον αστερισμό της **μεγάλης Άρκτου**, τον **Σείριο** και τον **πολικό αστέρα** . Επίσης, σημαντικό ρόλο παίζουν ο Ήλιος και η Σελήνη. Σύμφωνα με τις κοσμολογικές τους παραδόσεις υπάρχουν δέκα Ήλιοι και δώδεκα Σελήνες. Ένας μυθικός τοξότης, ο Γί, τόξευσε τους ήλιους -οι οποίοι ήταν σαν κοράκια- και έτσι έμεινε μόνο ένας. Δεν υπάρχει κάποιος ανάλογος μύθος σχετικά με τα φεγγάρια, ο αριθμός δώδεκα φαίνεται ότι σχετίζεται με τους δώδεκα σεληνιακούς μήνες.

Μύθοι εκπολιτισμού της Κίνας

Μέσα στην μεγάλη πορεία του κινέζικου πολιτισμού συναντούμε πολλές **δημιουργίες και εφευρέσεις** ήδη από τα πανάρχαια χρόνια. Ενδεικτικά αναφέρουμε την χύτευση του μπρούτζου αλλά και άλλων μετάλλων καθώς και την δημιουργία δύσκολων κραμάτων, την πορσελάνη, την πυξίδα, το μπαρούτι και τόσα άλλα. Έτσι είναι φυσικό να έχουν και αρκετούς μύθους στους οποίους να αναφέρουν την προέλευση αυτών των εφευρέσεων.

Ο μυθικός αυτοκράτορας **Φού Χί** - ο οποίος παριστάνεται μισός φίδι και μισός άνθρωπος, όπως ο **Κέκροπας** στην αρχαία Αθήνα, ήταν ένας σοφός ο οποίος εφεύρε τα οκτώ τρίγραμμα του **Πα-Κούα**, έφτιαξε διάφορα νέα μουσικά όργανα και εφεύρε επίσης την γραφή με **ιερογλυφικά**, το ψάρεμα με δίχτυ, την εξημέρωση των ζώων, ενώ η γυναίκα του δίδαξε στους ανθρώπους την εκτροφή του μεταξοσκώληκα και το πώς να φτιάχνουν κλωστές.

Ο διάδοχός του, ο **Σέν Νούγκ**, ήταν ο εφευρέτης του ξύλινου αρότρου και ξεκίνησε τη γεωργία και το εμπόριο και ανέπτυξε τη θεραπεία με βότανα που είναι ένας άλλος τομέας με χιλιόχρονη παράδοση στην Κίνα.

Μετά από αυτόν βασίλευσε ο περίφημος **Χουάγκ Τι**, ο οποίος έδωσε την πυξίδα, τον τροχό, τα πρώτα σπίτια από τούβλα και παρατηρητήρια άστρων. Μελέτησε τα άστρα, διόρθωσε το ημερολόγιο και έκανε ανακατανομή της γής. Το τελευταίο ήταν πολύ σημαντικό αν έχουμε υπ' όψιν τις μεγάλες πλημμύρες, κυρίως του Κίτρινου ποταμού. Ένας δισέγγονος του Κίτρινου Αυτοκράτορα, ο **Κουέν**, ανέλαβε το δύσκολο έργο να δαμάσει τα νερά του ποταμού. Οι θεοί κατείχαν μια μαγική γη η οποία μπορούσε να φουσκώσει και έτσι να φτιαχτούν φράγματα εύκολα. Ο Κουέν κατάφερε να κλέψει ένα κομμάτι από τους θεούς οι οποίοι τον τιμώρησαν για την κλοπή (όπως τον **Προμηθέα** για την κλοπή της φωτιάς).

Ο γιός του, ο **Γιού**, κληρονόμησε τη μαγική γη και άρχισε να φτιάχνει φράγματα με τα οποία αναχαίτισε τα νερά. Εφτιαξε μάλιστα βουνά και παλάτια που δεν μπορούσε να τα καλύψει το νερό. Συνεργάτη του είχε ένα δράκο ο οποίος με την ουρά του έφτιαχνε κανάλια για την διοχέτευση των νερών. Στον Γιού αποδίδονται και η εφεύρεση του αφαδιού, του ορθογώνιου χάρακα και του διαβήτη. Χωρίς τον Γιού θα είχαμε γίνει όλοι ψάρια λέει μια παλιά φράση των κινέζων. Σύμφωνα με την παράδοση, στα χρόνια της βασιλείας του φτιάχτηκε και οινόπνευμα από ρύζι. Προνοητικός ο Γιού, εξόρισε τον εφευρέτη και είπε: Θα έρθει κάποια μέρα, που αυτό το ποτό θα στοιχίσει σε κάποιον το βασίλειο του.

Αξίζει ακόμη να αναφέρουμε μια πανάρχαια παράδοση, ότι η **Νού Κούα**, η σύζυγος του Φου Χί, είχε ανακαλύψει μια μέθοδο να μαλακώνει τις πέτρες και να τις ενώνει μεταξύ τους Αναφέρεται επίσης ένας μυθικός αυτοκράτορας, ο **Γιέν Τι**, ο οποίος είχε γράψει ένα σύγγραμμα βοτανικής . Ήταν γνωστός και σαν Θεός Γεωργός.

Γενικά παρατηρούμε στην Κίνα, ότι ένα πολύ μεγάλο σύνολο εφευρέσεων και κοινωφελών πράξεων γενικά, αποδίδεται σε μυθικούς αυτοκράτορες και

θεία πρόσωπα. Αυτό συμβαδίζει με την μεγάλη αρχαιότητα και δημιουργικότητα του κινέζικου λαού.

Ιστορίες-Παραβολές

Ο τίγρης και η αλεπού (παραβολή)

Ο βασιλιάς Χσούαν κάλεσε το υπουργικό Συμβούλιό του. «Ακούω», είπε, «ότι οι άνθρωποι στις βόρειες περιοχές φοβούνται τον έπαρχο Τζάο. Είναι αλήθεια αυτό;»

Κανένας δεν απάντησε. Μετά από λίγο όμως ο σύμβουλος Τζιάνγκ Γι σηκώθηκε και μίλησε: «Ας ακούσει ο Μεγαλειότατος. Ζούσε στη ζούγκλα ένας τίγρης που ψάχνοντας την τροφή του αιχμαλώτισε μια αλεπού. Η αλεπού άρχισε να ωρύεται: πώς τολμάς; Εμένα θα φας; Δεν γνωρίζεις πως ο Θεός με έχρισε αρχηγό στο βασίλειο των ζώων; Αν με φας, αν με πειράξεις καθόλου, θα κάνεις μεγάλη αμαρτία και ο Θεός θα σε τιμωρήσει. Αν δε με πιστεύεις πάμε να σου δείξω. Εγώ θα προχωρώ μπροστά κι εσύ ν' ακολουθείς από πίσω. Ο τίγρης μαζεύτηκε λίγο και δέχτηκε ν' ακολουθήσει.

Βλέποντας τον τίγρη ν' ακολουθεί την αλεπού τα ζώα σκορπούσαν γοργά κι εξαφανίζονταν από το διάβα τους. Ο τίγρης πίστεψε την αλεπού χωρίς να συνειδητοποιήσει ότι τα ζώα φοβούνταν εκείνον και όχι την αλεπού. Τώρα, ο Μεγαλειότατος έχει παραχωρήσει μια τεράστια περιοχή και μια πολυάριθμη στρατιά στον Έπαρχο. Αυτό που φοβούνται αληθινά είναι ο στρατός και η εξουσία της Μεγαλειότητάς Σας.»

Ο σύμβουλος Γι σώπασε με μια υπόκλιση και κάθισε. Ο βασιλιάς Χσούαν ησύχασε.

Η διάκριση του δικαστή

Ένας έμπορος πήγαινε στην αγορά της Λινχουάι μεταφέροντας τα μετάξια του όταν ξαφνικά άρχισε μια δυνατή βροχή. Ανάμεσα στα εμπορεύματά του είχε κι ένα μεγάλο χρυσοποίκιλτο μαντήλι που ήταν αδιάβροχο. Έτσι το άνοιξε πάνω από το κεφάλι του για προστασία. Σύντομα ένας άλλος έμπορος σίμωσε και χώθηκε κάτω από το μαντήλι με την άδεια του πρώτου. Όταν η βροχή σταμάτησε ο δεύτερος ισχυρίστηκε πως το μαντήλι ήταν δικό του.

Ο σοφός δικαστής Χσουέ Χσουάν άκουσε τους ισχυρισμούς και των δύο προσεκτικά.

«Είναι πολύτιμο αυτό το μαντήλι» είπε. «Αλλά γιατί να καυγαδίζετε; Είναι αρκετά μεγάλο. Επομένως ας το κόψουμε στα δύο να πάρετε ένα κομμάτι ο καθένας σας.» Και διέταξε να του φέρουν ένα ψαλίδι.

Ο κάτοχος του μαντηλιού σηκώθηκε κι άρχισε να παραπονιέται ότι αδικήθηκε, εκφράζοντας αμφιβολίες για τη σοφία του δικαστή. Ο άλλος καθόταν ήσυχος λέγοντας μόνο πως έμεινε ικανοποιημένος από την απόφαση του σοφού Χσουέ Χσουάν.

Έτσι όμως από τη στάση τους αυτή ο δικαστής κατάλαβε ότι το μαντήλι ανήκε στον πρώτο και του το έδωσε. Τον δεύτερο τον τιμώρησε όπως άξιζε σ' ένα κλέφτη

Ο γέροντας που μετακίνησε βουνά

Τα βουνά Τάιχανγκ και Βάνγκβου στην επαρχία Σάνσι καλύπτουν μια έκταση πολλών εκατοντάδων λι. Όμως σε μια παλιότερη εποχή χώριζαν την επαρχία Τζίτζου στο βορρά από την επαρχία Χόγιανγκ στο νότο. Πώς μετακινήθηκαν;

Ο Τρελόγερος του βορινού βουνού ήταν 90 ετών και είχε ζήσει όλη του τη ζωή σ' ένα σπίτι στους πρόποδες. Τώρα όμως δεν ήθελε να ανεβοκατεβαίνει το φιδίσιο μονοπάτι για να πηγαίνει στην άλλη μεριά στη Γιουνάν όπου ζούσαν οι γιοι του με τις οικογένειές τους. Μια μέρα κάλεσε όλα τα μέλη της οικογένειας –γιους, ξαδέρφια, εγγόνια κλπ- να μαζευτούν στο σπίτι του.

«Όλοι μας» ανακοίνωσε, «με όλη τη δύναμή μας θα εργαστούμε να ισοπεδώσουμε αυτό το βουνό ώστε να έχουμε ένα επίπεδο μονοπάτι προς τη Γιουνάν.»

Όλοι συμφώνησαν. Μόνο η γυναίκα του είχε μια αντίρρηση. «Με το λίγο σθένος που σου απόμεινε εσύ δεν μπορείς ούτε να σκάψεις. Πώς θα καταλύσεις αυτές τις κορυφές Τάιχανγκ και Βάνγκβου; Κι έπειτα, που θα βάλετε όλα αυτά τα χώματα και τα βράχια;»

Όλοι πάλι συμφώνησαν να τα ρίξουν στη θάλασσα της Μαντσουρίας Πουχάι. Έτσι όλα τα μέλη της οικογένειας άρχισαν να εργάζονται. Ο Τρελόγερος έβαλε τρεις από τους γιους του και τα εγγόνια του να πελεκούν το γρανίτη και να φτυαρίζουν τα χώματα. Οι υπόλοιποι τα μετέφεραν σε κοφίνια στη θάλασσα Πουχάι. Ακόμα κι ορφανό από μια γειτονική οικογένεια ήρθε να συμμετάσχει και επισκεπτόταν στο σπίτι του μια φορά κάθε τριμηνία.

Ένας σοφός της περιοχής κορόιδευε τον Τρελόγερο και προσπάθησε να τον σταματήσει. «Με το χρόνο και τη δύναμη που σου απομένει ούτε να γρατζουνίσεις την επιφάνεια του βουνού δεν θα προλάβεις.»

«Από τη στιγμή που ο νους σου έχει αποφασίσει τίποτα δεν σε σταματά. Κοίτα. Όταν εγώ πεθάνω θα υπάρχουν τα παιδιά μου να συνεχίσουν ? τα παιδιά μου θα έχουν δικά τους παιδιά και εγγόνια και αυτά δικά τους πάλι. Η δική μου οικογένεια θα αυξάνεται. Το βουνό δε μεγαλώνει. Επομένως γιατί να μην ισοπεδωθεί μια μέρα;»

Ο σοφός αναγνώρισε τη σοφία του Τρελογέροντα και δεν είπε τίποτα άλλο.

Τη συνομιλία τους άκουσε κι ένα φίδι και την ανέφερε στο βασιλιά των φιδιών του βουνού. Αυτός φυσικά ανησύχησε για την ασφάλεια των φιδιών και μίλησε στο μεγάλο Δράκοντα, το «Πνεύμα Φιδίσιο». Ο μέγας Δράκοντας περιέγραψε την όλη κατάσταση στο Δημιουργό στον ύψιστο Ουρανό. Εκείνος αναγνώρισε την ειλικρίνεια στην καρδιά του Τρελογέροντα. Αμέσως έδωσε εντολή στο Πνεύμα των Ανέμων να μεταφέρουν τα δύο βουνά, ένα στην περιοχή Σούτανγκ και το άλλο στη Γιούνγκαν.

Έτσι έγινε. Έκτοτε η περιοχή ανάμεσα στην επαρχία Τζιτζού και Χόγιανγκ έγινε πεδιάδα.

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Στην κινέζικη γλώσσα:

1) Δεν υπάρχουν καταλήξεις και ως απ' αυτό δεν υπάρχουν: άρθρα, γένη, πτώσεις, καταλήξεις ρηματικών τύπων, ενικού ή πληθυντικού αριθμού (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων)...

2) Υπάρχουν 328 απλές μονοσύλλαβες και άκλιτες λέξεις απ' όπου προκύπτουν οι σύνθετές, π.χ.: «πε» = κύπελλο, «τσιμ» = χρυσός, η, ο, «τσιμ πε» = χρυσό κύπελλο, «τσάου» = μέρα, «νι τσάου» = καλημέρα, «σιαμ-σουέ» = το άρωμα (το αρωματόνερο), «σεν» = ο θεός, «σί-λά» = η Ελλάδα, «τσούν-κούο» = η κίνα, «μέϊ-κό» = η Αμερική..

Ο λόγος που κινέζικη γραφή ξεκινά με τόσα ιδεογράμματα όσα και οι ως άνω απλές λέξεις.

3) Επειδή οι απλές λέξεις είναι λίγες, έχουν αποκτήσει πάρα πολλές έννοιες, για να καλύψουν τις ανάγκες της έκφρασης, πρβλ π.χ.: “σι” = γνωρίζω, είμαι, ισχύς, κόσμος, όρκος, αφήνω, θέτω, αγαπώ, βλέπω, φροντίζω, περπατώ, σπίτι κ.τ.λ., «πα» = μπαλέτο, οκτώ, κλέφτης, κλέβω... «πάϊ» = άσπρο, εκατό, εκατοστό, χάνω... Αυτός είναι και ο λόγος που στη κινέζικη γραφή ενώ οι απλές λέξεις είναι μόλις 328 τα ιδεογράμματα είναι πολύ περισσότερα.

4) Η έννοια της κάθε λέξης στον προφορικό λόγο κανονίζεται όχι από τα συστατικά της στοιχεία, αφού δεν έχει, αλλά:

α) από την ένταση του τόνου (η κινέζικη γλώσσα έχει 4 τόνους, τέσσερις εντάσεις φωνής, ενώ η ελληνική δυο, τις τονιζόμενες και άτονες συλλαβές), π.χ.: “κίο” (τονισμένα) = νερό & “κιο” (πιο άτονα) = ερωτώ...

β) από την θέση που έχει η εν λόγω λέξη μέσα στην πρόταση (από τι άλλη λέξη έχει πριν ή μετά από αυτή), κάτι ως γίνεται στην αγγλική και π.χ. με την λέξη love, όπου η λέξη αυτή (ή οποιαδήποτε άλλη), αν ειπωθεί με αντωνυμία γίνεται ρήμα: *i love* = αγαπώ, αν ειπωθεί με το άρθρο «the» γίνεται ουσιαστικό: *the love* = η αγάπη... αν ειπωθεί με τη λέξη «of» γίνεται γενική ουσιαστικού: *of love* = της αγάπης κ.τ.λ.

Πιο απλά, εδώ οι λέξεις διακρίνονται σε αυτές που φανερώνουν ενέργεια, πράγμα ή ζώο, χρώμα, ποσό ή ηλικία, γένος ή φύλο και η κατανόηση – έκφραση γίνεται κάτι όπως θα λέγαμε στην ελληνική π.χ. «Γιαν αγαπ» αντί «αγαπά», «άνδρ γιαν» αντί Γιάννης, «γυναικ γιαν» αντί Γιάννα, «μικρ γιαν» αντί Γιαννάκης κ.τ.λ. ή ως θα λέγαμε «ηλ πόλ» αντί Ηλιούπολη κ.α. Δηλαδή αυτό που φανερώνουμε με τις καταλήξεις, παραγωγικές και κλιτικές, στην ελληνική γλώσσα το κάνουμε στις άλλες γλώσσες βάζοντας πριν από μια λέξη άλλη λέξη.

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Η κινέζικη γραφή:

1) Υπολογίζεται ότι έχει ιστορία τέσσερις χιλιετηρίδες περίπου και τόσο η εσωτερική όσο και η γραφική της εξέλιξη είναι ουσιαστικά ανεπαίσθητη.

2) Εξυπηρετεί ένα σύνολο από λαούς, όμως με μικρές αλλαγές, που αποτελούν το 1/5 της υδρογείου: Κίνα, Ιαπωνία, Κορέα κ.α.

3) Γράφει τις λέξεις σε κολόνες από πάνω προς τα κάτω και αρχίζοντας από δεξιά προς τ' αριστερά. Στην καθημερινή χρήση και στα ευρωπαϊκά λεξικά γράφεται και από αριστερά προς δεξιά, σε οριζόντιες γραμμές. Όλα τα γράμματα της κινέζικης γραφής είναι ίδιου μεγέθους και τετραγωνισμένα (σαν να γράφονται μέσα σε ένα αόρατο τετράγωνο).

4) Έχει για κάθε απλή λέξη (υπενθυμίζουμε ότι η κινέζικη γλώσσα έχει 328 απλές λέξεις) και από ένα ιδεόγραμμα, όπως π.χ. το ιδεόγραμμα >I< που παριστά την λέξη «νερό», και ακολούθως οι σύνθετες λέξεις (π.χ. «νερο-κουβαλητής, ανθό-νερο», ...) γράφονται με ανάλογα, ιδεογράμματα - λεξογράμματα.

Κινέζικα: «*νι-τσάο, ουό γιάο χου ί πε σουέ*» = Καλημέρα (καλό πρωί), εγώ θέλω να πω ένα ποτήρι νερό.

(*Οι κινέζικες λέξεις «ουό, γιάο, χου...» έχουν στην κινέζικη γραφή κάθε μια και το δικό της λεξόγραμμα*)

Επομένως η κινέζικη γραφή είναι κατά βάση λεξογραφία ή κάτι όπως οι μαθηματικές παραστάσεις (π.χ.: $3 \times 2 + 4 - 7 = 3$), άρα αν γνωρίζουμε τα σύμβολα της (τα ιδεογράματά της) μπορούμε να τη καταλάβουμε, ανεξάρτητα αν δεν γνωρίζουμε τη γλώσσα που έχει γραφτεί.

7) Έχει παρά πολλά ιδεογράμματα, γιατί, όπως είπαμε πιο πριν, η κάθε απλή κινέζικη γλώσσα έχει τόσα ιδεογράμματα όσες και οι έννοιες της.

Τα κινέζικα λεξογράμματα - ιδεογράμματα διακρίνονται σε διάφορες ομάδες, όπως αυτά που σημαίνουν- παριστούν αντικείμενα («σιανγκ χινγκ») και τα οποία είναι μορφήματα, όπως τα σκίτσα σε σμίκρυνση, αυτά που παριστούν αφηρημένες έννοιες και ενέργειες («τσε τσε») και τα οποία είναι δακτυλογράμματα κ.α.

Κινέζικη γραφή είναι τελικά μια φοβερά δύσκολη γραφή, γιατί τελικά έχει κάπου 50.000 ιδεογράμματα (που λέγονται «τόγιο καντζί»), κάτι που δίδει και το μέτρο της δυσκολίας της. Από τα ιδεογράμματα αυτά τα 881 είναι κοινά για όλες τις διαλέκτους της Κίνας και για να διαβάσει κάποιος μια εφημερίδα, πρέπει να ξέρει τουλάχιστον 3.000 ενώ, για να διαβάσει λογοτεχνία, 6.000 περίπου! **Για τον λόγο αυτό, η κινέζικη γραφή απαιτεί αυξημένες πνευματικές ικανότητες. Πιο σωστά, για να μάθουμε να γράφουμε και να διαβάζουμε εδώ, θα πρέπει να διαθέτουμε και πάρα πολύ μυαλό και πάρα πολύ χρόνο, για να απομνημονεύσουμε ένα-ένα τα ιδεογράμματα.**

Η κινέζικη και η ελληνική γραφή

Οι Κινέζοι θέλησαν κάποτε να καταργήσουν την ιδεογραφική γραφή και να γράφουν αλφαβητικά με το λατινικό αλφάβητο, όμως αυτό δεν πραγματοποιήθηκε, επειδή οι ειδικοί που ασχολήθηκαν με το θέμα αντιμετώπισαν πάρα πολλές ομόηχες λέξεις και δεν ήξεραν πώς να ξεπεράσουν αυτό το πρόβλημα αυτό. Έτσι δεν εισήχθη το λατινικό αλφάβητο στη γλώσσα και γραφή αυτή. Αντί αυτού κατασκεύασαν ένα συλλαβικό αλφάβητο με κάπου 44 διαφορετικά συλλαβογράμματα, για να υποδείχνουν την προφορά των ιδεογραμμάτων, ενώ οι φθόγγοι της λέξης είναι μόνο 20, κάτι που δείχνει και την αποτυχία αυτού του αλφάβητου.

Φυσικά αυτό το πρόβλημα για το ελληνικό σύστημα γραφής είναι παιγνίδι, επειδή από τη μια διαθέτει γράμματα για όλους τους φθόγγους και από την άλλη διαθέτει:

A) τα ορθογραφικά σημεία (την απόστροφο, τονικά σημάδια, διαλυτικά) με τα οποία υποδειχεται η προσωδία (= οι τονισμένες και άτονες συλλαβές, η προφορά με έκθλιψη, συναίρεση, συνίζηση κ.τ.λ.), κάτι που δεν υπάρχει στο λατινικό αλφάβητο,

B) τα ομόφωνα γράμματα ο & ω, η & υ & ι... με τα οποία βάσει κανόνων υποδειχεται η ετυμολογία των λέξεων, ώστε να έχουμε βοήθεια στην κατανόηση των λέξεων και διάκριση των ομοήχων, κάτι που επίσης δεν υπάρχει στο λατινικό αλφάβητο.

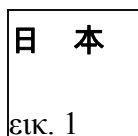
Οι ομόηχες λέξεις μιας γλώσσας δεν είναι ίδιου μέρους λόγου και αν είναι δεν είναι ίδιας πτώσης ή αριθμού, οπότε γράφοντας κάθε μέρος λόγου με ένα συγκεκριμένο γράμμα από τα ομόφωνα γράμματα ο & ω, η & υ & ι... (όπου δεν φθάνουν αυτά χρησιμοποιούμε και τα διαφορετικά τα τονικά σημάδια ή τα πνεύματα) άνετα λύεται το πρόβλημα, δηλαδή έτσι έχουμε βοήθεια και στην διάκριση των ομοήχων και στην κατανόησή τους, πρβλ π.χ.: σε όλα & σε όλα & σόλα, καλός & κάλος & καλώς, καλώ & καλό, αυτόν & αυτών...

Σημειώνεται ότι:

1) Η κινέζικη γραφή είναι δύσκολη, όμως έχει και ένα καλό, μπορεί και διαβάζεται και από αναγνώστες διαφορετικής γλώσσας. Στην Κίνα υπάρχουν πάρα πολλές διάλεκτοι, που διαφέρουν πάρα πολύ μεταξύ τους στην προφορά και στο λεξιλόγιο, ώστε κάνουν αδύνατη την προφορική συνεννόηση. Όμως όλοι οι Κινέζοι μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους με την γραφή τους. Αυτό, επειδή τα ως άνω λεξογράμματα είναι κοινά για όλες τις φυλές της Κίνας (τα διδάσκονται όλοι) και αυτά που γράφονται από μια φυλή νοούνται από τις άλλες, όχι φθογικά, αλλά οφθαλμικά και κάτι όπως καταλαβαίνουμε ή κάτι όπως γίνεται και στις μαθηματικές παραστάσεις, π.χ.: $1 + 2 = 3$, όπου το σύμβολο 1 μας υποδειχνει ότι είναι η λέξη "ένας - μια - ένα" = αρχαία "εις- μια -εν" = αγγλικά one = λατινικά una..., το 2 την λέξη "δυο, δις" = λατινικά-ιταλικά due, αγγλικά "two"...

2) Αν και τα ιαπωνικά ιδεογράμματα είναι ίδια με τα κινεζικά, δεν συνθέτουν κατ' ανάγκη κείμενα κατανοητά για τους Κινέζους, αφενός γιατί, όπως είπαμε πιο πριν, συνυπάρχουν με τη συλλαβική ιαπωνική γραφή και αφετέρου, γιατί ακολουθούν πολύ διαφορετική σύνταξη στις φράσεις των ιαπωνικών κειμένων. Επιπρόσθετα, ανάλογα με τη μεμονωμένη ή συνδυασμένη χρήση των ιδεογραμμάτων, αλλάζει και η προφορά τους. Έτσι, ένα ιαπωνικό κάντζι μπορεί ή πρέπει, κατά τις περιπτώσεις, να διαβάζεται/προφέρεται με δύο ή περισσότερους τρόπους.

3) Τα κινεζο-ιαπωνικά ιδεογράμματα ή χαρακτήρες έχουν, κατά κανόνα, αυτόνομο νόημα. Για παράδειγμα, τα δύο κάντζι που με το συνδυασμό τους συνθέτουν την ονομασία της χώρας του Ανατέλλοντος Ηλίου (εικ.1, Νι-χον) απαντούν και μεμονωμένα: Το αριστερό, ως σύμβολο του ήλιου, της ημέρας, του φωτός. Το δεξιό, με διάφορες έννοιες, μεταξύ των οποίων αυτή του βιβλίου.

4) Το κινέζικο ιδεόγραμμα προήλθε από το εικονόγραμμα - σύμβολο που βρισκόταν σε στενή οπτική αντιστοιχία με την εικόνα του αντικειμένου ή του νοήματος που απέδιδε. Τούτο φαίνεται καθαρά σε αρχαία κινεζικά αντικείμενα, π.χ. αγγεία και άλλα σκευή ή πινακίδες, που διασώζουν τις πρώτες μορφές της

ιδεογραφικής γραφής. Για παράδειγμα το ιδεόγραμμα >I< παριστά το κύμα το ρεύμα του νερού και από εκεί τη λέξη «νερό»

Βαθμιαία, τα σχήματα γίνονται όλο και πιο αφαιρετικά κι έτσι τα ιδεογράμματα που βλέπουμε σήμερα, γραμμένα με μολύβι ή τυπωμένα ή και καλλιγραφημένα σε πολλές περιπτώσεις, μάς φαίνονται σαν ένα σύνολο από ευθείες και ελαφρά καμπύλες γραμμές. Η εξοικείωση με τις "γραμμές" αυτές είναι πολύ σημαντική, γιατί η σωστή μέτρησή τους, σε συνδυασμό με την επισήμανση της "ρίζας" ή του "θέματος" ενός ιδεογράμματος, καθιστούν δυνατή την αναζήτηση της έννοιας του στα λεξικά.

Κινέζικη καλλιγραφία & σπαθί

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Η προέλευση της κινεζικής γλώσσας χάνεται στα βάθη των αιώνων. Γράφεται με ιδεογραφικούς χαρακτήρες που δεν έχουν σχέση με την προφορά των λέξεων.

Ένα λεξικό έχει περίπου 50 χιλιάδες χαρακτήρες

Ένα δισεκατομμύριο περίπου άνθρωποι μιλούν την γλώσσα στην Κίνα την Ταιβάν και στην Νοτιοανατολική Ασία

Όλες οι γραπτές γλώσσες ξεκίνησαν σαν ιδεογραφικές (δηλαδή απλοποιημένες εικόνες αντιπροσώπευαν ιδέες) αλλά η Κίνα ποτέ δεν αντικατέστησε αυτή τη μέθοδο.

Η τεράστια διαφορά μεταξύ του Δυτικού φωνητικού αλφάβητου και των ιδεογραμμάτων είναι μερικές φορές δύσκολο να γίνει κατανοητή χωρίς να μειώνει φυσικά την απίστευτη δύναμη του Κινέζικου συστήματος γραφής .

Η λέξη άνθρωπος, για παράδειγμα, προφέρεται διαφορετικά από περιοχή σε περιοχή.

Στο Πεκίνο προφέρεται "Ρεν", στην Σαγκαΐ "Μιν", στην Ιαπωνία "Χιτχ", στην Καντόνα "Γιάν", και στην Κορέα "Ιν".

Παρόλα αυτά σε όλη την Ανατολή και για δυο χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι που βλέπουν το ιδεόγραμμα που αντιπροσωπεύει τη λέξη "άνθρωπος" καταλαβαίνουν το νόημά της αμέσως.

Ο συνολικός αριθμός των Κινέζικων χαρακτήρων δεν έχει οριστεί με ακρίβεια αλλά πιστεύεται ότι είναι περίπου 60 χιλιάδες παρόλο που ο αριθμός των χαρακτήρων που συνήθως χρησιμοποιούνται δεν ξεπερνάει τις 8 χιλιάδες. Ένα είδος Κινέζικης γραφομηχανής έχει 5400 χαρακτήρες .

Η ΠΡΟΦΟΡΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Η Κινεζική έχει ένα πολύ μεγάλο αριθμό ομόηχων λέξεων αφού η γλώσσα η ίδια έχει πολύ λίγους ήχους. Υπάρχουν λέξεις με όμοια προφορά αλλά διαφορετική σημασία.

Για παράδειγμα η λέξη "Μαϊ" σημαίνει "αγοράζω" , αλλά και πουλώ, η λέξη "Μινγκ" σημαίνει "σκοτεινό" αλλά και "φωτεινό"

Η ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

Η Κινέζικη καλλιγραφία είναι η τέχνη της γραφής. Η τέχνη που βρίσκουμε τις ρίζες της 3000 χρόνια πριν, δεν είναι απλά ένας καλός τρόπος γραφής όπως θα μπορούσε κάποιος να φανταστεί αλλά μια απόδοση των ποιημάτων, τραγουδιών και ιδεών πάνω στο χαρτί όπου οι λέξεις ζωντανεύουν και αποκτούν χαρακτήρα.

Το καλύτερο εργαλείο της Κινέζικης γλώσσας είναι ένα πινέλο και ο καλλιγράφος που με το πινέλο του δημιουργεί μοναδικά έργα τέχνης με κάθε σημαντικό έγγραφο ή ακόμη και με τη λίστα μαναβικής.

Η καλλιγραφία έχει υπάρξει πολύ σημαντικός παράγοντας του Κινέζικου πολιτισμού σε όλη την ιστορική του πορεία.

Όσο ενδιαφέροντα και να είναι, τα γραπτά ενός Φιλοσόφου εάν δεν είναι καλλιγραφημένα απορρίπτονται.

Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΣΠΑΘΙΟΥ

Η Καλλιγραφία είναι μια άλλη έκφραση της ίδιας αγωγής, ένας άλλος τρόπος να φανεί τι γίνεται με τη κίνηση του σπαθιού.

Στην καλλιγραφία, το πινέλο κινείται κυκλικά. Η καμπυλωτή μετάβαση από την μια πινελιά στην άλλη είναι παράλληλη με την εκτέλεση της κίνησης του σπαθιού.

Το σπαθί ακολουθεί και αυτό την καμπύλη τροχιά και γίνεται προέκταση του εαυτού μας. Καθώς ακολουθούμε τον σχηματισμό της κίνησης γινόμαστε το ξίφος και γινόμαστε η κίνηση.

Κάθε δυναμικό σύστημα έχει μεγάλη ευαισθησία και εξάρτηση σε σχέση με τις αρχικές συνθήκες.

Ετσι λοιπόν, το σημαντικότερο στην εξάσκηση της καλλιγραφία ή της σπαθασκίας, είναι η Αρχή.

Στην καλλιγραφία, σαν αρχή, ξεκινάμε με τη ετοιμασία της μελάνης, εργασία που είναι κοπιαστική και χρησιμεύει και σαν διεργασία συγκέντρωσης. Τρίβουμε ένα κομμάτι στερεή μελάνη πάνω στην πέτρα με κυκλική κίνηση. Η κυκλική τάση διαχέεται σ' όλο μας το σώμα. Είναι προτιμότερο να χαίρεται κανείς το τρίψιμο και να απολαμβάνει τη διαδικασία παρά να αγοράζει έτοιμο μελάνι σε μπουκάλι.

Η παρασκευή της μελάνης είναι πολύ σημαντική υπόθεση. Εκλείπει κάθε ανάγκη να βιαζόμαστε, ένας καλός τρόπος συγκέντρωσης και περισυλλογής. Είναι ένας τρόπος για να συγκεντρώσουμε τη διασκορπισμένη ενέργειά μας. Δεν πρέπει να χάσουμε αυτή την ευκαιρία για να ηρεμήσουμε, ειδικά θα προσεγγίσουμε την καλλιγραφία αποσυγκεντρωμένοι και ανέτοιμοι.

Καθώς βουτάμε το πινέλο στο μελάνι, όλες οι τρίχες πρέπει να μαλακώσουν για να σχηματίσουν μύτη. Στριφογυρίζουμε το πινέλο ώστε όλες οι τρίχες να ενωθούν και να καταλύξουν σε μια μύτη όσο γίνεται πιο λεπτή. Αυτή η διαδικασία του να συγκεντρώνουμε χίλιες τρίχες σε ένα σημείο είναι άλλος ένας τρόπος περισυλλογής όλων των σκέψεών μας και της διεσπαρμένης μας ενέργειας σε μία εστία, σε ένα λεπτό κεντρικό σημείο.

Στην ξιφασκία, σαν αρχή, φέρω απλώς το ξίφος μέσα στη θήκη του και περπατώ αργά, έχοντας αίσθηση των πάντων γύρω μου. Όταν αισθανθώ την ενέργεια να συγκεντρώνεται, ανοίγομαι και ξεσπαθώνω. Αφήνω το σπαθί να κινείται με την ενέργεια όσπου να καταλαγιάσει και τότε το αφήνω να ξαναμπεί στο θηκάρι του.

Το ξίφος το κρατάμε με την άδεια πυγμή και τον χαλαρό καρπό, ακριβώς όπως το πινέλο στην καλλιγραφία. Μια από τις ασκήσεις είναι να περιστρέφουμε το ξίφος σε συνεχείς κατακόρυφους κύκλους, στριφογυρίζοντάς το από τον καρπό. Για να συνεχίσουμε απαλά τον κύκλο δεν μπορούμε να κρατάμε σφιχτά την λαβή. Είναι τόσο χαλαρό το χέρι μας, ώστε κάθε φορά που κάνει ένα γύρο το ξίφος το αφήνουμε να φύγει και το ξαναπιάνουμε ακριβώς πριν αρχίσει να ξεγλιστρά. Βαστώντας το απαλά, μετατρέπεται αυτό το σκληρό, καταστρεπτικό όπλο σε μαλακό και ενδοτικό.

Στην καλλιγραφία, χρησιμοποιούμε την άδεια πυγμή για να κρατάμε το πινέλο.

Αφήνουμε το χέρι μας να χαλαρώσει. Αφήνουμε να πλέει το πινέλο μέσα στα δάχτυλά μας. Δεν σφίγγουμε το χέρι μας, ειδικά αυτή η ένταση θ' απλωθεί σ' ολόκληρο το κορμί μας και η ενέργειά μας θα συμπιεστεί και θα χαθεί. Στην κινέζικη καλλιγραφία, η συνήθης φορά στις πινελιές είναι από τα αριστερά προς τα δεξιά και η γραφή κυλά προς τα κάτω για να τελειώσει κάτω δεξιά. Ουσιαστικά είναι ένας κινούμενος κύκλος. Η καμπυλωτή μετάβαση από την μια πινελιά στην άλλη είναι παράλληλη με την εκτέλεση της κίνησης του σπαθιού. Το σπαθί ακολουθεί και αυτό την καμπύλη και τη δομή της κίνησης του πινέλου, καθώς σκίζει τον αέρα και κόβει.

Το "πνεύμα του κενού" έχει εφαρμογή τόσο στην τέχνη του σπαθιού όσο και στην καλλιγραφία. Ο νους του πολεμιστή όπως και του καλλιγράφου, είναι ακλόνητος, δεν προσκολλάται, δεν σταματάει πουθενά, δεν παγιδεύεται, δεν συλλαμβάνεται, δεν ακινητοποιείται, δεν κολλάει ποτέ.

Ασκούμαστε στην καλλιγραφία και ύστερα την προεκτείνουμε μέσα στο όπλο, το σπαθί, παίζοντας με τη σκληρότητα και την καταστροφικότητά του. Το σπαθί είναι πολύ Γιαγκ. Πρέπει να δουλέψουμε το Γιν μέσα μας με την καλλιγραφία (ή με άλλες τέχνες όπως π.χ το Τάι-τσι), για να βρούμε την ισορροπία.

Η λέξη σπαθί μπορεί να γραφεί με 19 τρόπους.

Η τέχνη του σπαθιού βασίζεται στην καλλιγραφία. Η καλλιγραφία και η σπαθασκία έχουν πολλά κοινά σημεία, πρέπει κανείς να κατανοήσει την πραγματική τους ουσία.

Η καλλιγραφία και η τέχνη του σπαθιού βασίζονται στο πνεύμα.

Η καλλιγραφία και η ξιφασκία βασίζονται στις ίδιες αρχές και μέσα από την καλλιγραφία μπορεί να γίνεται εξάσκηση στην ξιφασκία.

Η τέχνη της καλλιγραφίας βγαίνει από την ψυχή, το ίδιο και της ξιφασκίας.

Η ανώτερη ιδέα της ξιφασκίας, είναι να ενώσει άνθρωπο και σπαθί.

Το σπαθί υπάρχει στην καρδιά όταν λείπει από το χέρι, μπορείς να χτυπήσεις τον εχθρό από μακριά άοπλος.

Υστατος σκοπός της σπαθασκίας, απουσία σπαθιού από το χέρι όσο και από την καρδιά. Ο πολεμιστής είναι σε ειρήνη με τον κόσμο, θέλει όχι να σκοτώσει αλλά να φέρει ειρήνη στην ανθρωπότητα.

Τα όπλα είναι ένα όργανο για την εκπαίδευση του πνεύματος και τον εξευγενισμό της συνείδησής μας. Καθώς το όπλο εκτείνει τη σωματική μας εμβέλεια, η χρήση του εκτείνει την πνευματική μας εμβέλεια και δίνει υπόσταση στις αρχές τις οποίες προσπαθούμε να συλλάβουμε με τη μελέτη της τέχνης του σπαθιού.

Η ξιφασκία και η καλλιγραφία, αποτελούν ασκήσεις περισυλλογής, ασκήσεις εσωτερικής μεταμόρφωσης που οδηγούν τον άνθρωπο στην ανάπτυξη μιας διάπλασης ανοιχτής προς την ιδιαίτερη δημιουργό του φύση. Ανοίγουν τον άνθρωπο στο κέντρο της αναγκαιότητάς του και τον θεμελιώνουν σε αυτό, ώστε φθάνει να αισθανθεί την πραγματική του φύση. Τότε, διαλύονται αστραπιαία προβλήματα και υπερεντάσεις που μέχρι τότε έμοιαζαν άλυτα. Ανοίγει ο δρόμος πραγματοποίησης του αληθινού εαυτού και υπάρχει υψηλή ποιότητα ζωής.

Οι πολεμικές τέχνες, όπως και η καλλιγραφία και η μουσική, τείνουν προς την πνευματική ανάταση.

Απλοποίηση της γλώσσας

Η κινεζική γραφή έχει απλουστευθεί τόσο πολύ, που τα μέσα ενημέρωσης χρησιμοποιούν σήμερα τους λιγότερους χαρακτήρες στην ιστορία της γλώσσας, αναφέρουν **Τα Νέα** (26/5/2006). Μόνον 900 από τα χιλιάδες ιδεογράμματα της πολύπλοκης γραφής της αχανούς χώρας χρειάζεται πλέον να γνωρίζει ο κινέζος αναγνώστης για να καταλάβει το 90% των κειμένων.

Η κινεζική γραφή αποτελείται από 50.000 χαρακτήρες ενώ ο μέσος φοιτητής γνωρίζει 6.000 χαρακτήρες. Τα συμπεράσματα προέκυψαν από την ανάλυση 8,9 εκατομμυρίων κειμένων που επελέγησαν από εφημερίδες, περιοδικά, την τηλεόραση και το Διαδίκτυο σε έρευνα του υπουργείου Παιδείας. Η γραφή στην Κίνα άρχισε να απλοποιείται μετά την κομμουνιστική επανάσταση του 1949, με στόχο να μειωθεί το ποσοστό αναλφαβητισμού, που έφθανε τότε το 80%.

Η Θρησκεία στην Κίνα

Θρησκευτικά στοιχεία συναντούμε στην Κίνα από πανάρχαια χρόνια. Το σύνολο από αυτά αποτελούν το **Σινισμό** η Σινική θρησκεία. Πρόκειται για ένα μείγμα λατρευτικών πρακτικών που εκφράζουν κάποιες θεολογικές αντιλήψεις. Αναπτύχθηκαν και εμφανίζονται από την αρχή της εξέλιξης του Κινέζικου Πολιτισμού.

Η πρωταρχική αυτή κινεζική θρησκεία περιέχει φυσιολατρικά στοιχεία, δηλ. λατρεία του **Ουρανού** και της **Φύσης**, μαντικές τελετές, προγονολατρεία, **ανιμιστικές** αντιλήψεις ακόμη και **σαμανιστικές** πρακτικές. Αυτά καθρεφτίζονται και σε αρχαιολογικά ευρήματα από νεφρίτη λίθο, κόκαλα, αγαλματίδια, κοχύλια κλπ. Λόγω του μεγάλου χρονολογικού και αρχαιολογικού βάθους είναι δύσκολο να προσδιορίσουμε την χρονική αφετηρία αλλά και την ακριβή τοπική προέλευση του Σινισμού. Μάλλον πρόκειται για μια σύνθεση από πρωταρχικές θρησκευτικές αντιλήψεις και παραδόσεις διάφορων αυτόχθονων λαών που βρίσκονταν στην αρχαία Κίνα. Να σημειώσουμε ότι ο κινεζικός λαός λοιπόν από την αρχή της εξέλιξης του παρουσιάζει μια θρησκευτικότητα η οποία τον συνοδεύει μέχρι σήμερα.

Καθώς προχωρούμε θα συναντήσουμε θεούς των τόπων και των εποχών, των τειχών και των εποχών, εστιακές θεότητες και θεότητες και θεότητες των επαγγελμάτων. Όμως μέσα στις πρωταρχικές λατρείες και στην κατοπινή κινεζική θρησκεία συναντούμε και φιλοσοφικές απηχήσεις που αντανakλούν και τον φιλοσοφικό χαρακτήρα του κινεζικού λαού. Σεβασμός στην αρμονία του σύμπαντος, πίστη ότι ο ουρανός και ότι γίνεται σε αυτόν αντανakλάται στη γή - κατά το πανάρχαιο ερμητικό ρητό της Αιγύπτου , όπως είναι πάνω είναι κάτω- ακόμη και ο πασίγνωστος δυαδισμός Γίν - Γιάνγκ, καθώς και η αντίληψη για τον Δρόμο το Ταό των πάντων και του ανθρώπου . Όλα αυτά εκφράζονται πάλι αργότερα σε φιλοσοφικά συστήματα - τα οποία μάλιστα μετατράπηκαν σε θρησκείες

όπως ο Ταοισμός, στην θεοποίηση των αυτοκρατόρων, αλλά και στην πίστη ότι η Κίνα ήταν ένα ευλογημένο μέρος από την αρχή του κόσμου.

Τον Σινισμό διαδέχτηκαν οι τρεις μεγάλες θρησκευτικές γραμμές της Κίνας: Ο **Ταοισμός**, ο **Κομφουκιανισμός** και ο **Βουδισμός** ο οποίος ήρθε στην Κίνα από την Ινδία. Στα νεώτερα χρόνια προσπάθησαν να επεκταθούν μέσα στην Κίνα -με μικρά αποτελέσματα - και ο **Ισλαμισμός** και ο **Χριστιανισμός**. Μέσα σε αυτό το μεγάλο παζλ της κινέζικης θρησκευτικής παράδοσης εξακολουθούν όμως να επιβιώνουν ακόμη και στοιχεία του πανάρχαιου Σινισμού.

Ο Κομφουκιανισμός

Ο Κομφουκιανισμός προέρχεται από την μετατροπή σε θρησκεία των ηθικοπολιτικών διδασκαλιών του Κομφούκιου (551-479 Π.Χ) καθώς και από την θεοποίηση του ίδιου. Ο μεγάλος κινέζος φιλόσοφος Κομφούκιος μελέτησε τις πανάρχαιες παραδόσεις και τόνωσε την επαναβίωση τους. Δίδαξε την αρμονία της φύσης και της κοινωνίας. Η εθιμοτυπία (Λί) είναι πολύ σημαντική αλλά ταυτόχρονα επιβάλλεται ο σεβασμός στους γονείς και τους προγόνους και τον φυσικό νόμο (χωρίς μοιρολατρεία). Σύμφωνα με πολλά χαρακτηριστικά του κινέζικου λαού ο Κομφουκιανισμός εξαπλώθηκε στην αχανή χώρα.

Ο Ταοισμός.

Εδώ πρόκειται για πανάρχαιες πάλι θρησκευτικοφιλοσοφικές πρακτικές που όμως εκφράστηκαν κάποια στιγμή από ένα άλλο μεγάλο εκφραστή του κινέζικου πνεύματος : Τον Λάο Τσέ. Αν στον Κομφουκιανισμό συναντούμε την κοινωνική και ορθολογιστική αντίληψη για τον άνθρωπο και την θρησκεία στον Ταοισμό έχουμε την ατομική και απόμακρη μυστικιστική και μεταφυσική αναζήτηση. Το άτομο εδώ αναζητά την Τελείωση μέσα από τον δρόμο του Ταό. Το Τάο είναι μια πολύ περίπλοκη έννοια και δύσκολο να εξηγηθεί με δυτικούς όρους . Μεταφράζεται σαν δρόμος, μέθοδος, αρετή, σκοπός των πάντων. Το έργο του Λάο Τσέ είναι ένα μικρό και σκοτεινό βιβλίο το Τάο Τέ Κίγκ. Θεωρείται από τα πιο βαθειά βιβλία που έχουν γραφτεί στην ανθρώπινη ιστορία. Και εδώ έχουμε θεοποίηση του Λάο Τσέ αλλά και λατρεία των Αθανάτων μεγάλων μορφών που μέσω του Ταοισμού κέρδισαν την αθανασία. Εκτός από την φιλοσοφική και μεταφυσική αναζήτηση και τελείωση μέσα στους Ταοιστές συναντούμε και αλχημικές πρακτικές , αναζήτηση του ελιξήριου της αθανασίας που κάνουν πολλούς να χαρακτηρίζουν τον Ταοισμό σαν μέθοδο φιλοσοφικής αναζήτησης μάλλον παρά σαν θρησκεία.

Βουδισμός.

Ο Βουδισμός όπως αναφέραμε πιο πάνω μεταφέρθηκε στην Κίνα από την Ινδία. Πρόκειται για τον Βουδισμό Μαχαγιάνα (Μεγάλο Οχημα) και εξαπλώθηκε με ανόδους και καθόδους σε μεγάλο βαθμό στην Κίνα. Μια σημαντική μορφή του Βουδισμού με την ονομασία Τσάν μεταφέρθηκε στην Κίνα από τον Μποντιντάρμα. Από αυτήν προέρχεται ο Γιαπωνέζικος Βουδισμός Ζέν.

Κλείνοντας να σημειώσουμε ότι όλες οι παραπάνω θρησκευτικές μορφές γνώρισαν ακμές και παρακμές μέσα στη χιλιόχρονη πορεία του κινεζικού λαού και πολιτισμού και με διάφορες μορφές εξακολουθούν να επιβιώνουν μέχρι σήμερα.

Οι θεοί της Κίνας

Στην κινεζική θρησκεία συναντούμε ένα αρκετά μεγάλο πάνθεο με θεότητες που συμβολίζουν και εκφράζουν τις αρχές και της δυνάμεις της φύσης. Οι θεοί εκφράζουν και συμμετέχουν στην κοσμική τάξη και για αυτό το λόγο τα χαρακτηριστικά και οι λειτουργίες τους είναι πολύ τακτοποιημένα.

Στην κορυφή των θεοτήτων βρίσκεται ο Ουράνιος Αύγουστος του νεφρίτη λίθου. Κατοικεί σε ένα ουράνιο ανάκτορο όπου γίνονται οι θείες ακροάσεις. Έχει μια ακολουθία από κατώτερες θεότητες. Στις αναπαραστάσεις εμφανίζεται με μούσι και αυτοκρατορική ενδυμασία με δράκοντες κεντημένους επάνω της. Πολεμά τα κακά πνεύματα με το στρατό του. Ο αυτοκράτορας έπρεπε να του προσφέρει θυσίες στην αρχή της άνοιξης και του χειμώνα. Σύζυγος του ήταν η βασίλισσα Βαγκ η οποία κατοικεί στο Κουέν Λουν το βουνό της δύσης όπου βρίσκονται η κατοικίες των αθανάτων.

Ηλιος. Λατρεύτηκε με την συμβολική μορφή του πετεινού αρχικά και αργότερα με ανθρώπινη μορφή. Γιορτάζονταν στην αρχή του χρόνου.

Σελήνη. Στο φεγγάρι κατοικούσε η Χε Χο μια θεά με μορφή βατράχου. Αργότερα εμφανίζεται και αυτή με ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Στις γιορτές προς τιμήν της στην πανσέληνο του φθινοπώρου προσφέρονταν γλυκά σε σχήμα λαγού.

Θεοί των καιρικών φαινομένων.

Λει Κόγκ. θεός της βροντής. Πάνω στην στολή του κρέμονται τύμπανα με τα οποία προκαλεί τις βροντές και βοηθός του είναι η Τιεν μου θεά των αστραπών.

Θεός της Βροχής είναι ο Γιου Τσέ. Συνεργάζεται με τον θεό των ανέμων τον φόγκ Πο.
Τοπικές θεότητες.

Υπήρχαν θεοί των διάφορων τόπων, των πόλεων των χωριών και των επαρχιών.

Θεοί της εστίας. Λατρεύονταν μέσα σε κάθε σπίτι όπου διέθεταν βωμό και υπήρχαν οι εικόνες τους ζωγραφισμένες σε ρυζόχαρτο. Υπήρχαν και θεοί των θυρών με τις εικόνες τους ζωγραφισμένες με μορφή πολεμιστών στις δύο πλευρές της κάθε εισόδου.

Οι Αθάνατοι. Ονομάζονταν Πα-Σιέν και ήταν Ταοιστικές

θεότητες. Συνόδευαν το θεό της μακροζωίας.

Θεός των Εξετάσεων. το όνομα του ήταν Κόι Σιν. Ήταν προστάτης των φοιτητών και όλων αυτών που έδιναν εξετάσεις μέσα στο καλά οργανωμένο κρατικό σύστημα της αρχαίας κίνας. Αναπαριστάνεται πατώντας πάνω σε μια χελώνα.

Θεός των Γραμμάτων. Ονομαζόταν Γουέν Τσάγκ και η κατοικία του πίστευαν ότι είναι κοντά στη Μεγάλη Αρκτο.

Θεός της Μακροζωίας. Το όνομα του είναι Τσέου -Σίγκ. Αναπαριστάνεται σαν γέρος φαλακρός και κρατάει ένα ροζιασμένο ραβδί. είναι υπομονετικός και καλοκάγαθος.

Θεός του Πλούτου. Το όνομα του ήταν Τσάι-Τσέν. Τον λάτρευε αρκετά και ο λαός αλλά και οι εσωτεριστές Ταοιστές (γιατί δεν συμβόλιζε μόνο τον εξωτερικό υλικό πλούτο αλλά και τον εσωτερικό τον πνευματικό).

Θεός του Θανάτου. Ονομαζόταν Γιάμα . Πιστευόταν ότι υπήρχαν δέκα βασιλιάδες Γιάμα. Φορούσαν αυτοκρατορική ενδυμασία και ήταν οι κριτές των νεκρών.

Θεός της Χαράς. Ονομάζεται Πο -Τάι . είναι μια φυσιογνωμία αρκετά γνωστή στη δύση από τα αγαλματάκια του τα οποία πολλοί νομίζουν ότι παριστάνουν τον Βούδα. Παριστάνεται σαν ένας χοντρός γέρος χαμογελαστός και μισοξαπλωμένος. Συμβολίζει την αργία την ανεμελιά και την ηρεμία.

Υπήρχαν και πολλές άλλες θεότητες όπως του Πολέμου, των επαγγελματιών της θαλασσας, και οι θεοποιημένοι αυτοκράτορες και πρόγονοι. Επίσης να υπενθυμίσουμε τον Βούδα τον Κομφούκιο και τον Λάο Τσέ τους θεοποιημένους ιδρυτές των κύριων θρησκευτικών ρευμάτων της κίνας.

Οι τελετές των κινέζων

Οι τελετές έχουν μια πολύ σημαντική θέση μέσα στην θρησκευτική παράδοση της κίνας. Στην θρησκεία των κινέζων η τάξη του ουρανού θεωρείται ιερή καθρεφτίζεται στη φύση και πρέπει να καθρεφτίζεται και στην τάξη του κράτους της κοινωνίας αλλά και στην κοινωνική και την ατομική ζωή. Αυτό επιτυγχάνεται σε μεγάλο βαθμό από την καθιέρωση και την τήρηση τελετών με πολύ παλιές ρίζες.

Είναι πολύ φυσικό αυτή η τελετουργική αντίληψη να χαρακτηρίζει και τις τρεις κύριες κινεζικές θρησκευτικές γραμμές : τον **Κομφουκιανισμό**, τον **Ταοισμό** και τον **Βουδισμό**. Μάλιστα μέσα στο έργο του Κομφούκιου ήταν και το ότι αναδιοργάνωσε και αναβίωσε τις παραδοσιακές τελετές. Τα τελετουργικά στοιχεία και η δομή των τελετών πολλές φορές ήταν περίπλοκα και τα τελετουργικά αντικείμενα πολυάριθμα .

Υπήρχαν τελετές **εναρκτήριες** π.χ του έτους και των εποχών και των μηνών. Κατά τη διάρκειά τους ο αυτοκράτορας έκανε προσφορές στον ήλιο και ευχές για την εξασφάλιση καλής χρονιάς, καλής σοδιάς κτλ.

Οι **νεκρικές** τελετές ήταν πολύ σημαντικές. Η διαδικασία του θανάτου θεωρούνταν δύσκολη και επίπονη για την ψυχή και πίστευαν ότι έπρεπε να της δίνεται βοήθεια μέσω των τελετών όσο το δυνατόν καλύτερα. Αυτό θα την βοηθούσε για το ταξίδι της στο υπερπέραν. Δινόταν πολύ σημασία όταν πέθαινε ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο της οικογένειας. Η ταφή των αυτοκρατόρων κανονιζόταν από ένα σύνολο τελετών στις οποίες ήταν ρυθμισμένες και οι παραμικρές λεπτομέρειες και διαρκούσαν πολλές μέρες και λάβαιναν μέρος πολυάριθμοι ιερείς.

Πολύ σημαντικές και πολύ διαδεδομένες ήταν οι τελετές προς τιμήν των **προγόνων**. Εκφραζαν την πίστη σε αυτούς αλλά και συνέχιζαν μια πολύ βαθειά προγονολατρική παράδοση. Κατά την ημερομηνία της γέννησης και του θανάτου των πεθαμένων τελούνταν οπωσδήποτε τελετές με προσφορές προς τον νεκρό. Επίσης γίνονταν παρακλήσεις προς τους νεκρούς για να μεσολαβήσουν προς τους θεούς για καλοτυχία, μακροζωία και για πολυάριθμα άλλα καθημερινά θέματα. Σε κάθε κινεζικό σπίτι υπήρχε ένας μικρός βωμός για την λατρεία και τις προσφορές προς τους προγόνους.

Τελετές του ήλιου. Γίνονταν κυρίως από τον αυτοκράτορα στην αρχή του χρόνου. Έκανε προσφορές γλυκισμάτων με μορφή πετεινού ο οποίος είναι το κατ, εξοχήν ηλιακό πτηνό.

Τελετές της σελήνης. Γίνονταν κυρίως από το λαό σε γιορτές κατά τις οποίες πρόσφεραν γλυκίσματα σε σχήμα λαγού(ο οποίος στην κινέζικη θρησκεία σχετίζεται με τη σελήνη).

Μαντικές τελετές. Η μαντική τέχνη ασκήθηκε στην κίνα από πανάρχαιες εποχές και εκφράστηκε μέσα από ένα πλήθος πρακτικών οι οποίες πάντα γίνονταν με τελετουργικό χαρακτήρα. Χρησιμοποιούνταν κόκαλα ζώων, καβούκια χελώνας, μάσκες αγγεία και άλλα. Πολύ καθιερωμένη ήταν στην μαντική η χρήση του Πα Κούα (των συμβολικών τριγράμμων) και γινόταν με τελετουργικό τρόπο.

Εκτος από αυτές τις ενδεικτικές τελετές που αναφέραμε σίγουρα θα υπήρχαν και άλλες πιο εσωτερικές και περιορισμένες μέσα κυρίως στα πλαίσια του Ταοισμού.

Τα σύμβολα των Κινέζων

Το να εισχωρήσει κανείς στη σκέψη της Άπω Ανατολής είναι μία ολόκληρη περιπέτεια, η οποία όμως μας επιτρέπει να ανακαλύψουμε το μεγαλείο που άνθησε κάτω από τα πόδια των αυτοκρατόρων "**Γίων του Ουρανού**".

Βασικό χαρακτηριστικό της Κινέζικης σκέψης είναι η απουσία της τυπικής λογικής, όπως της εννοούμε στην Δύση, αυτής δηλαδή που βασίζεται στον

Αριστοτελικό ορθολογισμό. Η Κινέζικη φιλοσοφία είναι περισσότερο "δαισθητική" και υπέρλογη παρά νοητική. Αυτό οφείλεται κυρίως στη βαθιά εξάρτηση του κινέζικου τρόπου σκέψης από τον ιδεογραμματικό και συμβολικό τρόπο της γραφής, που τους κάνει να σκέπτονται με "διαίσθηση" που διαποτίζει κάθε έκφραση της ζωής τους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι Κινέζοι φιλόσοφοι αδυνατούν να σκεφτούν λογικά, γιατί τότε δεν θα είχε αναπτυχθεί στην Κίνα ούτε τεχνολογία ούτε επιστήμη ούτε κράτος. Απλώς η λογική τους ακολουθούσε διαφορετικούς κανόνες από αυτούς της Αριστοτέλειας λογικής. Ο Κινέζος στοχαστής έχει την βαθιά πεποίθηση ότι για την αναζήτηση της αλήθειας πρέπει να χρησιμοποιεί ως όργανο το σύνολο του πνεύματός του και όχι μόνο ένα περιορισμένο συνειδησιακό επίπεδο, όπως είναι αυτό της τυπικής λογικής. Έτσι δεν μπορούμε να πούμε ότι αδυνατούσε να την φτάσει, αλλά ότι την είχε απορρίψει ως ελαττωματικό όργανο για πνευματική αναζήτηση. Η όλη αυτή θεώρηση έχει αντίκτυπο στην διαμόρφωση της Κινέζικης Οντολογίας και μεταφυσικής, σύμφωνα με την οποία ο κόσμος δεν αποτελείται από σταθερές οντότητες. Η πραγματικότητα δεν είναι σταθερή, τίποτα δεν είναι σταθερό, όλα βρίσκονται σε συνεχή ροή, σε μια διαλλακτική διαδικασία αέναης αλλαγής. Η ουσία αυτού του τρόπου σκέψης συνοψίζεται στο σύμβολο του **Γιν - Γιανγκ**, που δίνει ξεκάθαρα την ιδέα ότι το σύμπαν κινείται με βάση μία αέναη διαλεκτική, μια οργανική μεταβλητότητα και όχι με βάση σταθερούς μηχανικούς νόμους. Το **ΓΙΝ - ΓΙΑΝΓΚ** συμβολίζει όλα τα συμπληρωματικά αντίθετα στο δυαδικό σύμπαν, σε δυνάμεις, ιδιότητες, στην ανθρώπινη ζωική και φυτική ζωή. Το γιν έρχεται πάντα πριν από το γιανγκ γιατί συμβολίζει το αρχέγονο σκοτάδι πριν από το γιανγκ φως της δημιουργίας. Το **γιν** είναι τα αρχέγονα ύδατα, η παθητική θηλυκή, ενστικτώδης και δαισθητική φύση, η ψυχή, το βάθος, η συστολή, το αρνητικό, το απαλό και εύπλαστο. Συμβολίζεται με κάθε τι που είναι σκοτεινό και ανήκει στην υγρή αρχή, όπως είναι το μαύρο χρώμα, η γη, η κοιλάδα, τα δέντρα, τα περισσότερα άνθη. Το **γιανγκ** είναι η ενεργητική αρχή το πνεύμα, ο ορθολογισμός, τα ύψη, η διεύρυνση, το θετικό σκληρό και ανυποχώρητο και απεικονίζεται με κάθε τι που είναι φωτεινό, ξηρό και υψηλό, όπως το βουνό, ο ουρανός, όλα τα ηλιακά ζώα και πτηνά. Το σύμβολο **Γιν - Γιανγκ**, το **Ντα τζι**, απεικονίζει την τέλεια ισορροπία των δύο μεγάλων δυνάμεων στο σύμπαν. Η κάθε μία έχει μέσα της το έμβρυο της άλλης δύναμης, υπονοώντας ότι δεν υπάρχει αποκλειστικά αρσενική ή θηλυκή φύση, αλλά καθεμιά περιέχει το σπέρμα της άλλης και υπάρχει αιώνια εναλλαγή. Οι δύο δυνάμεις περιέχονται μέσα στον κύκλο της κυκλικής περιστροφής και δυναμισμού, της ολότητας. Το όλο σχηματίζει το Κοσμικό Αυγό, τον αρχέγονο Ανδρόγυνο, την τελείωση ισορροπίας και αρμονίας, την καθαρή ουσία που δεν είναι το ένα από τα δύο. Οι δύο δυνάμεις κρατιόνται μαζί σε ένταση, αλλά όχι σε ανταγωνισμό, σαν αμοιβαία αλληλεξαρτώμενοι συνεργάτες. Ένα στην ουσία, αλλά δύο στην εκδήλωση. Από κοσμολογική άποψη το **Γιν - Γιανγκ** είναι η πρώτη διάσπαση του Οντος σε δύο αντιτιθέμενες τάσεις, που η μία τείνει συνεχώς στην άλλη διαλεκτικά. Η παραπέρα διάσπαση αυτού του πρωταρχικού Δυαδισμού δημιουργεί τα 5 Στοιχεία (με την σειρά που αναφέρονται στο Σου Τσινγκ

ή στο "Βιβλίο της Ιστορίας", το αρχαιότερο Κινέζικο κείμενο, είναι: το Νερό, η Φωτιά, το Ξύλο, το Μέταλλο και η Γη), τα οποία με τον συνεχώς μεταβαλλόμενο ρυθμό τους και τους συνδυασμούς τους παράγουν τα "δέκα χιλιάδες πράγματα" δηλ. τον κόσμο της πολλαπλότητας.

Στην πανάρχαια Κινέζικη θρησκεία, το **Σινισμό**, συναντάμε αυτές τις δύο μεγάλες δυνάμεις στα σύμβολα του Ουρανού, του Πατέρα και της Γης, της Μητέρας. Είναι το Ανώτατο Πνεύμα ο Κουάν - Σι - Γιν και η Ύλη, η ελεήμονα θηλυκή όψη της θεότητας, η Κουάν - Γιν.

Συμβολίζονταν με δύο πανάρχαια σύμβολα. Τον **Χρυσό Δράκο** και τον **Ασημένιο Δράκο**. Ο πρώτος κατοικούσε στο ηλιακό διάστημα δηλ. στη ζώνη που βρίσκεται πιο κοντά στον Ήλιο κι όπου το άστρο ασκεί μεγαλύτερη επίδραση. Ο δεύτερος ζούσε σε "Ασημένια Δάση", που βρίσκονται στο Βάθος της Γης". Η παράδοση αναφέρει μια άγρια μάχη μεταξύ των δύο αυτών δράκων. Οι δύο "αντιμαχόμενοι δράκοντες", ο ένας έναντι του άλλου, είναι οι δυνάμεις της δυαδικότητας, όλα τα αντίθετα και συμπληρωματικά, η ουράνια και η γήινη δύναμη. Ξεσχίζοντας ο ένας τον άλλο με τα νύχια δείχνουν την διπλή δημιουργική δράση των δυνάμεων γιν - γιανγκ.

Στο αστρονομικό κλειδί, ο Χρυσός δράκος είναι ο **Ήλιος** κι ο Ασημένιος η **Σελήνη**. Οι προσωρινές ήττες του ήλιου και οι θάνατοι της σελήνης αναφέρονται στις εκλείψεις, αφού στις διηγήσεις αυτές λέγεται ότι "συνεργαζόταν η Γη". Το τέλος αυτής της μάχης προβλέπεται με τη νίκη του Χρυσού Δράκου, που θα οδηγήσει την ανθρωπότητα στον Τόπο "όπου οι Λωτοί δεν κλείνουν ποτέ". Η θέση του ανθρώπου στο σύμπαν βρίσκεται ανάμεσα στον Ουρανό, τον Πατέρα και την Γη, την Μητέρα. Ανάμεσα δηλ. στο Πνεύμα και την Ύλη, που για την Κινέζικη φιλοσοφία αποτελούν δύο εκφράσεις της υπέρτατης Ενότητας, του Αγνώστου που βρίσκεται πέρα από κάθε ανθρώπινη αντίληψη. Αυτές οι δυαδικές έννοιες, θα υποστούν με την πάροδο του χρόνου μία φιλοσοφική επεξεργασία και θα ταυτιστούν με το Γιανγκ και το Γιν αντίστοιχα.

Οι συνδυασμοί του Γιανγκ, που συμβολίζεται με μία συνεχόμενη γραμμή και του Γιν που συμβολίζεται με μία γραμμή διακεκομμένη δημιουργούν τα 8 τρίγραμμα του "**Πα Κουα**" και που η παράδοση αποδίδει στον μυθικό βασιλιά Φου Σι, που έζησε στα μέσα της 4ης χιλιετίας π.χ. Το κάθε τρίγραμμα του Πα Κουα συμβολίζει μια σειρά εννοιών που αντιστοιχούν σε φάσεις ή καταστάσεις της Δημιουργίας σε όλα τα επίπεδά της. Το σύνολο των 8 τριγράμμων ολοκληρώνει το Σύμπαν. Θεωρούνταν σαν εικόνες όλων όσων συμβαίνουν στον Ουρανό και στη Γη. Ταυτόχρονα βρίσκονταν σε κατάσταση συνεχούς μεταλλαγής, δηλαδή το ένα μετατρέποταν στο άλλο, όπως ακριβώς στην Φύση γίνονται συνεχείς μεταλλαγές του ενός φαινομένου στο άλλο. Επομένως τα τρίγραμμα δεν είναι αναπαραστάσεις των ίδιων των πραγμάτων, αλλά των τάσεών τους σε κίνηση.

Αυτές οι οχτώ εικόνες έφτασαν να έχουν πολλαπλές έννοιες και ένα χαρακτήρα ολιστικό. Για παράδειγμα, το τρίγραμμα Τσιεν σε μία σειρά αντιστοιχεί συμβολικά με τον Πατέρα. Δεν πρόκειται όμως μόνο για την έννοια του φυσικού πατέρα, αλλά για το συγκρότημα εικόνων που εκφράζει όλες τις δυνατές καταστάσεις που αυτή η συγκεκριμένη λέξη φέρνει συνειρμικά στο νου του μελετητή όπως Ουρανός, Δύναμη, Δημιουργία.

Για να επιτευχθεί μία ακόμη μεγαλύτερη πολλαπλότητα, αυτές οι 8 εικόνες σε πολύ αρχαία εποχή συνδυάστηκαν μεταξύ τους κι έτσι αποκτήθηκε ένα σύνολο από **64 εξάγραμμα** που περιέχονται στο Βιβλίο των Αλλαγών ή Ι Τσιγκ. Η αρχαιότητα αυτού του βιβλίου ανάγεται στην αρχή της δυναστείας των Τσόου, στα τέλη της 2ης χιλιετίας π.χ. Αν και επιφανειακά το μυστηριακό αυτό βιβλίο θεωρείται ότι ασχολείται με την μαντική και την μαγεία, η αλήθεια είναι ότι κρύβει συμβολικά μια ολόκληρη Κοσμογονική φιλοσοφία ή ακόμα περισσότερο τα ίδια τα Μυστήρια του Σύμπαντος.

Μαζί με το Αιγυπτιακό Ταρώ και την Εβραϊκή Καβάλα, το Ι Τσιγκ αποτελεί το πληρέστερο σύμπλεγμα κωδικοποιημένης Σοφίας όλων των εποχών. Εκφράζει καθαρά το αρχέγονο μυστηριακό πνεύμα της Κίνας. Μέσα στην χιλιόχρονη πορεία της κινεζικής θρησκείας βρίσκουμε ποικίλα σύμβολα. Τά ίδια τα κινέζικα ιδεογράμματα αποτελούν σύμβολα. Η Κίνα πάλι σαν χώρα εθεωρούνταν σαν αντανάκλαση στη γή μιας ουράνιας χώρας.

Ο **Ουρανός** (Τιέν) αντανakλάται στη γη. Η ουράνια τάξη και αρμονία αντανakλάται στη γη. Επίσης πρέπει να αντανakλάται στην δομή και την τάξη του κράτους. Για αυτό το λόγο και ο αυτοκράτορας θεωρήθηκε εικόνα και εκπρόσωπος του Ουράνιου Αυτοκράτορα (Αύγουστου του Νεφρίτη Λίθου) και οι κρατικές λειτουργίες εικόνες από τις λειτουργίες του ουρανού και της Φύσης. Τά σύμβολα χαραχτηκαν επάνω στα λατρευτικά και τελετουργικά αντικείμενα αλλά και στα στα έργα τέχνης, Οικοδομικές κατασκευές, στις στολές, τα κοσμήματα κτλ.

Στην προγονική θρησκεία επικρατεί το σύμβολο της **Μάσκας**. Η ονομασία της ήταν Τάο -Τιέχ. Πρόκειται γία μια βλοσυρή μάσκα που αποτελείται από ένα σύνολο διάφορων ζωικών μορφών. Εκφράζει παλιές τοτεμικές αντιλήψεις.

Συμβολικά Ζώα

Ένα σημαντικό και πολύ συνηθισμένο συμβολικό ζώο το οποίο συναντούμε στην Κίνα είναι ο **Δράκος**.

Ο Δράκος είναι το κατεξοχήν συμβολικό μυθικό ζώο των κινέζων. Ενώ στην δύση συναντούμε τον δράκο σαν ζώο με κατώτερη έννοια αντίθετα στην κίνα -και στην Ανατολή γενικότερα- έχει θετικό συμβολισμό. Είναι κατ, αρχήν το σύμβολο του σοφού αυτού πού έχει κατακτήσει τη σοφία και την αθανασία. Σαν χρυσός δράκος σχετίζεται με τον ήλιο. Σαν ασημένιος δράκος σχετίζεται με την σελήνη. Οι δύο αυτοί δράκοντες _ σύμβολα θετικής και αρνητικής ενέργειας- εμφανίζονται στο σύμβολο του παγκόσμιου δυαδισμού το Γίν-Γιάγκ. Σαν σύμβολο δύναμης διάχυτης στη φύση ο δράκοντας εμφανίζεται σε πολλά επίπεδα της φύσης: Ουράνιος δράκοντας σύμβολο πνευματικής δύναμης και κυριαρχίας. Ο Αυτοκράτορας είναι ο γήινος εκπρόσωπός του και έτσι τα ρούχα του αυτοκράτορα φέρουν κεντημένους δράκοντες πάνω τους. Ακόμη συναντούμε τους δράκοντες των νεφών, της θάλασσας και άλλων φυσικών στοιχείων.

Ο Φοίνικας. Συσχετίζεται με τον ήλιο και τη φωτιά. Το κεφάλι του είναι ο πετεινός του ήλιου(Γίν), η ράχη του είναι το μισοφέγγαρο(Γιάγκ). Τα φτερά του σχετίζονται με τον αέρα, η ουρά με τα δέντρα και τα λουλούδια, τα πόδια του με τη γή. Η ευημερία και η κακοτυχία συμβολίζονται με την εμφάνιση και την αναχώρηση του αντίστοιχα.

Επίσης έχει και άλλους συμβολισμούς σε σχέση με το αν είναι αρσενικός(Γίν) η θηλυκός (Γιάγκ), με τα χρώματα των φτερων, με τα άλλα ζώα που εμφανίζονται μαζί του κτλ.

Η Χελώνα. Ήταν ένα πανάρχαιο συμβολικό ζώο . Το καβούκι της συμβόλιζε τον ουρανό και το χρησιμοποιούσαν στην μαντική. Ήταν επίσης ένα από τα τέσσερα ιερά ζώα του συμβολισμού της ενέργειας των γήινων τοπίων και περιοχών στο Φέγκ Σούι. Η ίδια η γή θεωρείται ότι στηριζόταν σε χελώνες.

Μπορούμε να αναφέρουμε ένα πλήθος από άλλα συμβολικά ζώα στην κίνα όπως την τίγρη, την χήνα, τον σκύλο το ψάρι, τον πελαργό , το άλογο , το λαγό και το κουνέλι (σε σχέση με τη σελήνη) και το φίδι. Συμβολική σημασία είχαν επίσης και φυτά όπως τα μπαμπού και η ροδακινιά με τα ροδάκινα της αθανασίας. Συναντούμε όμως και δύο σημαντικά σύμβολα τα οποία δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε το **Γιν Γιαγκ** και το **Πα Κούα**.

Το **Γιν Γιαγκ** είναι μια γεωμετρική μορφή σύμβολο του παγκόσμιου δυαδισμού. Τα πάντα ανήκουν σε αυτές τις δύο όψεις αλλά και τις φέρουν μέσα τους. Αρσενικό- Θηλυκό , Ουρανός - Γή, Πνεύμα - Υλη, Ηλιος - Σελήνη, είναι μερικοί μόνο από τους συσχετισμούς του. Τά δύο αυτά στοιχεία εναλλάσσονται αιώνια σε ένα αέναο παιχνίδι των αντιθέτων μέσα στο σύμπαν. Ο δυναμισμός ,η αέναη κίνηση και η εναλλαγή εκφράζονται από την σπερματική ύπαρξη του ενός μέσα στο άλλο.(του άσπρου μέσα στο μαύρο και του μαύρου μέσα στο άσπρο στο σύμβολο)

Το Πα Κούα. Πρόκειται για άλλο πανάρχαιο σύμβολο των κινέζων με πολύ βαθύ περιεχόμενο και πλατειά χρήση στη μαντική. Αποτελείται από τα περίφημα τρίγραμμα με τις συνεχείς και τις διακεκομμένες γραμμές. Είναι οκτώ και συνήθως σχεδιάζονταν σε κύκλο με το σύμβολο του Γίν Γιαγκ στο κέντρο. Από τον συνδιασμό των οκτώ βασικών τριγράμμων προέρχονται τα 64 εξάγραμμα. Περιληπτικά μπορούμε να πούμε ότι συμβολίζουν δυνάμεις της φύσης την αρμονία και την εναλλαγή του σύμπαντος. Η εφεύρεση τους αποδίδεται στον Φου χι τον μυθικό κινέζο αυτοκράτορα.

Ακόμη και τα βουνά συμβολίζουν τις **στήλες του κόσμου** ενώ σημαντικό συμβολισμό απέδιδαν οι κινέζοι και στους **αριθμούς**, κάτι που εκφράζεται σε μια μεγάλη ποικιλία απαριθμήσεων που βρίσκουμε μέσα στην ζωή και την ιστορία τους όπως τις 5 αρετές, τα 5 στοιχεία, τα 4 βουνά των τεσσάρων κατευθύνσεων του χώρου και το πέμπτο του κέντρου, τις 5 διαφορετικές μαγικές πέτρες, τα 5 μέταλλα(κράματα), τα 9 ιδεογράμματα, τις 9 περιοχές, τους 9 δρόμους τις 9 περιοχές κτλ. Για να καταλάβουμε την μεγάλη επίδραση αυτής της αντίληψης να σημειώσουμε ότι και στα νεώτερα χρόνια οι κινέζοι εξάγγειλαν 4 εκσυγχρονισμούς: Της γεωργίας, της βιομηχανίας, των ενόπλων δυνάμεων και της επιστήμης-τεχνολογίας. Πολλά συμβολικά στοιχεία και συμβολικές αντιλήψεις παραμένουν βαθειά ριζωμένα ακόμη στη συνείδηση του κινεζικού λαού.

Ιστορία της Κίνας

Η προϊστορία της Κίνας

"Κανείς δεν γνωρίζει από πού κατάγονται οι κινέζοι , και την ηλικία του πολιτισμού τους" αναφέρει στην ιστορία του ο **Will Durrant**. Φαίνεται όμως ότι στις πρώτες φάσεις του κινεζικού πολιτισμού διάφοροι μογγολικοί και πρωτομογγολικοί λαοί άρχισαν να απομακρύνουν τη ζούγκλα και να θέτουν τις βάσεις για αυτό που θα επακολουθούσε αργότερα.

Δηλ. ένας γεωργικός πολιτισμός του οποίου εργαλεία έχουν βρεθεί και δίνουν στον κινεζικό πολιτισμό μια αρχαιότητα και μια συνέχεια επτά χιλιάδων χρόνων.

Η κινεζική παράδοση διασώζει μια αρκετά ενδιαφέρουσα προϊστορία μέχρι τους ιστορικούς αυτοκράτορες. Μετά τον Πά-Κού τον **πρώτο άνθρωπο** ακολούθησαν οι ουράνιοι αυτοκράτορες. Αυτοί έζησαν 18 χιλιάδες χρόνια ο καθένας. Εργάστηκαν πολύ για τους ανθρώπους οι οποίοι μέχρι τότε έτρωγαν ωμό κρέας , ντύνονταν με δέρματα και αγνοούσαν τους γονείς τους. Κατόπιν ήρθαν οι γήινοι αυτοκράτορες. Αυτοί ήταν 11 και έκαναν τις πρώτες αστρονομικές μελέτες. Κατόπιν ακολούθησε η γενιά των γήινων αυτοκρατόρων οι οποίοι χώρισαν τον κόσμο σε 9 επαρχίες .

Κατόπιν ακολούθησε η περίοδος των 5 δρακόντων και μετά ήρθαν οι "κατασκευαστές φωλιών" . Μετά από αυτούς ακολούθησε ο Σούι Γιόν ο κινέζος "**Προμηθέας**" ο δημιουργός της φωτιάς. Κατόπιν έρχεται ο Φού Χί ο πρώτος αυτοκράτορας ο οποίος είναι ένα πρόσωπο με αρκετά μυθικά στοιχεία. Εμφανίζεται σαν ένας σοφός **εκπολιτιστής** ο οποίος κατασκεύασε νέα μουσικά όργανα και σύλλεξε μουσικές, εφεύρε το **Πα-Κούα** και άλλαξε την πανάρχαια γραφή των κόμπων με τα κινέζικα **ιερογλυφικά**. Αναπαριστάνεται να κρατά στα χέρια του διαβήτες και πολύπλοκα μουσικά όργανα. Εμφανίζεται όμως και με μορφή "**φιδανθρώπου**" και έτσι μπορούμε να τον θεωρήσουμε και προϊστορικό πρόσωπο παρ, όλο που χρονολογικά τοποθετείται στο 2852 με 2737 Π.Χ.

Μπορούμε να πούμε ότι με τον Φού Χί κλείνει η προϊστορική περίοδος της κίνας και με τους διαδόχους του μπαίνουμε στην αρχαϊκή εποχή. Βέβαια τα γραπτά κείμενα αναφέρονται και σε αυτόν και σε χρόνους πριν από αυτόν αλλά αν θεωρήσουμε ότι η διαμόρφωση της κινεζικής γραφής όπως είναι γνωστή ανήκει σε αυτόν τότε μετά από αυτόν έχουμε μια νέα εποχή.

Η αρχαϊκή εποχή της Κίνας

Μετά τον μυθικό **Φου -Χί** ακολούθησαν μερικοί αυτοκράτορες οι οποίοι με την σειρά τους πρόσφεραν διάφορα πράγματα στην κίνα. Η αχανής χώρα εκείνες τις εποχές είχε καθαρά αγροτικό χαρακτήρα. Επικρατούσε ένα φεουδαρχικό σύστημα και οι διάφοροι φεουδάρχες υπάκουαν σε μια κεντρική εξουσία. Τα φεουδαρχικά κράτη υπολογίζονται σε 55. Το διοικητικό κέντρο ήταν στην επαρχία Τσίν (Σίν) η οποία έδωσε και το όνομα στη χώρα. Οι ίδιοι οι κινέζοι ονόμαζαν τη χώρα τους Τιέν Χούα δηλ. κάτω από τους ουρανούς η Σίζ χάι δηλ. μεταξύ των τεσσάρων θαλασσών η ακόμη Τσουνγκ Χουό δηλ. βασίλειο του κέντρου. Βέβαια

τότε η χώρα δεν ήταν όπως την ξέρουμε σήμερα. Είχε διαρκώς μεταβαλλόμενα σύνορα.

Τον Φού Χί τον διαδέχτηκε ο Σέν Νούγκ ο οποίος εφεύρε το άροτρο και εγκαινίασε την γεωργία και το εμπόριο. Κατόπιν ήρθε στην εξουσία ένας πολεμοχαρής αυτοκράτορας ο Χουάγκ Τι. Ακολούθησε ο "καλός " Γιάο ο οποίος σύμφωνα με την παράδοση βασίλεψε 100 χρόνια και έζησε 116. Σοφός, λιτός και διορατικός ήταν ένα **πρότυπο αυτοκράτορα** κατά τον Κομφούκιο. Ο τελευταίος από τους 5 άρχοντες ήταν ο Σούν ο οποίος με την σειρά του πρόσφερε πολλά κυρίως στον τομέα των εγγειοβελτιωτικών έργων. Μάλιστα εγκατέστησε στο θρόνο σαν διάδοχό του τον σοφό μηχανικό Γιού ο οποίος συνέχισε το έργο του στην πάλη με τα νερά των ποταμών.

Πολλοί είναι οι μύθοι οι οποίοι εξυμνούν τα έργα αυτών των πρώτων αυτοκρατόρων παρόλο που τότε δεν ονομάζονταν ακόμη αυτοκράτορες ούτε είχε γίνει η ενοποίηση της Κίνας σε ένα βασίλειο. Μετα τον Γιού αρχίζει η εποχή των δυναστειών για την Κίνα. Σε αυτές τις πρώτες εποχές όμως αναπτύχθηκαν πολλά από τα χαρακτηριστικά του κινεζικού πολιτισμού. Η ευγένεια στις σχέσεις, η διπλωματία, η γεωργία και το εμπόριο, τα κανάλια για το πότισμα της γης ο στρατός και η θρησκεία με τα προγονικά της χαρακτηριστικά και την λατρεία του ουρανού. Επίσης αναπτύχθηκε η μεταλλοτεχνία. Επίσης ένας κώδικας για το γραφειοκρατικό σύστημα των υπαλλήλων και τις σχέσεις τους με το λαό και το κράτος αν θεωρήσουμε ότι οι πρώτοι φεουδάρχες ήταν οι πρώτοι υπάλληλοι του βασιλιά. Διάφορα αρχαία κείμενα που αναφέρονται σε αυτές τις εποχές θα μελετήσει αργότερα ο Κομφούκιος για να παρουσιάσει και να στηρίξει τις ιδέες του για το ιδανικό κράτος.

Στις μακρινές εκείνες εποχές σύμφωνα με τους διάφορους μελετητές η δομή της κινέζικης κοινωνίας είχε σαν κορυφή το πρόσωπο του **βασιλιά** ο οποίος ήταν και ο **θρησκευτικός και πολιτικός αρχηγός** ταυτόχρονα. Του αποδιδόταν θεία προέλευση και ήταν ενδιάμεσος ανάμεσα στις δυνάμεις της φύσης - με τις οποίες τόσο πολύ πάλεψαν οι αρχαίοι κινέζοι όπως και τόσοι άλλοι λαοί- και στον απλό αγροτικό λαό. Ο βασιλιάς παραχωρούσε τμήματα γης σε διάφορους αξιωματούχους και έτσι αναπτύχθηκε ένα φεουδαρχικό σύστημα. Το οποίο συνέχισε να ισχύει για πολλούς αιώνες. Γύρω από τον βασιλιά υπήρχε επίσης ένα πλήθος αξιωματούχων οι οποίοι έπαιζαν επίσης ένα σημαντικό ρόλο στην λειτουργία της διακυβέρνησης . Έτσι αναπτύχθηκε και ένας περίπλοκος κρατικός μηχανισμός ο οποίος αργότερα στα κλασικά θα αποτελείται από χιλιάδες υπαλλήλους . Το επάγγελμά τους ήταν ένα από τα πιο σημαντικά στην Κίνα και πολλοί από αυτούς έφτασαν σε ψηλά επίπεδα αρετών στην άσκηση του επαγγέλματός τους.

Ένα άλλο θέμα το οποίο πρέπει να σημειώσουμε ήταν οι διάφοροι πόλεμοι οι οποίοι γίνονταν ανάμεσα στα διάφορα βασίλεια και κυρίως ανάμεσα στο βορρά και το νότο κάτι που συνεχίζεται και στα κυρίως ιστορικά χρόνια αργότερα. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί και μια ολόκληρη επιστήμη για τον πόλεμο και την στρατηγική. Τέλος να

συμπληρώσουμε ότι από τότε αρχίζει και το πλήθος των εφευρέσεων που χαρακτηρίζει τον κινέζικο πολιτισμό και οι οποίες ήταν άγνωστες στον υπόλοιπο κόσμο για πολλούς αιώνες.

Η κλασική εποχή της Κίνας

Σαν κλασική μπορούμε να χαρακτηρίσουμε στην Κίνα την εποχή των πρώτων δυναστειών μέχρι και την εποχή των αντιμαχομένων βασιλείων και τον Χουάγκ Τι, ο οποίος πρώτος πήρε το τίτλο του **αυτοκράτορα**. Και χαρακτηρίζουμε έτσι αυτή την εποχή γιατί τότε καθιερώθηκαν οι **δυναστείες**, τότε έζησαν οι πιο μεγάλοι από τους φιλοσόφους, αναπτύχθηκε η γεωργία, οι επιστήμες και οι τέχνες. Δυναστεία Χσία. Χσία σημαίνει οι "**πολιτισμένοι**".

Σύμφωνα με τους Κινέζους ιστορικούς στην εποχή αυτή της δυναστείας έχουμε μια ακριβή πρόβλεψη **έκλειψης** του ήλιου το 2615 π.Χ. Ένας ιδιότροπος αυτοκράτορας ο Τσιέχ ήταν ο τελευταίος αυτής της δυναστείας για την οποία δεν έχουμε ιδιαίτερα στοιχεία. Δυναστεία Σάγκ. Κατά την διάρκεια αυτής της δυναστείας έχουμε πολλά δείγματα της εξαιρετικής ανάπτυξης της μεταλλουργικής τέχνης των Κινέζων η οποία έφθασε σε πολύ μεγάλο ύψος. Η θρησκεία έπαιζε κύριο ρόλο στην καθημερινή ζωή και έτσι διασώζονται διάφορα τελετουργικά αντικείμενα από απλά υλικά όπως όστρακα η κόκαλα χελώνας τα οποία χρησιμοποιούσαν για μαντικούς λόγους μέχρι περίτεχνα μπρούτζινα αγγεία.

Ο λαός ζούσε αγροτική ζωή αλλά υπήρχαν και χειροτέχνες οι οποίοι είχαν προνόμια και έκαναν τις κατασκευές. Σημαντικοί ήταν οι τεχνίτες του μετάλλου. Ανεπτυγμένη ήταν και η κεραμική η οποία αργότερα θα φθάσει σε μεγάλα ύψη (π.χ. η κατασκευή της **πορσελάνης** η οποία για αιώνες ήταν κρατικό μυστικό). Υπήρχαν πόλεις με τείχη και κτίζονταν με βάση αστρολογικές παρατηρήσεις. Γενικά σε οτιδήποτε έκαναν οι αρχαίοι Κινέζοι ελάμβαναν υπ' όψιν ένα πλήθος παραγόντων τόσο γήινων όσο και ουράνιων. Αυτό αποτέλεσε τη βάση της επιστήμης του **Φέγκ Σούι** το οποίο έχει γίνει δημοφιλές στη δύση σήμερα. Αυτοκράτορες οι οποίοι αναφέρονται από την δυναστεία των Σάγκ είναι ο "άθεος" Βού Γί και ο τελευταίος ο Τσού χσίν για τον οποίο αναφέρεται ότι ήταν απίστευτα σκληρός. Έγινε επανάσταση και τον ανέτρεψαν. Δυναστεία Τσού. Αυτή ήταν η πιο μακρόχρονη δυναστεία και η πιο σπουδαία στην ιστορία της Κίνας. Οι νικητές επαναστάτες που την καθιέρωσαν διαίρεσαν την Κίνα σε πολλές επαρχίες και τοποθέτησαν τοπικούς αρχηγούς με αποτέλεσμα την επιβολή πολλών τοπικών αρχόντων. Μέσα από τις σχέσεις μεταξύ τους έφθασε σε μεγάλο ύψος και η επιστήμη της διπλωματίας. Δίπλα σε τέτοιους άρχοντες-διοικητές επαρχιών υπηρέτησαν και οι μεγάλοι φιλόσοφοι **Λάο Τσέ** και **Κομφούκιος**.

Δημιουργήθηκαν **κώδικες συμπεριφορών** με **κανόνες ευγένειας** και καθιερώθηκαν διάφορες τελετουργικές συνήθειες. Τέθηκαν οι βάσεις του δικαίου και άρχισε μια σύγκρουση ανάμεσα στο γραπτό νόμο και στο έθιμο. Το δικαστικό λειτουργήμα ήταν πολύ σημαντικό. Τα γράμματα και η φιλοσοφία αναπτύχθηκαν πάρα πολύ. Ταυτόχρονα όμως πολλές

διαιρέσεις και συγκρούσεις οδήγησαν στη λεγόμενη εποχή των Αντιμαχομένων Βασιλείων. Αυτή η εποχή ήταν μια εποχή συγκρούσεων αλλά και ανάπτυξης γιατί μπαίνει στο προσκήνιο η νότια Κίνα. Η καλλιέργεια της γης προχώρησε αρκετά λόγω της εισαγωγής του σιδήρου - για την κατασκευή πιο ανθεκτικών εργαλείων - και μεγάλα δάση εκχερσώθηκαν

Ένας από τους ηγεμόνες των αντιμαχομένων βασιλείων ο Σι Χουάγκ Τι κατόρθωσε να επιβληθεί και μάλιστα να δώσει στη χώρα την ενότητα. Έτσι ήταν και ο πρώτος που πήρε τον τίτλο του αυτοκράτορα. Διοίκηση, νόμοι, μέτρα και σταθμά, γραφή και πολλά άλλα έγιναν κοινά για όλη την Κίνα. Έκανε πολλούς πολέμους και αποπεράτωσε το περίφημο **Σινικό Τείχος**. Με ευχαρίστηση άφηνε τον πόλεμο και ασχολιόταν με την διοίκηση. Έδωσε διαταγή να καούν όλα τα ιστορικά βιβλία ώστε η ιστορία της Κίνας να αρχίζει με αυτόν. Αφαίρεσε εντελώς τη δύναμη από τους τοπικούς άρχοντες και την μετέφερε στους κρατικούς αξιωματούχους. Ταξίδευε μεταμφιεσμένος για να επιβλέπει την αχανή αυτοκρατορία και αντιμετώπισε πολλές συνομοσίες. Όπως οι μυθικοί σοφοί Κινέζοι λέγεται ότι αναζήτησε το **ελιξίριο της αθανασίας**.

Η μετακλασική εποχή της Κίνας

Σε αυτή την εποχή κατά κάποιο τρόπο η Κίνα δρέπει τους καρπούς από την εξέλιξη αιώνων. Μετά τον θάνατο του Χουάγκ Τι επικράτησε **αναρχία**. Διάφορα αντίπαλα βασίλεια ιδρύθηκαν. Τέλος ένας στρατιωτικός ο Κάο τσού ανέβηκε στο θρόνο και ίδρυσε την δυναστεία των **Χαν**. Αρκετές από τις απαγορεύσεις του Χουάγκ Τι καταργήθηκαν.

Ο πιο σημαντικός από τους αυτοκράτορες αυτής της δυναστείας ήταν ο Βου Τι. Αντιμετώπισε τους εχθρούς του κράτους και έδωσε πολύ μεγάλη έκταση στην Κίνα. Ανακήρυξε εθνική ιδιοκτησία όλο τον πλούτο της χώρας και μετέτρεψε σε κρατικά μονοπώλια το αλάτι, το σίδηρο και τα ποτά. Οργάνωσε τις μεταφορές και ήθελε να περιορίσει τους μεσάζοντες. Έκανε και μεγάλα δημόσια έργα. Όμως μια σειρά κακών καιρικών συνθηκών καθώς και οι διαμαρτυρίες για τις παρεμβάσεις του κράτους έβαλαν τέλος στην προσπάθεια του η οποία είχε κατά κάποιο τρόπο **σοσιαλιστικά** χαρακτηριστικά. Άλλος ένας σημαντικός αυτοκράτορας μέσα στη δυναστεία των Χαν ήταν ο Βάγκ Μάγκ ο οποίος προσπάθησε επίσης να αναδιαρθρώσει την οικονομία της χώρας του.

Παράλληλα όμως είχε και ένα κύκλο με ανθρώπους των γραμμάτων και φιλοσόφους. Κάποιες επιθέσεις όμως από γειτονικούς λαούς καθώς και μικροεπαναστάσεις στο εσωτερικό έδωσαν τέλος στη διακυβέρνηση του και ακολούθησε μια σειρά από ανίκανους αυτοκράτορες. Τότε οι ορδές από τους Τατάρους πέρασαν το Σινικό Τείχος και ανατάραξαν την Κίνα. Όμως σε λίγο χρονικό διάστημα μια νέα δυναστεία γεννήθηκε και απέδειξε την αντοχή του κινεζικού λαού.

Δυναστεία Τανγκ.

Κατά πολλούς πρόκειται για την **λαμπρότερη κινεζική δυναστεία**. Ένας από τους πιο σημαντικούς αυτοκράτορες ο Τάι Τσούγκ κατάφερε να διώξει τους διάφορους βάρβαρους επιδρομείς και να επαναφέρει την ειρήνη. Η πρωτεύουσα του η Τσάγκ έγινε μια από τις πιο σημαντικές πρωτεύουσες της εποχής της και δεχόταν πλήθος επισκεπτών ακόμη και από ξένες χώρες. Το εμπόριο γνώρισε μεγάλη ακμή η καλλιέργεια και το εμπόριο του μεταξιού έφθασαν σε μεγάλο ύψος και υπήρχε σημαντικό εμπόριο με την Ευρώπη. Μεγάλη ήταν και ανάπτυξη της τέχνης. Για την τέχνη η περίοδος Ταγκ είναι κλασική. Λόγω της υποστήριξης του **Βουδισμού** από τους αυτοκράτορες μεγάλη ανάπτυξη γνώρισε και η Βουδιστική τέχνη. Σημαντικές βιβλιοθήκες υπήρχαν ενώ η διοίκηση ήταν αρκετά καλή. Η καλλιγραφία, η ζωγραφική καθώς και η τυπογραφία άκμαζαν επίσης. Άλλος σημαντικός αυτοκράτορας αυτής της δυναστείας ήταν ο Μίγκ Χουάγκ. Έγραφε ποιήματα και πολεμούσε με τους εχθρούς. Ενώ έκαμε και αρκετές μεταρρυθμίσεις αρχικά ήταν λιτός αλλά στο τέλος στράφηκε στην πολυτέλεια και τέλος μια επανάσταση έβαλε τέλος και στη δική του διακυβέρνηση.

Η δυναστεία Ταγκ κράτησε ακόμη αλλά γρήγορα επικράτησαν αναταραχές μέχρι που η δυναστεία των Σούγκ επικράτησε.

Δυναστεία Σουγκ.

Μεγάλη ανάπτυξη έχουμε στην Κίνα και κατά την περίοδο Σουγκ. Γεωργία, βιομηχανία, υδραυλικά έργα, βιοτεχνίες και τεχνικά έργα γνωρίζουν μεγάλη ανάπτυξη. Όμως ένα μεγάλο μέρος του βορρά της Κίνας καταλαμβάνεται από βάρβαρους λαούς. Στο νότο όμως συνεχίζεται η δυναστεία με μεγάλη ακμή. Τότε είναι και η εποχή της μεγαλύτερης ακμής της κινεζικής πορσελάνης. Μεγάλες βιοτεχνίες λειτουργούσαν και η παραγωγή ήταν τεράστια ενώ έφθασε σε μεγάλο ύψος και από άποψη τέχνης.

Η οικονομική ακμή συνοδεύτηκε και από ανάπτυξη στην λογοτεχνία και την φιλοσοφία. Όμως ο αιώνιος κίνδυνος των **Μογγόλων** για μια ακόμη φορά έβαλε τέλος σε μια περίοδο ανάπτυξης της Κίνας και έφερε μια νέα εποχή.

Η μεσαιωνική εποχή της Κίνας

Είναι δύσκολο να μιλήσουμε για μια μεσαιωνική εποχή της Κίνας. Η μεγάλη διάρκεια του κινεζικού πολιτισμού μπορούμε να πούμε ότι γνώρισε αρκετούς **μεσαίωνες**. Οι περισσότερες δυναστείες έδωσαν μια περίοδο ακμής στην Κίνα. Και προς το τέλος τους και κυρίως ανάμεσα στην μία δυναστεία και την άλλη επικράτησαν εποχές παρακμής με μεσαιωνικά χαρακτηριστικά.

Έτσι η εποχή των αντιμαχομένων βασιλείων είναι μια τέτοια εποχή. Πολιτική κρίση εισβολές βαρβάρων, συγκρούσεις ανάμεσα στα διάφορα βασίλεια - όπως το δείχνει και το όνομα της εποχής - επικράτηση της φεουδαρχίας, είναι μερικά από τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της εποχής. Μια παρόμοια εποχή επικράτησε και μετά την δυναστεία των **Χαν**.

Εξεγέρσεις χωρικών, δημιουργία διάφορων στρατιωτικών ηγετών οι οποίοι επιδίωκαν την κατάκτηση του θρόνου, αγώνες, διαιρέσεις και εισβολές άλλων λαών επικράτησαν. Άρχισε η περίοδος των **Τριών Βασιλείων** και την διαδέχτηκε ο διαχωρισμός μεταξύ βορρά και νότου ένας άλλος παραδοσιακός διαχωρισμός μέσα στον κινεζικό χώρο.

Μετά την δυναστεία **Ταγκ** πάλι έχουμε μια τέτοια περίοδο. Είναι η περίοδος των **πέντε δυναστειών**. Αλλά και μετά την δυναστεία των Μογγόλων οι περίοδοι ακμής ήταν πολύ μικρές. Η Δύση ήρθε σε επαφή με την Κίνα και άρχισε να επιδιώκει την κατάκτηση των τεράστιων αγορών της τόσο στα παράλια όσο και στο εσωτερικό. Παράλληλα και οι συγκρούσεις με την **Ιαπωνία** δεν έλειψαν. Η Κίνα δεμένη στην παράδοση δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει την αναπτυσσόμενη δύση και έτσι μέσα από διάφορες ήττες έχασε διάφορα εδάφη τα οποία παραδοσιακά ανήκαν σε αυτήν. Όμως μέχρι σήμερα εξακολουθεί παρά τις παρακμές να μας εντυπωσιάζει η λάμψη των ακμών και η μεγάλη ιστορική συνέχεια του κινεζικού πολιτισμού.

Η κινέζικη επανάσταση και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας

Δεκέμβριος 1939

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ - Η Κινέζικη κοινωνία

1. Ο Κινέζικος λαός

Η Κίνα μας είναι μια από τις πιο μεγάλες χώρες του κόσμου. Η επιφάνειά της είναι σχεδόν ίση με την επιφάνεια όλης της Ευρώπης. Σ' αυτή την τεράστια περιοχή, μεγάλες γόνιμες εκτάσεις παράγουν αυτά που μας τρέφουν και μας ντύνουν. Μεγάλες και μικρές οροσειρές διασχίζουν κατά μήκος και κατά πλάτος όλη τη χώρα, δίνοντάς μας εκτεταμένα δάση και περικλείοντας πλούσια κοιτάσματα πολυτίμων ορυκτών. Τα αναρίθμητα ποτάμια μας και οι λίμνες μας ευνοούν τη ναυσιπλοΐα και την άρδευση. Μια εκτεταμένη ακτή μας επιτρέπει να επικοινωνούμε εύκολα με τους λαούς πέρα απ' τις θάλασσες. Σ' αυτό το έδαφος, οι πρόγονοι του κινεζικού λαού μας, έζησαν, δούλεψαν και αυξήθηκαν σε πληθυσμό από αμνημονεύτων χρόνων.

Τα εθνικά σύνορα της Κίνας είναι τώρα τα εξής: στα βορειοανατολικά και βορειοδυτικά, και εν μέρει και στα δυτικά, συνορεύει με τη Σ.Ε. Στο Βορρά συνορεύει με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Μογγολίας. Στα νοτιοδυτικά και εν μέρει και δυτικά με το Αφγανιστάν, τις Ινδίες, το Μπουτάν και το Νεπάλ. Στο νότο με τη Βιρμανία και το Βιετ-Ναμ. Στην Ανατολή γειτονεύει με την Κορέα κι έχει για γειτόνους την Ιαπωνία και τις Φιλιππίνες. Αυτή η γεωγραφική θέση της Κίνας, σε σχέση με τις άλλες χώρες, δημιουργεί εξωτερικές συνθήκες ευνοϊκές και δυσμενείς, ταυτόχρονα, για τη Λαϊκή Κινεζική Δημοκρατία. Η Κίνα είναι κοντά στη Σ.Ε. και σχετικά μακριά από τα ιμπεριαλιστικά κράτη της Ευρώπης και της Αμερικής. Επί πλέον, πολλές χώρες που μας περιβάλλουν είναι αποικίες ή μισοαποικίες.

Απεναντίας, ο ιαπωνικός ιμπεριαλισμός, επωφελούμενος από τη γεωγραφική προσέγγιση, απειλεί συνεχώς την ύπαρξη των λαών της Κίνας και τη Λαϊκή Κινεζική Επανάσταση.

Τώρα η Κίνα έχει 450 εκατ. Κατοίκους, δηλ. σχεδόν το ένα τέταρτο του πληθυσμού της υδρογείου. Περισσότερα από 90% των 450 αυτών εκατομμυρίων είναι Κινέζοι (της φυλής Χαν). Στην Κίνα βρίσκουμε επίσης πολλές δεκάδες εθνικές μειονότητες: Μογγόλους, Ντούγκανς, Θιβετιανούς, Ουϊγκούρς, Μιάο, Τουνγκ, Τσουνγκσια, Κορεάτες και πολλές άλλες. Αν και το πολιτιστικό τους επίπεδο είναι ποικίλο, έχουν όλες μια μακρόχρονη ιστορία. Η Κίνα είναι μια χώρα πολυεθνική και έχει ένα αρκετά πολυάριθμο πληθυσμό.

Στην πορεία της ανάπτυξής του, ο κινεζικός λαός (εδώ κυρίως μιλάμε για την ιστορία των Χαν), πέρασε, όπως και πάρα πολλοί άλλοι λαοί, μια περίοδο πρωτόγονης κομμουνιστικής κοινωνίας, χωρίς τάξεις, που βάσταξε δεκάδες χιλιετηρίδες. Από τότε που διασπάστηκε αυτό το πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα και διαιρέθηκε η κοινωνία σε τάξεις ως τις ημέρες μας, πέρασαν περίπου τέσσερις χιλιάδες χρόνια, που στην πορεία τους, ο κινεζικός λαός γνώρισε την περίοδο της δουλοκτησίας και της φεουδαρχίας. Αναπτύσσοντας τον πολιτισμό του, ο κινεζικός λαός, δημιούργησε μια γεωργία και μια χειροτεχνία, ονομαστές και οι δυο, από πολύν καιρό, για το υψηλό τους επίπεδο. Γέννησε μεγάλους σοφούς στοχαστές, εφευρέτες, πολιτικούς και στρατηγούς, συγγραφείς και καλλιτέχνες και δημιούργησε ένα μεγάλο αριθμό από μνημεία πολιτισμού. Στην Κίνα, από πολύν καιρό, εφευρέθηκε η πυξίδα και η χαρτοποιία εμφανίστηκε εδώ και χίλια οκτακόσια χρόνια. Το τύπωμα με χαραγμένο ξύλο έχει ηλικία χιλίων τριακοσίων ετών κι η ανακάλυψη των στοιχείων της τυπογραφίας έγινε εδώ κι οχτακόσια χρόνια. Η πυρίτιδα χρησιμοποιήθηκε στην Κίνα πολύ πριν χρησιμοποιηθεί στην Ευρώπη. Έτσι, λοιπόν, ο πολιτισμός της Κίνας είναι ένας από τους πιο αρχαίους του κόσμου. Η ιστορία της Κίνας, όπως μαρτυρούν γραφτά μνημεία, φτάνει περίπου στα τέσσερις χιλιάδες χρόνια.

Ο κινεζικός λαός δεν είναι μόνον διάσημος σ' όλον τον κόσμο για την αγάπη του στη δουλειά και την αντοχή του. Είναι επίσης λαός ερωτευμένος με την ελευθερία κι έχει πλούσιες επαναστατικές παραδόσεις. Αν πάρουμε π.χ. την ιστορία των Κινέζων (Χαν), βλέπουμε ότι ο κινεζικός λαός δεν ανέχεται πια την κυριαρχία των σκοτεινών δυνάμεων και κάθε φορά ανέτρεπε επαναστατικά αυτή την κυριαρχία ή πετύχαινε μεταρρυθμίσεις. Μέσα σε χιλιάδες χρόνια της κινεζικής ιστορίας έγιναν εκατοντάδες μικρές και μεγάλες αγροτικές εξεγέρσεις εναντίον της σκληρής κυριαρχίας των γαιοκτημόνων και της αριστοκρατίας. Και στις περισσότερες περιπτώσεις, οι αλλαγές της δυναστείας υπήρξαν άμεση συνέπεια της επανάστασης των αγροτών. Κανείς λαός της πολυεθνικής Κίνας δε δέχτηκε ποτέ να σκύψει το κεφάλι στον ξένο ζυγό. Όλοι επεδίωξαν ν' απελευθερωθούν με ενεργητική αντίσταση. Αποδέχτηκαν την ενοποίηση στη βάση της ισότητας και δε δέχτηκαν ποτέ την καταπίεση του ενός λαού από τον άλλον. Στην ιστορία του, χιλιετηρίδων, ο κινεζικός λαός έβγαλε μεγάλο αριθμό εθνικούς ήρωες και επαναστάτες ηγέτες. Έτσι ο κινεζικός λαός κατέχει επαναστατικές παραδόσεις και αξιοσημείωτη ιστορική κληρονομιά.

2. Η αρχαία φεουδαρχική κοινωνία

Η Κίνα αν και υπήρξε κράτος ενός μεγάλου λαού με τεράστια περιοχή, μ' έναν πολυάριθμο πληθυσμό, με ιστορία αιώνων, με πλούσιες επαναστατικές παραδόσεις

και αξιοσημείωτη ιστορική κληρονομιά, μπήκε σε μια περίοδο οικονομικής, πολιτικής και πολιτιστικής ανάπτυξης, που επιβραδύνθηκε με το πέραςμα της δουλοκτητικής κοινωνίας στη φεουδαρχική, η οποία άρχισε με τις δυναστείες των Τσου και Τσιν και κράτησε περίπου τρεις χιλιάδες χρόνια. Το οικονομικό και πολιτικό σύστημα της φεουδαρχικής Κίνας χαρακτηρίζεται από τα πιο κάτω βασικά χαρακτηριστικά.

A) Η φυσική οικονομία εδέσποζε στη χώρα. Οι χωρικοί παρήγαγαν όχι μόνο τα αγροτικά προϊόντα που είχαν ανάγκη, αλλά επίσης και το μεγαλύτερο μέρος των ειδών που τους ήσαν απαραίτητα. Οι φεουδάρχες κι οι αφεντάδες κατανάλωναν οι ίδιοι, στο μεγαλύτερο μέρος τους, τα αγροτικά προϊόντα που τους έδιναν οι αγρότες με μορφή ενοικίου και που δεν χρησιμοποιούσαν για ανταλλαγή. Αν και κατά την εποχή αυτή άρχισε να εμφανίζεται η ανταλλαγή, όμως, δεν έπαιζε έναν αποφασιστικό ρόλο στο σύνολο της οικονομίας.

B) Ενώ η κυρίαρχη τάξη της φεουδαρχικής κοινωνίας -οι γαιοκτήμονες, η αριστοκρατία και ο αυτοκράτορας- κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της γης, οι χωρικοί είχαν μόνον ελάχιστο ή και καθόλου. Χρησιμοποιούσαν δικά τους εργαλεία για να καλλιεργήσουν τη γη των γαιοκτημόνων, της αριστοκρατίας και της αυτοκρατορικής αυλής, οι οποίοι έπαιρναν το 40, 50, 60, 70 κι ακόμα και το 80% και πλέον της σοδειάς. Στην πραγματικότητα οι αγρότες ήσαν αληθινοί σκλάβοι.

Γ) Όχι μόνο οι γαιοκτήμονες, η αριστοκρατία κι η αυτοκρατορική αυλή, ζούσαν από τα δΟΣΊματα που τους έδιναν οι αγρότες, αλλά επί πλέον η κυβέρνηση των γαιοκτημόνων τους υποχρέωνε να πληρώνουν τους φόρους και να εκτελούν αγγαρείες για να συντηρούν ένα πλήθος υπαλλήλους κι ένα στρατό, που χρησιμοποιείτο, πριν απ' όλα, εναντίον των ίδιων των αγροτών.

Δ) Ο μηχανισμός της εξουσίας που προστάτευε αυτό το σύστημα της φεουδαρχικής εκμετάλλευσης ήταν το φεουδαρχικό κράτος των γαιοκτημόνων. Για μια ορισμένη περίοδο, πριν από τη δυναστεία των Τσιν, οι πρίγκηπες ήταν απόλυτα κύριοι στα φέουδά τους, μέσα στο φεουδαρχικό κράτος. Αλλά μετά την ενοποίηση της Κίνας από τον αυτοκράτορα Τσι - Χουάνγκ της δυναστείας των Τσιν, ιδρύθηκε ένα απολυταρχικό φεουδαρχικό κράτος με μια κεντρική εξουσία, αν και ο φεουδαρχικός κατακερματισμός διατηρήθηκε σ' ορισμένο μέτρο. Στο φεουδαρχικό κράτος ο αυτοκράτορας ήταν πανίσχυρος. Διόριζε τους τοπικούς υπαλλήλους, που ήταν επιφορτισμένοι να διαχειρίζονται υποθέσεις στρατιωτικές, δικαστικές, οικονομικές, εφοδιασμού κ.λ.π. και στηριζόταν στους γαιοκτήμονες και τους σενσί, που αποτελούσαν τη βάση ολόκληρου του φεουδαρχικού καθεστώτος.

Οι κινέζοι αγρότες, υποταγμένοι για πολλούς αιώνες στην οικονομική εκμετάλλευση και στη φεουδαρχική πολιτική καταπίεση, ζήσανε μια πικρή ζωή σκλάβων, γεμάτη στερήσεις. Αλυσοδεμένοι με τα φεουδαρχικά δεσμά, δεν είχαν προσωπική ελευθερία. Ο γαιοκτήμονας μπορούσε, κατά την ανεξέλεγκτη κρίση του, να ταπεινώσει τους χωρικούς, να τους χτυπήσει κι ακόμα να τους θανατώσει. Οι αγρότες δεν είχαν κανένα πολιτικό δικαίωμα. Η άθλια ζωή τους κι η καθυστέρησή τους, που ήταν συνέπεια της σκληρής εκμετάλλευσης και καταπίεσης των γαιοκτημόνων, υπήρξαν βασικές αιτίες που η κινεζική κοινωνία έμεινε στάσιμη, από οικονομική άποψη, για χιλιάδες χρόνια.

Η βασική αντίθεση της φεουδαρχικής κοινωνίας βρίσκεται ανάμεσα στους αγρότες και στην τάξη των γαιοκτημόνων.

Σε μια τέτοια κοινωνία μόνο οι αγρότες κι οι χειροτέχνες είναι οι βασικές τάξεις που δημιουργούν υλικές αξίες και τον πολιτισμό.

Η άγρια οικονομική εκμετάλλευση και πολιτική καταπίεση της αγροτιάς από τους γαιοκτήμονες, προκάλεσαν πάμπολλες αγροτικές εξεγέρσεις, που εστρέφοντο εναντίον της κυριαρχίας των γαιοκτημόνων. Οι εξεγέρσεις του Τσενγκ-Σενγκ, Ου-Κουάνγκ, Σιανγκ-Γιουϊ, Λιου-Πανγκ της δυναστείας των Τσιν. Τα γνωστά κινήματα με το όνομα Σίνχι, Πίνγκλι, Τσιμέι, Τούνγκμα, Χουανγκτσίν, επί δυναστείας των Χαν. Τα ξεσηκώματα που καθοδήγησαν ο Λι-Μι κι ο Τέου-Τσιαν-Τε, επί δυναστείας των Τανγκ. Το κίνημα που καθοδήγησε ο Σουνγκ-Τσιανγκ και Φαγκ-Λα, επί δυναστείας των Σουνγκ. Η εξέγερση του Τσου-Γιουάν-Τσανγκ, επί δυναστείας των Γιουάν. Του Λι-Τσι-Τενγκ επί δυναστείας των Μινγκ και τέλος ο πόλεμος των Ταϊπίνγκ επί δυναστείας των Τσινγκ. Όλες αυτές οι μεγάλες κι οι μικρές εξεγέρσεις, που αριθμούνται σε εκατοντάδες, υπήρξαν αγροτικά κινήματα διαμαρτυρίας, αγροτικοί επαναστατικοί πόλεμοι. Λίγα παραδείγματα υπάρχουν στην ιστορία όλου του κόσμου, από εξεγέρσεις και πολέμους χωρικών τέτοια μεγάλης έκτασης όπως στην Κίνα. Στη φεουδαρχική κινεζική κοινωνία, αυτή η ταξική πάλη της αγροτιάς, αυτές οι αγροτικές εξεγέρσεις κι οι πόλεμοι υπήρξαν οι μόνες γνήσιες κινητήριες δυνάμεις της ιστορικής ανάπτυξης.

Κάθε αγροτική εξέγερση, λίγο ή πολύ σημαντική, κάθε αγροτικός πόλεμος λίγο ή πολύ σημαντικός, έδινε ένα χτύπημα στο υπάρχον φεουδαρχικό σύστημα, πράγμα που είχε σαν συνέπεια να δώσει μια ώθηση λίγο ή πολύ ισχυρή στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας. Όμως, επειδή σ' αυτήν την εποχή δεν υπάρχουν καινούριες παραγωγικές δυνάμεις και καινούριες παραγωγικές σχέσεις, καινούριες ταξικές δυνάμεις, πρωτοπορία και πολιτικά κόμματα, αυτές οι εξεγέρσεις κι αυτοί οι αγροτικοί πόλεμοι δεν μπορούσαν να επωφεληθούν από τη σωστή καθοδήγηση που εξασφαλίζουν σήμερα το προλεταριάτο και το Κομμουνιστικό Κόμμα. Γι' αυτό το λόγο, οι αγροτικές εξεγέρσεις εκείνων των καιρών καταλήγουν πάντα σε μια ήττα. Κι επιπλέον τις χρησιμοποιούσαν απαρέγκλιτα οι γαιοκτήμονες κι η αριστοκρατία, τόσο στην ανάπτυξή τους όσο και μετά τις αποτυχίες τους, σαν ένα όργανο για ν' ανατρέψουν τη μια δυναστεία προς όφελος μιας άλλης. Αν και κάποια πρόοδος εκδηλώνεται στην κοινωνία μετά από κάθε μεγάλη επαναστατική πάλη της αγροτιάς, οι παραγωγικές φεουδαρχικές σχέσεις και το πολιτικό φεουδαρχικό καθεστώς, στη βάση του έμενε το ίδιο.

Η κατάσταση άλλαξε μόνο στα τελευταία εκατό χρόνια.

3. Η αποικιακή, μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική σημερινή κοινωνία

Ειπώθηκε πως η κινεζική κοινωνία ήταν για τρεις χιλιάδες χρόνια φεουδαρχική. Αλλά δεν είναι και σήμερα φεουδαρχική; Όχι, η Κίνα άλλαξε. Αρχίζοντας από τον πόλεμο του οπίου του 1840, η Κίνα έγινε σιγά σιγά μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική. Από τα γεγονότα της 18 - 9 - 1931, από τότε δηλ. που ο ιαπωνικός ιμπεριαλισμός, με το όπλο στο χέρι, εισέβαλε στην Κίνα, άλλαξε ακόμα κι έγινε μια κοινωνία

αποικιακή, μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική. Τώρα θα δείξουμε πως έγιναν αυτές οι αλλαγές.

Όπως είπαμε στο δεύτερο κεφάλαιο, η φεουδαρχική κινεζική κοινωνία επέζησε σχεδόν τρεις χιλιάδες χρόνια. Μόνο κατά το 19ο αιώνα, με την εισβολή του ξένου καπιταλισμού, η εσωτερική της διάρθρωση υπέστη βαθιές αλλαγές.

Στην εμπορευματική οικονομία, που αναπτύσσονταν στους κόλπους της κινεζικής φεουδαρχικής κοινωνίας, γεννιόντουσαν ήδη τα πρώτα έμβρυα του καπιταλισμού. Η Κίνα, λοιπόν, θα γινόταν σιγά - σιγά μια καπιταλιστική χώρα και χωρίς την επίδραση του ξένου καπιταλισμού, ο οποίος επιτάχυνε μόνο αυτό το προτσές. Η διείσδυση του ξένου καπιταλισμού έπαιξε έναν πολύ μεγάλο ρόλο στην αποσύνθεση του οικονομικού και κοινωνικού συστήματος, που υπήρχε στην Κίνα: από τη μια μεριά υπονόμωσε τις βάσεις της φυσικής οικονομίας, κατέστρεψε τη μικρή βιοτεχνία στις πόλεις και την οικιακή χειροτεχνία στην ύπαιθρο. Από την άλλη μεριά ευνόησε την ανάπτυξη της εμπορευματικής οικονομίας στις πόλεις και στην ύπαιθρο.

Ενώ αποσυνθέτονταν οι βάσεις της φεουδαρχικής κινεζικής οικονομίας, ταυτόχρονα, δημιουργούνταν επιπλέον μερικές αντικειμενικές προϋποθέσεις και δυνατότητες, που ευνοούσαν την ανάπτυξη της καπιταλιστικής παραγωγής. Η καταστροφή της φυσικής οικονομίας δημιούργησε μια διέξοδο για τον καπιταλισμό και η αθλιότητα των μεγάλων μαζών των αγροτών και χειροτεχνών του προμήθευε μια αγορά εργατικών χεριών.

Πραγματικά, κάτω από την επίδραση του ξένου καπιταλισμού και μιας κάποιας αποσύνθεσης της φεουδαρχικής οικονομικής διάρθρωσης, από το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, δηλ. εδώ κι 60 χρόνια περίπου, μια μερίδα εμπόρων, γαιοκτημόνων και υπαλλήλων άρχισαν να επενδύουν τα κεφάλαιά τους στη νεαρή βιομηχανία. Στο τέλος του 19ου αιώνα, δηλ. εδώ και 48 χρόνια περίπου, ο εθνικός κινεζικός καπιταλισμός έκανε ένα πρώτο βήμα στο δρόμο της ανάπτυξής του. Εδώ και είκοσι χρόνια περίπου, κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ενώ τα ιμπεριαλιστικά κράτη της Ευρώπης και της Αμερικής εμάχονταν κι είχαν για μια στιγμή χαλαρώσει την πίεσή τους προς την Κίνα, η εθνική κινεζική βιομηχανία και ιδιαίτερα η υφαντουργία και η αλευροβιομηχανία έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός.

Το προτσές της εμφάνισης και της ανάπτυξης του εθνικού καπιταλισμού στην Κίνα υπήρξε ταυτόχρονα και το προτσές της εμφάνισης της αστικής τάξης και του προλεταριάτου. Αν το περιβάλλον των εμπόρων, των φεουδαρχών και των υπαλλήλων γέννησε την κινεζική αστική τάξη, το περιβάλλον των αγροτών και των χειροτεχνών γέννησε το κινεζικό προλεταριάτο. Η αστική τάξη και το προλεταριάτο, σαν ιδιαίτερες τάξεις, εμφανίστηκαν τελευταία, δεν υπήρχαν πρωτύτερα στην κινεζική ιστορία. Βγήκαν από τη φεουδαρχική κοινωνία κι έγιναν οι καινούριες κοινωνικές τάξεις. Είναι δυο τάξεις που συνδέονται αμοιβαία και ταυτόχρονα είναι ανταγωνιστικές. Είναι δίδυμες τάξεις που δημιουργήθηκαν από την παλιά (φεουδαρχική) κινεζική κοινωνία. Όμως, το προτσές της εμφάνισης και της ανάπτυξης του κινεζικού προλεταριάτου, συνόδευσε όχι μόνο την εμφάνιση και την ανάπτυξη της εθνικής αστικής τάξης αλλά και τη δημιουργία και την εκμετάλλευση από τους ξένους ιμπεριαλιστές δικών τους επιχειρήσεων στην Κίνα. Γι' αυτό, ένα μεγάλο μέρος του κινεζικού προλεταριάτου, είναι πιο παλιό και πιο έμπειρο από την

κινεζική αστική τάξη. Να γιατί η κοινωνική του δύναμη είναι πιο μεγάλη κι η κοινωνική του βάση πιο πλατιά.

Όμως οι αλλαγές που περιγράψαμε πιο πάνω δεν αποτελούν παρά μια από τις όψεις των αλλαγών που επήλθαν με τη διείδυση του ιμπεριαλισμού στην Κίνα. Υπήρχε ακόμα μια άλλη όψη που έβαζε εμπόδιο σ' αυτές τις αλλαγές και που ήταν η εξής: ο ιμπεριαλισμός ήταν σύμφωνος με τις φεουδαρχικές δυνάμεις κι έβαζε φρένο στην ανάπτυξη του κινεζικού καπιταλισμού.

Η διείδυση στην Κίνα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων δεν είχε καθόλου σκοπό να κάνει τη φεουδαρχική Κίνα καπιταλιστική, αλλά απεναντίας να την κάνει αποικία και μεσοαποικία του.

Προς το σκοπό αυτό εφάρμοσαν κι εφαρμόζουν ακόμα στην Κίνα τις εξής μεθόδους στρατιωτικής, πολιτιστικής, οικονομικής και πολιτικής καταπίεσης, που με τη βοήθειά τους την κάμανε σιγά-σιγά αποικία τους και μισοαποικία τους:

1. Διεξήγαγαν επανειλημμένα εναντίον της Κίνας επιθετικούς πολέμους, όπως π.χ. τον πόλεμο του οπίου του 1840, τον οποίον επεχείρησε η Αγγλία. Τον πόλεμο του 1857, που διεξήγαγαν μαζί αγγλικά και γαλλικά στρατεύματα. Τον κινεζο-γαλλικό πόλεμο του 1841. Τον κινεζοϊαπωνικό πόλεμο του 1894. Τον πόλεμο που διεξήγαγαν το 1900 οι συνασπισμένες δυνάμεις οκτώ κρατών. Επιβάλλοντας στην Κίνα στρατιωτικές ήττες, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, δεν καταλάμβαναν μόνον πάμπολλα κράτη που βρίσκονταν γύρω στην Κίνα και τα οποία ήταν πρώτα κάτω από την εξάρτησή της, αλλά αποσπούσαν ή έπαιρναν "επί μισθώσει" μέρη από το έδαφος της Κίνας. Π.χ. η Ιαπωνία άρπαξε το νησί Ταϊβάν, τα νησιά Πενγκού και "επί μισθώσει" το Πορτ-Άρθουρ. Η Αγγλία άρπαξε το Χονγκ-Κονγκ. Η Γαλλία πήρε "επί μισθώσει" το Κουανγκτσέου. Παίρνοντας οι ιμπεριαλιστές ένα μέρος από το έδαφος της Κίνας, την υποχρέωναν κιόλας να πληρώνει τεράστιες πολεμικές αποζημιώσεις. Έτσι, πάρα πολύ σκληρά χτυπήματα δόθηκαν στην Κίνα, σ' αυτό το απέραντο φεουδαρχικό κράτος.

2. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις επέβαλλαν στην Κίνα πάρα πολλές ετεροβαρείς συνθήκες, με τις οποίες οι ιμπεριαλιστές πέτυχαν να διατηρούν στην Κίνα δυνάμεις ξηράς και θαλάσσης καθώς επίσης και το δικαίωμα της ετεροδικίας και διαίρεσαν όλη τη χώρα σε σφαίρες επιρροής των ιμπεριαλιστικών κρατών.

3. Με τις ετεροβαρείς συνθήκες, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, εξασφάλισαν τον έλεγχο σ' όλα τα σημαντικά εμπορικά λιμάνια της Κίνας. Σε πάρα πολλά δε απ' αυτά πέτυχαν "εκχωρήσεις" που τα έθεταν απ' ευθείας κάτω από τη διοίκησή τους. Πήραν τα τελωνεία και το εξωτερικό εμπόριο της Κίνας και βάλανε χέρι στις συγκοινωνίες (θαλάσσιες, ξηράς, ποτάμιες και εναέριες). Τοποθέτησαν στην Κίνα τεράστιες ποσότητες από τα εμπορεύματά τους, μετατρέποντας τη χώρα σε μια αγορά για τα βιομηχανικά τους προϊόντα και, ταυτόχρονα, υποτάσσοντας την κινεζική αγροτική παραγωγή στις ανάγκες τους.

4. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ίδρυσαν ταυτόχρονα στην Κίνα πάμπολλες επιχειρήσεις ελαφριάς και βαριάς βιομηχανίας, για να χρησιμοποιήσουν επί τόπου κινεζικές πρώτες ύλες και φτηνή εργατική δύναμη, για να μπορέσουν ν' ασκήσουν έτσι μια άμεση πίεση πάνω στην εθνική κινεζική βιομηχανία και να φρενάρουν άμεσα την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της Κίνας.

5. Με την παραχώρηση δανείων στην κινεζική κυβέρνηση και με το άνοιγμα τραπεζών στην Κίνα, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις μονοπώλησαν τη νομισματική κυκλοφορία και τα δημόσια οικονομικά της Κίνας. Έτσι όχι μόνο πνίξαν το εθνικό κινεζικό κεφάλαιο, κάνοντας συναγωνισμό στα κινεζικά εμπορεύματα, αλλά έπιασαν από το λαιμό την Κίνα και σε ό,τι αφορά τη νομισματική κυκλοφορία και τα δημόσια οικονομικά.

6. Για να εκμεταλλεύονται πιο εύκολα τις μάζες των αγροτών και τα άλλα στρώματα του κινεζικού λαού, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις τοποθέτησαν ένα πυκνό δίκτυο εκμετάλλευσης με την κομπραδόρική αστική τάξη, τους εμπόρους και τους τοκογλύφους, που σκέπαζε όλη την Κίνα, από τα εμπορικά της λιμάνια μέχρι τα πιο ασήμαντα και τα πιο καθυστερημένα μέρη. Ανάθρεψαν και διαμόρφωσαν την αστική τάξη των κομπραδόρων, των εμπόρων και των τοκογλύφων, που βρίσκεται στην υπηρεσία τους.

7. Εκτός από την κομπραδόρική αστική τάξη, ο ιμπεριαλισμός έβαλε στην υπηρεσία του, για την κυριαρχία του στην Κίνα, και την τάξη των φεουδαρχών - γαιοκτημόνων. "Προσεταιρίζεται πριν απ' όλα τα κυρίαρχα στρώματα του παλιού καθεστώτος, δηλ. τους φεουδάρχες και την αστική τάξη των εμπόρων και τοκογλύφων εναντίον της πλειοψηφίας του λαού. Ο ιμπεριαλισμός προσπαθεί πάντα να διατηρήσει και να διαιωνίσει όλες τις προκαπιταλιστικές μορφές εκμετάλλευσης (προ παντός στην ύπαιθρο) που αποτελούν τη βάση της ύπαρξης των αντιδραστικών συμμάχων του" (Θέσεις του επαναστατικού κινήματος για τις αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες, πρακτικά από το 6ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς). "Ο ιμπεριαλισμός μ' όλη του τη στρατιωτική και οικονομική δύναμη στην Κίνα, είναι η δύναμη που υποστηρίζει, εμπνέει, καλλιεργεί και συντηρεί τα φεουδαρχικά λείψανα, μ' όλο το στρατιωτικό, γραφειοκρατικό τους εποικοδόμημα" (Ι. Στάλιν: Η επανάσταση στην Κίνα και τα καθήκοντα της Κομμουνιστικής Διεθνούς).

8. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για να οργανώσουν τους εμφυλίους πολέμους, ανάμεσα στους Κινέζους μιλιταριστές, και για να καταπιέζουν τον κινεζικό λαό, προμήθευσαν στις αντιδραστικές κινεζικές κυβερνήσεις τεράστιες ποσότητες όπλων κι έστειλαν στην Κίνα ένα μεγάλο αριθμό στρατιωτικούς συμβούλους.

9. Εκτός απ' αυτά τα μέτρα, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, δεν παρέλειψαν να δηλητηριάσουν το πνεύμα του κινεζικού λαού. Σ' αυτό αποβλέπει η επιθετική τους πολιτική στον πολιτιστικό τομέα. Αυτή η επιθετική πολιτική εφαρμόζεται με τους ιεραποστόλους, με νοσοκομεία και σχολεία, με την έκδοση εφημερίδων κι επίσης με το να υποχρεώνουν τη νεολαία να σπουδάζει στο εξωτερικό. Όλα αυτά γίνονται για να δημιουργήσουν πνευματικά στελέχη, πειθήνια στις διαταγές των ιμπεριαλιστών και για να αποβλακώσουν τα πλατιά στρώματα του κινεζικού λαού.

10. Μετά τις 18 Σεπτεμβρίου 1931, η πλατιά επίθεση του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού μετέτρεψε ένα μεγάλο μέρος του κινεζικού εδάφους, που ήταν ήδη σε κατάσταση μεσοαποικιακή, σε ιαπωνική αποικία.

Όλα αυτά αποτελούν την άλλη όψη των αλλαγών που επήλθαν με την εισχώρηση του ιμπεριαλισμού στην Κίνα και δείχνουν την αιματηρή εικόνα του μετασχηματισμού της φεουδαρχικής Κίνας σε μια Κίνα μισοφεουδαρχική, μισοαποικιακή και αποικιακή.

Έτσι βλέπουμε πως από τη μια μεριά η εισβολή των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων συνέβαλε στην αποσύνθεση της κινεζικής, στην ανάπτυξη των στοιχείων του καπιταλισμού στην Κίνα και μετέτρεψε τη φεουδαρχική κινεζική κοινωνία σε μια κοινωνία μισοφεουδαρχική. Ενώ από την άλλη μεριά, εγκαθιστώντας στην Κίνα τη σκληρή τους κυριαρχία, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, δημιούργησαν, από μια ανεξάρτητη Κίνα, μια χώρα μισοαποικιακή και αποικιακή.

Για ν' ανακεφαλαιώσουμε όσα είπαμε για τις δυο όψεις των αλλαγών, που επήλθαν στην Κίνα, πρέπει να πούμε ότι αυτή η αποικιακή, μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική κινεζική κοινωνία έχει τα εξής χαρακτηριστικά:

α) Η βάση της φυσικής οικονομίας της φεουδαρχικής εποχής έχει καταστραφεί. Όμως, η βάση της φεουδαρχικής εκμετάλλευσης -της εκμετάλλευσης των χωρικών από τους γαιοκτήμονες- όχι μόνον διατηρήθηκε όπως και στο παρελθόν, αλλά κατέχει και μια θέση έκδηλα κυριαρχική στην οικονομική ζωή της Κίνας, πλάι στην τοκογλυφική και κομπραδόρική εκμετάλλευση.

β) Ο εθνικό καπιταλισμός πέτυχε κάποιο βαθμό ανάπτυξης κι άρχισε να παίζει ένα ρόλο αρκετά σημαντικό στην πολιτική και πολιτιστική ζωή της Κίνας. Αλλά δεν έγινε το βασικό οικονομικό καθεστώς της Κίνας. Είναι πολύ αδύνατος και η πλειοψηφία των εκπροσώπων του είναι, λίγο-πολύ, δεμένη με τον ξένο ιμπεριαλισμό και με την ντόπια φεουδαρχία, στο εσωτερικό της χώρας.

γ) Η απόλυτη εξουσία του αυτοκράτορα και της αριστοκρατίας καταλύθηκε. Όμως, αρχικά αντικαταστάθηκε από την κυριαρχία της τάξης των γαιοκτημόνων, στο πρόσωπο των μιλιταριστών και των υπαλλήλων, ύστερα από τη δικτατορία των γαιοκτημόνων και της μεγάλης αστικής τάξης. Όσο για τις κατεχόμενες περιοχές, αυτές υπέστησαν την κυριαρχία του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού και των ανδρείκελων, που τους είναι αφοσιωμένα.

δ) Ο ιμπεριαλισμός κρατάει όχι μόνο τους διευθυντικούς μοχλούς της δημοσιονομικής και οικονομικής ζωής της Κίνας, αλλά ακόμα και το μηχανισμό του κράτους και τη στρατιωτική οργάνωση της χώρας. Όσο για τις κατεχόμενες περιοχές της Κίνας, εκεί ο ιαπωνικός ιμπεριαλισμός κυριαρχεί απόλυτα.

ε) Επειδή η Κίνα κυριαρχείται ολοκληρωτικά ή μερικά από μια σειρά ιμπεριαλιστικά κράτη, επειδή στην πραγματικότητα έμεινε για πολύ διαιρεμένη και επειδή το έδαφός της είναι τεράστιο, η οικονομική, πολιτική και πολιτιστική της ανάπτυξη υπήρξε εξαιρετικά άنيση.

στ) Κάτω από το διπλό ζυγό του ιμπεριαλισμού και του φεουδαρχισμού και κυρίως εξ' αιτίας της πλατιάς επίθεσης του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού, οι λαϊκές μάζες της Κίνας, και πριν απ' όλα οι αγρότες, φτωχαίνουν κάθε μέρα και περισσότερο, πέφτουν στην αθλιότητα, ζουν μια ζωή πείνας και δεν έχουν κανένα δικαίωμα. Λίγες χώρες υπάρχουν στον κόσμο που ο λαός να γνώρισε την ίδια στέρηση δικαιωμάτων, όπως στην Κίνα.

Τέτοια είναι τα βασικά χαρακτηριστικά της αποικιακής, μισοαποικιακής και μισοφεουδαρχικής κοινωνίας της Κίνας.

Αυτή η κατάσταση δημιουργήθηκε βασικά κάτω από τη δύναμη του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού και του ιμπεριαλισμού των άλλων δυνάμεων και σα συνέπεια της συνύφανσης του ξένου ιμπεριαλισμού και της κινεζικής φεουδαρχίας. Η αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό και τον κινεζικό λαό και η αντίθεση ανάμεσα στη φεουδαρχία και τις λαϊκές μάζες είναι σήμερα οι βασικές αντιθέσεις της κινεζικής κοινωνίας. Υπάρχουν βέβαια κι άλλες, όπως η αντίθεση ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο και οι εσωτερικές αντιθέσεις στους κόλπους των αντιδραστικών κυρίαρχων τάξεων. Αλλά η βασικότερη απ' όλες είναι η αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό και τον κινεζικό λαό. Η πάλη και η όξυνση αυτών των αντιθέσεων δημιουργούν, αναπόφευκτα, το επαναστατικό κίνημα, που κάθε μέρα παίρνει όλο και πιο μεγάλη έκταση. Η μεγάλη κινεζική επανάσταση στη σύγχρονη περίοδο, και ιδιαίτερα αυτών των τελευταίων χρόνων, εμφανίστηκε και αναπτύσσεται σήμερα στη βάση αυτών των βασικών αντιθέσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ - Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

1. Το επαναστατικό κίνημα κατά τον τελευταίο αιώνα

Η ιστορία του μετασχηματισμού της Κίνας, σε μια χώρα αποικιακή και μισοαποικιακή, από τον ιμπεριαλισμό σε συμμαχία με το κινεζικό φεουδαρχισμό, είναι ταυτόχρονα και η ιστορία της πάλης του κινεζικού λαού εναντίον του ιμπεριαλισμού και των λακέδων του. Ο πόλεμος του οπίου, ο πόλεμος των Ταϊπίνγκς, ο κινεζογαλλικός πόλεμος, ο κινεζοϊαπωνικός πόλεμος, το κίνημα του 1898 για τις μεταρρυθμίσεις, το κίνημα της 4ης Μαΐου, το κίνημα της 30 Μαΐου, η Εκστρατεία του Βορρά, ο αγροτικός επαναστατικός πόλεμος και τέλος ο σημερινός πόλεμος εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων, όλα αυτά μαρτυρούν το πνεύμα της αδάμαστης αντίστασης του κινεζικού λαού, που αρνείται να υποταχτεί στον ιμπεριαλισμό και τους λακέδες του.

Χάρη στην επίμονη πάλη του κινεζικού λαού που όλο και γίνεται πιο πεισματική, ηρωική, στον τελευταίο αιώνα, ο ιμπεριαλισμός δεν κατάφερε ως τώρα να υποδουλώσει την Κίνα και δεν θα το πετύχει ποτέ.

Αν και ο ιαπωνικός ιμπεριαλισμός αναπτύσσει τώρα όλες του τις προσπάθειες στη μεγάλη επίθεση που διεξάγει εναντίον της Κίνας, αν και πάμπολλοι εκπρόσωποι των γαιοκτημόνων και της μεγάλης αστικής τάξης όπως οι Ουάνγκ-Τσινγκ-Ουέι, κρυφοί ή φανεροί, έχουν ήδη συνθηκολογήσει μπροστά στον εχθρό ή ετοιμάζονται να το κάμουν, ο ηρωικός κινεζικός λαός θα συνεχίσει να παλεύει ακατάπαυστα. Σε καμιά περίπτωση δε θα σταματήσει αυτή η πάλη, πριν να διώξουμε από την Κίνα τον ιαπωνικό ιμπεριαλισμό, πριν να ελευθερώσουμε ολοκληρωτικά τη χώρα.

Η ιστορία της εθνικής επαναστατικής πάλης του κινεζικού λαού έχει ήδη εκατό χρόνια ζωή, από τον πόλεμο του οπίου του 1840. Ακόμα κι από την επανάσταση του 1911 πέρασαν ήδη τριάντα χρόνια. Αυτό το επαναστατικό προτσές δεν έφτασε ακόμα στο τέρμα του. Ακόμα δεν έχουν καταχωρηθεί απτά αποτελέσματα σε ότι αφορά τη λύση των καθηκόντων, που ανήκουν στην επανάσταση. Πρέπει ολόκληρος ο κινεζικός λαός και πριν απ' όλα, το Κινεζικό Κομμουνιστικό Κόμμα ν' αναλάβει την αποστολή να οδηγήσει τον αγώνα ως το τέλος του.

Αλλά εναντίον τίνος τελικά κατευθύνεται αυτή η επανάσταση; Ποια είναι τα καθήκοντά της; Ποιες είναι οι κινητήριες δυνάμεις; Ποιος είναι ο χαρακτήρας της, ποιες είναι οι προοπτικές της;
Σ' αυτά τα ζητήματα θ' απαντήσουμε πιο κάτω.

2. Εναντίον τίνος κατευθύνεται η κινεζική επανάσταση;

Η ανάλυση που κάναμε πιο πάνω (Κεφ. 1ο, μέρος 3ο) μας έδειξε ότι η σύγχρονη κινεζική κοινωνία έχει το χαρακτήρα μιας αποικιακής, μισοαποικιακής και μισοφεουδαρχικής κοινωνίας. Μόνον όταν καταλάβουμε το χαρακτήρα της κινεζικής κοινωνίας θα μπορέσουμε να καταλάβουμε εναντίον τίνος κατευθύνεται η κινεζική επανάσταση. Θα καταλάβουμε τα καθήκοντά της, τις κινητήριες δυνάμεις της, το χαρακτήρα της, τις προοπτικές της και τους δρόμους του κατοπινού της μετασχηματισμού. Να γιατί το να καταλάβουμε το χαρακτήρα της κινεζικής κοινωνίας, μ' άλλα λόγια να καταλάβουμε τις εθνικές ιδιομορφίες της Κίνας, σημαίνει να καταλάβουμε την κύρια βάση όλων των ζητημάτων που έχουν σχέση με την επανάσταση.

Αν η σύγχρονη κινεζική κοινωνία είναι στο χαρακτήρα της αποικιακή, μισοαποικιακή, μισοφεουδαρχική, εναντίον τίνος κατευθύνεται κυρίως η επανάσταση στο τωρινό της στάδιο; Ποιος είναι ο κύριος εχθρός της;

Είναι αυτονόητο ότι ο ιμπεριαλισμός και η φεουδαρχία, δηλ. η αστική τάξη των ιμπεριαλιστικών κρατών και η τάξη των Κινέζων γαιοκτημόνων είναι ο κύριος εχθρός γιατί, στη σημερινή Κίνα, αυτές είναι η κύρια δύναμη που καταπιέζει την κοινωνία, και φρενάρει την ανάπτυξή της. Αυτές συμφώνησαν για να καταπιέζουν τον κινεζικό λαό, κι επειδή η εθνική καταπίεση που ασκείται από τον ιμπεριαλισμό είναι ο πιο βαρύς ζυγός, γι' αυτό ο ιμπεριαλισμός είναι ο πρώτος και χειρότερος εχθρός του κινεζικού λαού.

Από τότε που οι Ιάπωνες ιμπεριαλιστές εισέβαλαν στην Κίνα με το όπλο στο χέρι, οι κύριοι εχθροί της κινεζικής επανάστασης είναι ο ιαπωνικός ιμπεριαλισμός και όλοι εκείνοι που έγιναν ένα με τους Ιάπωνες, οι προδότες του έθνους και οι αντιδραστικοί που έχουν συνθηκολογήσει ανοιχτά, ή προετοιμάζονται να συνθηκολογήσουν.

Πραγματικά, η κινεζική αστική τάξη, αισθάνεται εξίσου το βάρος του ιμπεριαλιστικού ζυγού. Αυτή πήρε την καθοδήγηση της επαναστατικής πάλης κι έπαιξε το βασικό ρόλο, τον καθοδηγητικό ρόλο, όπως π.χ. στην επανάσταση του 1911. Πήρε επίσης μέρος στην επαναστατική πάλη, όπως π.χ. κατά την Εκστρατεία του Βορρά. Παίρνει και τώρα μέρος στον πόλεμο εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων. Αλλά το καθοδηγητικό κομμάτι αυτής της αστικής τάξης, δηλ. αυτό το στρώμα που έχει για εκπρόσωπό του την αντιδραστική κλίκα του Κουόμιντανγκ έμεινε για πολύ καιρό -από το 1927 ως το 1937- ο σύμμαχος του ιμπεριαλισμού κι επειδή έκλεισε μια αντιδραστική συμμαχία με την τάξη των γαιοκτημόνων, πρόδωσε τους φίλους της που την υποστήριζαν: το Κομμουνιστικό Κόμμα, το προλεταριάτο, την αγροτιά και τα άλλα στρώματα της μικρής αστικής τάξης. Πρόδωσε την κινεζική επανάσταση και την παρέσυρε στην ήττα. Γι' αυτό σ' αυτήν την εποχή, ο επαναστατικός λαός και το επαναστατικό Κόμμα (το Κομμουνιστικό Κόμμα) δεν μπορούσαν να θεωρήσουν αυτά τα στοιχεία της αστικής τάξης παρά σαν έναν απ' τους εχθρούς εναντίον των οποίων κατευθύνονταν η επανάσταση. Κατά τον πόλεμο εναντίον των Ιαπώνων

εισβολέων, ένα κομμάτι από τους μεγάλους γαιοκτήμονες και τη μεγάλη αστική τάξη, που εκπροσωπείται από τον Ουάνγκ-Τσινγκ-Ουέι, επρόδωσε κι έγινε πια ένα συνάφι από προδότες του Έθνους. Γι' αυτό ο λαός που αγωνίζεται εναντίον των Ιαπώνων εισβολέων δεν μπορεί να θεωρήσει αυτά τα στοιχεία της μεγάλης αστικής τάξης, τους προδότες των εθνικών συμφερόντων, παρά σαν έναν από τους εχθρούς εναντίον των οποίων κατευθύνεται η επανάσταση.

Βλέπουμε λοιπόν πως οι εχθροί της κινεζικής επανάστασης είναι εξαιρετικά ισχυροί. Δεν είναι μόνο ο ισχυρός ιμπεριαλισμός, αλλά επίσης οι ισχυρές φεουδαρχικές δυνάμεις κι επίσης, σ' ορισμένες περιόδους, η αντιδραστική κλίκα της αστικής τάξης, η οποία συμμαχεί με τον ιμπεριαλισμό και τις φεουδαρχικές δυνάμεις για μια κοινή πάλη εναντίον του λαού. Θα 'ταν επίσης μια πλάνη το να υποτιμήσουμε τη δύναμη των εχθρών του κινεζικού επαναστατικού λαού.

Η σύγκρουση μ' έναν τέτοιο εχθρό εξηγεί τον παρατεταμένο και πεισματικό χαρακτήρα της κινεζικής επανάστασης. Γιατί η υπερβολική δύναμη του εχθρού μας απαιτεί μια μακριά περίοδο μέχρι που να συγκεντρώσουμε και να κάνουμε εμπειροπόλεμες και ικανές τις δυνάμεις της επανάστασης, ώστε να καταγάγουν την τελική νίκη εναντίον του εχθρού. Επειδή ο εχθρός αναπτύσσει εξαιρετική σκληρότητα για να συντρίψει την κινεζική επανάσταση, οι δυνάμεις της επανάστασης, δε θα μπορέσουν να διατηρήσουν σταθερά τις θέσεις τους και να καταλάβουν θέσεις του εχθρού, παρά μόνον στην περίπτωση που γίνουν συμπαγείς και αναπτύξουν κι αυτές τούτη την ιδιότητα. Γι' αυτό θα ήταν λάθος να σκεφτούμε ότι μπορούμε να δημιουργήσουμε στη στιγμή τις δυνάμεις της κινεζικής επανάστασης κι ότι η επαναστατική πάλη στην Κίνα μπορεί να νικήσει σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Η σύγκρουση, επίσης, μ' έναν τέτοιο εχθρό έκαμε ώστε η κύρια μέθοδος της κινεζικής επανάστασης, η βασική της μορφή, να μην είναι η ειρηνική πάλη, αλλά απαραίτητα η ένοπλη πάλη. Γιατί οι εχθροί μας δεν επιτρέπουν στον κινεζικό λαό να ενεργήσει μ' ειρηνικά μέσα. Ο κινεζικός λαός στερήθηκε όλα τα δικαιώματα κι όλες τις πολιτικές ελευθερίες. Ο Ι. Στάλιν λέει:

"Στην Κίνα, η ένοπλη επανάσταση αγωνίζεται εναντίον της ένοπλης αντεπανάστασης. Εδώ υπάρχει μια από τις ιδιομορφίες κι ένα απ' τα πλεονεκτήματα της κινεζικής επανάστασης" (Ι. Στάλιν: Προοπτική της επανάστασης στην Κίνα).

Αυτό είναι απόλυτα σωστό. Γι' αυτό θα ήταν λάθος να υποτιμούμε την ένοπλη πάλη, να υποτιμούμε τον ανταρτοπόλεμο, να υποτιμούμε τη δουλειά στο στρατό.

Η σύγκρουση μ' αυτόν τον εχθρό έβαλε επίσης και το πρόβλημα των βάσεων που θα στηριχθεί η επανάσταση. Επειδή ο ιμπεριαλισμός με την τεράστια δύναμή του και τους αντιδραστικούς Κινέζους συμμάχους του έχουν εγκατασταθεί για πολύν καιρό στις μεγάλες πόλεις της χώρας, οι αγωνιστές της επανάστασης, αν δε θέλουν να συμβιβαστούν με τον ιμπεριαλισμό και τους λακέδες του, αλλά είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν σταθερά την 'πάλη, αν έχουν την πρόθεση να συγκεντρώσουν και να κάμουν εμπειροπόλεμες τις δυνάμεις τους και να αποδυθούν σε μια αποφασιστική μάχη εναντίον ενός ισχυρού εχθρού, όσο δε θα 'ναι αρκετά ισχυροί, πρέπει η καθυστερημένη ύπαιθρος να γίνει μια στέρεα βάση πρωτοπορίας, ένας μεγάλος στρατιωτικός, πολιτικός, οικονομικός και εκπολιτιστικός προμαχώνας, πάνω στον οποίον μπορούν να στηριχτούν για να παλέψουν εναντίον του θανάσιμου εχθρού, που χρησιμοποιεί τις πόλεις για να επιτίθεται εναντίον των αγροτικών περιοχών και για να

κάμουν να θριαμβεύσει, βήμα προς βήμα, σε μια μακρόχρονη πάλη η επανάσταση σ' όλη την Κίνα.

Σ' αυτές τις συνθήκες, η ανισομέρεια στην οικονομική ανάπτυξη της Κίνας (η απουσία μιας ενιαίας καπιταλιστικής οικονομίας), η απεραντοσύνη του εδάφους της (οι δυνάμεις της επανάστασης έχουν τη δυνατότητα να ελιχθούν) η απουσία ενότητας, η αφθονία αντιθέσεων κάθε είδους στο στρατόπεδο της κινεζικής αντεπανάστασης, το γεγονός ότι το Κόμμα του προλεταριάτου -το Κομμουνιστικό Κόμμα- καθοδηγεί την πάλη των αγροτών, οι οποίοι αποτελούν το βασικό στρατό της επανάστασης στην Κίνα, όλα αυτά μας δημιουργούν το γεγονός, απ' τη μια μεριά η κινεζική επανάσταση να μπορεί να νικήσει πρώτα στις αγροτικές περιοχές, κι από την άλλη μεριά, ν' αναπτύσσεται άνισα κι η πάλη για τη νίκη να είναι μακρόχρονη κι επίπονη. Απ' αυτό έπεται πως η επαναστατική πάλη μακριάς διάρκειας που διεξάγεται στις αγροτικές περιοχές -σ' αυτή τη βάση της επανάστασης- αποτελεί βασικά έναν ανταρτοπόλεμο των αγροτών, που καθοδηγείται από το Κομμουνιστικό Κόμμα. Γι' αυτό θα ήταν λάθος να παραμελήσουμε την ανάγκη να χρησιμοποιήσουμε τις αγροτικές περιοχές σαν βάσεις, όπου θα στηριχτεί η επανάσταση, να παραμελήσουμε την ανάγκη μιας επίμονης δουλειάς κοντά στους αγρότες, να παραμελήσουμε τον ανταρτοπόλεμο.

Όμως, το γεγονός ότι η ένοπλη πάλη μπήκε σε πρώτο πλάνο, αυτό δε σημαίνει καθόλου ότι αρνούμαστε τις άλλες μορφές πάλης. Απεναντίας η ένοπλη πάλη, αποχωρισμένη από διάφορες άλλες μορφές πάλης, δε θα μπορέσει να νικήσει. Το να βάζουμε σε πρώτο πλάνο τη δουλειά στις βάσεις της ύπαιθρου, δε σημαίνει καθόλου ότι μπορούμε ν' αφήσουμε τη δουλειά στις πόλεις και στις μεγάλες αγροτικές περιοχές, που ακόμα βρίσκονται στην εξουσία του εχθρού. Απεναντίας, χωρίς δουλειά στις πόλεις και στις αγροτικές περιοχές, που βρίσκονται ακόμα στην εξουσία του εχθρού, οι βάσεις μας στην ύπαιθρο θα ήσαν απομονωμένες κι η επανάσταση θα βιάδιζε προς την ήττα. Επί πλέον, ο τελικός σκοπός της επανάστασης είναι να κατακτήσουμε τις πόλεις, σαν κύριες βάσεις του εχθρού, και χωρίς μια έντονη δουλειά στις πόλεις ο σκοπός αυτός δεν θα μπορούσε να πετύχει.

Απ' αυτό έπεται ότι δεν θα μπορέσει να νικήσει η επανάσταση στην ύπαιθρο και στις πόλεις αν δε συντρίψουμε το βασικό όπλο του εχθρού στην πάλη του εναντίον του λαού, το στρατό του εχθρού. Γι' αυτό εκτός από την καταστροφή των εχθρικών στρατευμάτων στα πεδία της μάχης, η δουλειά που έχει σκοπό να αποσυνθέσει το στρατό του εχθρού έχει επίσης μεγάλη σημασία.

Απ' αυτό έπεται επίσης ότι στις περιοχές που έχει καταλάβει από καιρό ο εχθρός, στις πόλεις και στην ύπαιθρο που ζουν κάτω από το καθεστώς μιας μαύρης αντίδρασης, η δουλειά της προπαγάνδας και της οργάνωσης του κινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος δεν πρέπει να στρέφεται σε βιαστικές περιπετειώδεις ενέργειες, αλλά πρέπει με προσοχή να προφυλάσσουμε τα καλύτερα στελέχη μας και να συγκεντρώνουμε τις δυνάμεις μας, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να επέμβουμε. Σ' αυτές τις περιοχές, η τακτική των οργανώσεων του Κόμματος, που καθοδηγούν την πάλη του λαού εναντίον του εχθρού, πρέπει να εκφράζει τη χρησιμοποίηση κάθε δυνατότητας ανοιχτής πάλης, νόμιμης, στα πλαίσια που επιτρέπει ο νόμος, οι διαταγές και οι υπάρχουσες κοινωνικές παραδόσεις. Μόνον ο σωστός, ο στοχαστικός υπολογισμός κι η αυτοκυριαρχία μπορούν να εξασφαλίσουν την επιτυχία. Πρέπει να σταθεροποιήσουμε, βήμα προς βήμα τις κατακτημένες

θέσεις. Το να υπολογίζουμε μόνον στον ενθουσιασμό και να ριχνόμαστε προς τα εμπρός είναι σα να τρέχουμε προς την αποτυχία.

3. Τα καθήκοντα της κινεζικής επανάστασης

Αν οι κύριοι εχθροί της κινεζικής επανάστασης, στο σημερινό στάδιο, είναι ο ιμπεριαλισμός κι η τάξη των φεουδαρχών γαιοκτημόνων, ποια είναι λοιπόν τα καθήκοντα της επανάστασης σ' αυτό το στάδιο;

Δεν χωράει καμιά αμφιβολία ότι το βασικό της καθήκον είναι να δώσει χτυπήματα σ' αυτούς τους δυο εχθρούς. Από τη μια μεριά το καθήκον να πραγματοποιήσει την εθνική επανάσταση, που επιδιώκει να αποτινάξει το ζυγό του ξένου ιμπεριαλισμού, κι από την άλλη μεριά να πραγματοποιήσει τη δημοκρατική επανάσταση, που τείνει ν' αποτινάξει το ζυγό των φεουδαρχών γαιοκτημόνων στο εσωτερικό της χώρας. Το κύριο από τα δυο αυτά καθήκοντα είναι η εθνική επανάσταση, που αποσκοπεί στην ανατροπή του ιμπεριαλισμού.

Τα δυο μεγάλα καθήκοντα της κινεζικής επανάστασης συνδέονται αμοιβαία. Αν δεν ανατρέψουμε την κυριαρχία του ιμπεριαλισμού δε θα μπορέσουμε να καταργήσουμε την κυριαρχία της τάξης των φεουδαρχών γαιοκτημόνων, γιατί ο ιμπεριαλισμός είναι το κύριο στήριγμά του. Από την άλλη μεριά αν δε βοηθήσουμε την αγροτιά ν' ανατρέψει την τάξη των φεουδαρχών γαιοκτημόνων, δε θα κατορθώσουμε να δώσουμε ένα ισχυρό στρατό στην κινεζική επανάσταση και να ανατρέψουμε την κυριαρχία του ιμπεριαλισμού, γιατί η τάξη των φεουδαρχών γαιοκτημόνων είναι η κύρια κοινωνική βάση της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας στην Κίνα κι η αγροτιά είναι η κύρια δύναμη της κινεζικής επανάστασης. Συνεπώς, αν και αυτά τα δυο βασικά καθήκοντα είναι διαφορετικά, η εθνική επανάσταση κι η δημοκρατική επανάσταση, αποτελούν ταυτόχρονα ένα και το αυτό καθήκον.

Το καθήκον της εθνικής επανάστασης στην Κίνα κυρίως σήμερα, συνίσταται στο να παλεύουμε εναντίον του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού, που έχει εισβάλει στο κινεζικό έδαφος. Όσο για τη δημοκρατική επανάσταση τα καθήκοντά της πρέπει να λυθούν για να εξασφαλίσουμε τη στρατιωτική νίκη. Τα καθήκοντα των δυο επαναστάσεων συγχωνεύονται σε ένα. Θα κάνουμε λάθος να νομίσουμε ότι η εθνική και η δημοκρατική επανάσταση αποτελούν δυο στάδια της επανάστασης σαφώς διαχωρισμένα.

4. Οι κινητήριες δυνάμεις της κινεζικής επανάστασης

Ποιες είναι λοιπόν οι κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης, στο φως της προηγούμενης ανάλυσης του καθορισμού του χαρακτήρα της κινεζικής κοινωνίας στο σημερινό στάδιο, των εχθρών εναντίον των οποίων κατευθύνεται η κινεζική επανάσταση και των καθηκόντων της επανάστασης; Αν η κινεζική κοινωνία είναι αποικιακή, μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική, αν η κινεζική επανάσταση κατευθύνεται κυρίως εναντίον της κυριαρχίας του ξένου ιμπεριαλισμού και της κινεζικής φεουδαρχίας, αν το καθήκον της κινεζικής επανάστασης συνίσταται στο να διώξουμε αυτές τις δυο κατηγορίες των καταπιεστών, ποιες είναι λοιπόν οι τάξεις και τα στρώματα ανάμεσα σ' όλες τις τάξεις και τα στρώματα της κινεζικής κοινωνίας, που μπορούν να αποτελέσουν τη δύναμη που θ' αντισταθεί στον ιμπεριαλισμό και στη φεουδαρχία; Αυτού ανάγεται το ζήτημα των κινητηρίων δυνάμεων της επανάστασης

στο σημερινό στάδιο. Μόνον όταν δούμε καθαρά το πρόβλημα των κινητηρίων δυνάμεων της κινεζικής επανάστασης θα μπορέσουμε να λύσουμε σωστά το πρόβλημα της βασικής τακτικής γραμμής της επανάστασης.

Ποιες είναι οι τάξεις της σημερινής κινεζικής κοινωνίας; Είναι η τάξη των γαιοκτημόνων και η αστική τάξη. Τα ανώτερα στρώματα της τάξης των γαιοκτημόνων και της αστικής τάξης είναι η καθοδηγητική ομάδα που κυριαρχεί στην κινεζική κοινωνία. Είναι επίσης το προλεταριάτο κι η αγροτιά. Υπάρχουν ακόμα, εκτός από την αγροτιά, διάφορες κατηγορίες της μικρής αστικής τάξης. Αυτές οι τρεις τελευταίες τάξεις κατέχουν μέχρι τώρα μια κατώτερη θέση σ' όλη την τεράστια έκταση της σημερινής Κίνας.

Η στάση κι η θέση κάθε μιας απ' αυτές τις τάξεις προς την κινεζική επανάσταση καθορίζονται απόλυτα απ' την οικονομική και κοινωνική της θέση. Επίσης ο χαρακτήρας των κοινωνικών και οικονομικών σχέσεων δεν καθορίζει μόνον τους εχθρούς εναντίον των οποίων κατευθύνεται η επανάσταση, αλλά επίσης και τα καθήκοντα της επανάστασης. Καθορίζει ακόμα και τις κινητήριες δυνάμεις.

Ας εξετάσουμε τα χαρακτηριστικά των διαφόρων τάξεων της κινεζικής κοινωνίας.

Οι γαιοκτήμονες

Η τάξη των γαιοκτημόνων είναι η κύρια κοινωνική βάση της κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού στην Κίνα. Είναι η τάξη, που επωφελούμενη από το φεουδαρχικό σύστημα, εκμεταλλεύεται και καταπιέζει την αγροτιά, φρενάρει την πολιτική, οικονομική και εκπολιτιστική πρόοδο της κοινωνίας και δεν παίζει κανένα προοδευτικό ρόλο.

Οι γαιοκτήμονες επίσης σαν τάξη είναι οι εχθροί της επανάστασης κι όχι κινητήρια δύναμή της.

Στον πόλεμο εναντίον των Ιαπώνων εισβολέων ένα μέρος των μεγάλων γαιοκτημόνων ακολούθησαν το τμήμα της μεγάλης αστικής τάξης (τους συνθηκολόγους). Συνθηκολόγησαν μπροστά στους Ιάπωνες ληστές κι έγιναν προδότες του έθνους. Ένα άλλο μέρος των μεγάλων γαιοκτημόνων ακολούθησαν το άλλο τμήμα της μεγάλης αστικής τάξης (τους υπεραντιδραστικούς) και μένουν ακόμα στο στρατόπεδο του πολέμου εναντίον των επιδρομέων, αν και παρουσιάζουν μια εξαιρετική αστάθεια. Αλλά πολλοί Σενσί προοδευτικοί, που προέρχονται από το περιβάλλον των μικρών και μεσαίων γαιοκτημόνων, αλλά που είναι γαιοκτήμονες που κάπως γίνανε αστοί, δείχνουν μεγάλη δραστηριότητα στην πάλη εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων. Πρέπει να συμμαχήσουμε και μ' αυτούς για την κοινή πάλη.

Η αστική τάξη

Η αστική τάξη περιλαμβάνει τη μεγάλη κομπραδόρική αστική τάξη και την εθνική αστική τάξη.

Η μεγάλη κομπραδόρική αστική τάξη είναι η τάξη που βρίσκεται άμεσα στην υπηρεσία των καπιταλιστών των ιμπεριαλιστικών χωρών και συντηρείται απ' αυτές. Είναι δεμένη με χίλιους δυο δεσμούς με τις φεουδαρχικές δυνάμεις της υπαίθρου. Γι' αυτό στην ιστορία της κινεζικής επανάστασης, η μεγάλη κομπραδόρική αστική τάξη ποτέ δεν υπήρξε κινητήρια δύναμη της επανάστασης, αλλά ήταν πάντοτε ένας εχθρός

εναντίον του οποίου κατευθύνθηκε η επανάσταση.

Όμως επειδή οι διάφορες ομάδες της μεγάλης κομπραδόρικης αστικής τάξης εξαρτώνται από τους ιμπεριαλιστές διαφόρων χωρών, μπορεί να συμβεί σε περιόδους βίαιης όξυνσης των αντιθέσεων ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κράτη, στις περιόδους όπου η επανάσταση κατευθύνεται, κυρίως, εναντίον του ιμπεριαλισμού μιας ιδιαίτερης χώρας, ώστε η κομπραδόρικη αστική τάξη που είναι δεμένη μ' άλλα ιμπεριαλιστικά κράτη να συνδεθεί, επίσης μέχρι ενός ορισμένου βαθμού και για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα μένει στο αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο, τέτοιο σαν κι αυτό που είναι συγκροτημένο αυτή τη στιγμή. Αλλά όταν τα αφεντικά αυτής της κομπραδόρικης αστικής τάξης αρχίσουν την πάλη εναντίον της κινεζικής επανάστασης, τότε κι αυτή μπαίνει αμέσως στον αγώνα εναντίον της επανάστασης.

Στον πόλεμο εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων, η μεγάλη φιλοϊαπωνική αστική τάξη (οι συνθηκολόγοι), συνθηκολόγησε ήδη ή είναι έτοιμη να συνθηκολογήσει. Η μεγάλη αστική τάξη που προσανατολίζεται προς την Αμερική και την Ευρώπη (η υπεραντιδραστική), αν και ακόμα μένει στο στρατόπεδο της πάλης εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων, εκδηλώνει επίσης μια εξαιρετική αστάθεια. Έχει δυο πρόσωπα: παλεύει ταυτόχρονα εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων κι εναντίον των κομμουνιστών. Η πολιτική μας προς τη συνθηκολόγο αστική τάξη είναι η εξής: τη θεωρούμε σαν εχθρό και την πολεμάμε αποφασιστικά. Όσο για τους υπεραντιδραστικούς της μεγάλης αστικής τάξης, προς αυτούς εφαρμόζουμε μια διπλή επαναστατική πολιτική, δηλ. από τη μια μεριά συμμαχούμε μαζί τους, γιατί αγωνίζονται εναντίον των Ιαπώνων εισβολέων και πρέπει να χρησιμοποιούμε τις αντιθέσεις που τους συγκρούουν με τον ιαπωνικό ιμπεριαλισμό, κι από την άλλη μεριά τους πολεμάμε αποφασιστικά, γιατί εφαρμόζουν μια αντικομμουνιστική και αντιλαϊκή πολιτική καταπίεση, που βλάπτει την υπόθεση του πολέμου εναντίον των επιδρομέων, καθώς και την υπόθεση της ενότητας. Το να μην τους πολεμήσουμε σημαίνει πως βλάπτουμε την υπόθεση του πολέμου εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων την υπόθεση της ενότητας. Η εθνική αστική τάξη έχει διπλή φύση:

Από τη μια μεριά υφίσταται την καταπίεση του ιμπεριαλισμού κι εμποδίζεται από τα δεσμά της φεουδαρχίας, έτσι που υπάρχουν αντιθέσεις ανάμεσα σ' αυτή από τη μια μεριά, και του ιμπεριαλισμού και της φεουδαρχίας από την άλλη. Μ' αυτή την έννοια η εθνική αστική τάξη είναι μια από τις δυνάμεις της επανάστασης. Στην ιστορία της κινεζικής επανάστασης, υπήρξε μια εποχή όπου η εθνική αστική τάξη ανέπτυξε μια κάποια δραστηριότητα στην πάλη εναντίον του ιμπεριαλισμού και των милитарιστικών γραφειοκρατικών κυβερνήσεων.

Μ' από την άλλη μεριά, εξ' αιτίας της πολιτικής και οικονομικής της αδυναμίας, εξ' αιτίας του ότι βρίσκεται μακριά από του να σπάσει απόλυτα τους οικονομικούς δεσμούς που την ενώνουν με τον ιμπεριαλισμό και τη φεουδαρχία, η εθνική αστική τάξη δεν έχει το θάρρος να διεξαγάγει ως το τέλος την πάλη εναντίον της φεουδαρχίας και του ιμπεριαλισμού. Αυτή η κατάσταση γίνεται πιο φανερή στις περιόδους ανόδου των επαναστατικών δυνάμεων των λαϊκών μαζών.

Αυτή η διπλή φύση της εθνικής αστικής τάξης οδηγεί στην εξής θέση: σε ορισμένες περιόδους και ως έναν ορισμένο βαθμό αυτή μπορεί να πάρει μέρος εναντίον των милитарιστικών-γραφειοκρατικών κυβερνήσεων και μπορεί να γίνει μια από τις δυνάμεις της επανάστασης. Αλλά σ' άλλες περιόδους, διατρέχουμε τον κίνδυνο αν τη

δούμε ν' ακολουθεί τη μεγάλη κομπραδόρική αστική τάξη και να γίνεται ο βοηθός της αντεπανάστασης.

Η εθνική κινεζική αστική τάξη, είναι κυρίως μέση αστική τάξη. Μολονότι ανάμεσα στα 1927-31 (ως τα γεγονότα της 18ης Σεπτεμβρίου) είχε αγωνισθεί εναντίον της επανάστασης, ακολουθώντας τους μεγάλους γαιοκτήμονες και τη μεγάλη αστική τάξη, στην πραγματικότητα δεν κρατούσε την εξουσία ή είχε δεμένα τα χέρια από την αντιδραστική πολιτική των μεγάλων γαιοκτημόνων και της μεγάλης αστικής τάξης που ήσαν στην εξουσία. Στην πάλη εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων, η εθνική αστική τάξη διαφέρει από τη θέση της, όχι μόνο από τη συνθηκολόγο ομάδα των μεγάλων γαιοκτημόνων και της μεγάλης αστικής τάξης αλλά επίσης και από τους υπεραντιδραστικούς της μεγάλης αστικής τάξης και ως τώρα παραμένει για μας ένας σύμμαχος σχετικά σίγουρος. Επίσης είναι απαραίτητο να ενεργούμε με επιδεξιότητα προς την εθνική αστική τάξη.

Οι διάφορες κατηγορίες της μικροαστικής τάξης εκτός από την αγροτιά

Η μικροαστική τάξη περιλαμβάνει, εκτός απ' την αγροτιά, τα μεγάλα στρώματα των διανοούμενων, τους μικρεμπόρους, τους χειροτέχνες και τους ελεύθερους επαγγελματίες.

Η κατάσταση όλων αυτών των κατηγοριών μας θυμίζει την αγροτιά. Επειδή υφίστανται την καταπίεση του ιμπεριαλισμού, της φεουδαρχίας και της μεγάλης αστικής τάξης, γλιστρούν κάθε μέρα και περισσότερο στην καταστροφή και στην αθλιότητα.

Γι' αυτό η μικροαστική τάξη είναι μια από τις κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης, ο πιστός σύντροφος του προλεταριάτου. Η μικροαστική τάξη δεν μπορεί μόνη της να ελευθερωθεί, παρά μόνο με την καθοδήγηση του προλεταριάτου.

Ας εξετάσουμε τώρα τις διάφορες κατηγορίες της μικροαστικής τάξης εκτός απ' την αγροτιά.

α) Οι διανοούμενοι και η σπουδάζουσα νεολαία. Οι διανοούμενοι κι η σπουδάζουσα νεολαία, δεν είναι ούτε μια τάξη ούτε ένα στρώμα που να 'χει ταξικό χαρακτήρα. Όμως, από την κοινωνική τους προέλευση, τους όρους της ζωής και τις πολιτικές τους αντιλήψεις, η πλειοψηφία των Κινέζων διανοούμενων και σπουδαστών σήμερα, μπορούν να τοποθετηθούν στην κατηγορία της μικροαστικής τάξης. Στις τελευταίες δεκαετίες διαμορφώθηκε στην Κίνα ένα πλατύ στρώμα διανοούμενων και σπουδαστών. Εκτός από το μέρος των διανοούμενων και των σπουδαστών που συμβιβάστηκε με τον ιμπεριαλισμό και την μεγάλη αστική τάξη, που έχει μπει στην υπηρεσία του και που είναι εχθρικό προς το λαό, η μεγάλη πλειοψηφία των διανοούμενων και των σπουδαστών, υφίσταται το ζυγό του ιμπεριαλισμού, της φεουδαρχίας και της μεγάλης αστικής τάξης και κινδυνεύει είτε να μείνει χωρίς δουλειά, είτε να μη μπορέσει να σπουδάσει. Απ' το γεγονός αυτό, οι διανοούμενοι κι οι σπουδαστές είναι πολύ επαναστάτες. Έχουν λίγο πολύ αφομοιώσει την αστική επιστήμη, αντιδρούν ζωηρά στα πολιτικά γεγονότα και παίζουν συχνά στο σημερινό στάδιο της επανάστασης το ρόλο του επικεφαλής και του διαφωτιστή. Έχουμε σ' αυτό εξαιρετικά παραδείγματα: πριν από την επανάσταση, το κίνημα των νέων που σπουδάζανε στο εξωτερικό, μετά το κίνημα της 4ης Μαΐου του 1919, της 30 Μαΐου 1925, της 9 Δεκεμβρίου 1935.

Τα πλατειά στρώματα των διανοουμένων, μια που έχουν ανεπαρκείς πόρους, μπορούν ν' ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο που ακολουθούν οι εργάτες κι οι αγρότες, να πάρουν μέρος στην επανάσταση. Επί πλέον, οι ιδέες του μαρξισμού - λενινισμού γνώρισαν στην Κίνα μια πλατιά διάδοση ανάμεσα στους διανοούμενους και τους σπουδαστές και κατανοήθηκαν και αφομοιώθηκαν απ' αυτούς. Η οργάνωση των δυνάμεων της επανάστασης και η επαναστατική δουλειά δεν μπορούν να στεφθούν με επιτυχία χωρίς τη συμμετοχή των επαναστατών διανοούμενων. Όμως, όσο οι διανοούμενοι δεν είναι οργανικά δεμένοι με την επαναστατική πάλη των μαζών, όσο δεν είναι βαθιά αποφασισμένοι να μπουν στην υπηρεσία των συμφερόντων των λαϊκών μαζών και να ζήσουν την ίδια ζωή που ζουν οι μάζες, είναι συχνά επιρρεπείς προς τον υποκειμενισμό και τον ατομισμό, οι ιδέες τους συχνά είναι στείρες και συχνά δείχνουν αστάθεια στη δράση τους. Γι' αυτό, αν και πλατιά στρώματα των Κινέζων διανοουμένων παίζουν το ρόλο του επικεφαλής και του διαφωτιστή, όλοι δεν είναι έτοιμοι να πάρουν μέρος ως το τέλος στην επανάσταση. Σε κρίσιμες στιγμές ένα μέρος των διανοούμενων εγκαταλείπει τις γραμμές της επανάστασης. Όλα αυτά τα ελαττώματα των διανοουμένων δεν μπορεί να εξαλειφθούν παρά στην πορεία μιας μακρόχρονης συμμετοχής τους στην πάλη των μαζών.

β) Οι μικρέμποροι. Έχουν μικρομάγαζα και γενικά δεν έχουν καθόλου υπαλλήλους ή έχουν πολύ λίγους. Η εκμετάλλευση που δοκιμάζουν από τους ιμπεριαλιστές, τη μεγαλοαστική τάξη και τους τοκογλύφους, τους κρατά κάτω απ' την απειλή της καταστροφής.

γ) Οι χειροτέχνες. Είναι πάρα πολλοί. Έχουν δικά τους μέσα παραγωγής, δεν καταφεύγουν στη μίσθωση εργασίας ή χρησιμοποιούν έναν ή δυο μαθητευόμενους. Η κατάσταση του χειροτέχνη είναι ανάλογη με την κατάσταση του μεσαίου αγρότη.

δ) Οι ελεύθεροι επαγγελματίες. Αυτή η κατηγορία περιλαμβάνει τους εκπροσώπους διαφόρων επαγγελμάτων, π.χ. τους γιατρούς. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες δεν εκμεταλλεύονται τη δουλειά του άλλου, ή μάλλον αυτό γίνεται σε ασήμαντο βαθμό. Η κατάσταση τους είναι όμοια με την κατάσταση των χειροτεχνών.

Οι κατηγορίες της μικροαστικής τάξης που εξετάσαμε πιο πάνω εκπροσωπούν ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων, που το μεγαλύτερο μέρος τους μπορεί να πάρει μέρος στην επανάσταση και να υπερασπίσει την υπόθεση της επανάστασης. Αυτοί είναι σίγουροι σύμμαχοι της επανάστασης. Είναι απαραίτητο να τους πάρουμε με το μέρος μας και να τους υπερασπίσουμε. Το μειονέκτημα της μικροαστικής τάξης είναι ότι μερικοί εκπρόσωποί της επηρεάζονται εύκολα από την αστική τάξη. Γι' αυτό πρέπει να δώσουμε μια πολύ μεγάλη προσοχή στην επαναστατική προπαγάνδα και στην οργανωτική δουλειά στη μικροαστική τάξη.

Η αγροτιά

Η αγροτιά, που αποτελεί περίπου το 80% του κινεζικού πληθυσμού, είναι σήμερα η κυριότερη δύναμη της εθνικής οικονομίας της χώρας.

Σ' αυτήν συντελείται με γρήγορο ρυθμό μια διαφοροποίηση.

α) Οι κουλάκοι. Οι κουλάκοι αποτελούν το 5% του αγροτικού πληθυσμού (μαζί με τους γαιοκτήμονες το ποσοστό ανεβαίνει περίπου στο 10%). Αυτούς τους λέμε

αγροτική αστική τάξη. Το μεγαλύτερο μέρος των Κινέζων κουλάκων νοικιάζουν ένα μέρος από τη γη τους και κάνουν επιπλέον και τοκογλυφία. Οι κουλάκοι εκμεταλλεύονται άγρια τους εργάτες γης κι αυτή η εκμετάλλευση έχει ένα χαρακτήρα μισοφεουδαρχικό. Όμως, αυτοί, γενικά παίρνουν μέρος στη δουλειά κι αυτό μας υποχρεώνει να τους συμπεριλάβουμε, παρ' όλα αυτά, στην αγροτιά. Για μια ορισμένη περίοδο, η παραγωγή των κουλάκων διατηρεί τη χρησιμότητά της. Κάπως γενικά, οι κουλάκοι μπορούν να πάρουν, κατά κάποιον τρόπο, μέρος στην πάλη των αγροτικών μαζών εναντίον του ιμπεριαλισμού, καθώς επίσης να μείνουν ουδέτεροι στην αγροτική επανάσταση, που στρέφεται εναντίον των γαιοκτημόνων. Γι' αυτό δεν μπορούμε να εξομοιώσουμε τους κουλάκους με τους γαιοκτήμονες, ούτε να εφαρμόσουμε πρόωρα την πολιτική της εκκαθάρισης των κουλάκων.

β) Οι μεσαίοι αγρότες. Οι μεσαίοι αγρότες, αποτελούν το 20% περίπου του αγροτικού κινεζικού πληθυσμού. Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν εκμεταλλεύονται την εργασία του άλλου. Η επιχείρηση του μεσαίου αγρότη καλύπτει τις προσωπικές του ανάγκες (όταν η χρονιά είναι καλή μπορεί ακόμα να έχει κάποιο πλεόνασμα. Πότε - πότε χρησιμοποιεί ως ένα ορισμένο σημείο, μισθωτή εργασία ή κάνει μικρά δάνεια). Τον εκμεταλλεύονται οι ιμπεριαλιστές, οι γαιοκτήμονες κι η αστική τάξη. Οι μεσαίοι αγρότες δεν έχουν πολιτικά δικαιώματα. Ένα μέρος απ' αυτούς δεν έχει αρκετή γη και μερικοί μόνον (οι εύποροι μεσαίοι αγρότες) έχουν λίγη παραπανίσια γη. Οι μεσαίοι αγρότες όχι μόνον μπορούν να πάρουν μέρος στην αντιιμπεριαλιστική αγροτική επανάσταση, αλλά και να δεχθούν μ' ευμένεια το σοσιαλισμό. Γι' αυτό όλη η μάζα των μεσαίων αγροτών μπορεί να γίνει ένας πιστός σύμμαχος του προλεταριάτου κι αποτελεί ένα σημαντικό μέρος των κινητηρίων δυνάμεων της επανάστασης. Η στάση των μεσαίων αγροτών προς την επανάσταση είναι ένας από τους αποφασιστικούς παράγοντες της νίκης ή της ήττας της επανάστασης κι αυτό αφορά ιδιαίτερα την περίοδο που ακολουθεί την αγροτική επανάσταση, όταν ο αγροτικός πληθυσμός θα αποτελείται στη μεγάλη του πλειοψηφία, από μεσαίους αγρότες.

γ) Η φτωχή αγροτιά. Η φτωχή αγροτιά κι οι εργάτες γης αποτελούν περίπου το 70% του αγροτικού πληθυσμού της Κίνας. Οι φτωχοί αγρότες αποτελούν το τεράστιο τμήμα του αγροτικού πληθυσμού που δεν έχει καθόλου γη ή έχει ελάχιστη. Αυτό είναι το αγροτικό μισοπρολεταριάτο, η κινητήρια δύναμη η πιο πολυάριθμη της κινεζικής επανάστασης. Η φτωχή αγροτιά κι οι μεσαίοι αγρότες δε μπορούν ν' απελευθερωθούν παρά μόνο με την καθοδήγηση του προλεταριάτου, και το προλεταριάτο απ' την πλευρά του δεν μπορεί να οδηγήσει την επανάσταση στη νίκη παρά με τη στέρεη συμμαχία με τους φτωχούς και μεσαίους αγρότες. Αλλιώς δεν είναι δυνατή η νίκη. Όταν μιλάμε για "αγροτιά" εννοούμε κυρίως τους φτωχούς και μεσαίους αγρότες.

Το προλεταριάτο

Το κινεζικό προλεταριάτο αποτελείται από 2,5 - 3 εκατομμύρια εργάτες της σύγχρονης βιομηχανίας, από 12 περίπου εκατομμύρια πρόσωπα μισθωμένα στη μικρή αστική βιομηχανία, καθώς και από τους εμποροϋπαλλήλους. Υπάρχει επιπλέον ένας μεγάλος αριθμός αγροτικού προλεταριάτου (εργάτες γης) και άλλοι προλετάριοι των πόλεων και της υπαίθρου.

Το κινεζικό προλεταριάτο έχει τα βασικά πλεονεκτήματα που χαρακτηρίζουν το προλεταριάτο γενικά: το δεσμό του με την πιο προοδευτική μορφή της οικονομίας,

την οργάνωσή του, την πειθαρχία του, το γεγονός ότι δεν έχει δικά του μέσα παραγωγής. Αλλά επί πλέον κι άλλα ιδιαίτερα πλεονεκτήματα.

Ποια λοιπόν είναι τα ιδιαίτερα πλεονεκτήματα του κινεζικού προλεταριάτου; Πρώτο: το κινεζικό προλεταριάτο υφίσταται μια τριπλή καταπίεση (του ιμπεριαλισμού, της αστικής τάξης, των φεουδαρχικών δυνάμεων) - μια καταπίεση τόσο βαριά και τόσο σκληρή, που σπάνια μπορείς να βρεις την όμοιά της στον κόσμο- και διεξάγει μια επαναστατική πάλη πιο αποφασιστική και πιο συνεπή απ' οποιαδήποτε άλλη τάξη. Η αποικιακή και μισοαποικιακή Κίνα δεν προσφέρει οικονομική βάση για έναν σοσιαλρεφορμισμό, σαν κι αυτόν της δυτικής Ευρώπης, γι' αυτό όλο το προλεταριάτο, εκτός από μια τιποτένια χούφτα απεργοσπαστών, είναι μια τάξη άκρως επαναστατική.

Δεύτερο: από τότε που εμφανίστηκε στο στίβο της επαναστατικής πάλης το κινεζικό προλεταριάτο έγινε, κάτω από την καθοδήγηση του επαναστατικού του Κόμματος - του κινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος- η πιο συνειδητή τάξη της κινεζικής κοινωνίας.

Τρίτο: Επειδή η μεγάλη πλειοψηφία του προλεταριάτου προήλθε από την καταστραμμένη αγροτιά, υπάρχει μια φυσική συγγένεια, ανάμεσα στο κινεζικό προλεταριάτο και στις αγροτικές μάζες, πράγμα που διευκολύνει τη δημιουργία μιας στενής συμμαχίας με την αγροτιά.

Εξ' αιτίας όλων αυτών, το προλεταριάτο, αν και έχει αναπόφευκτα ορισμένες αδυναμίες, όπως π.χ. το ότι είναι ολιγάριθμο (σε σχέση με την αγροτιά), σχετικά νέο (σε σχέση με το προλεταριάτο των καπιταλιστικών χωρών) σχετικά αδύναμο από εκπολιτιστική άποψη (σε σχέση με την αστική τάξη), έγινε η ουσιαστική κινητήρια δύναμη της επανάστασης. Χωρίς την καθοδήγηση του προλεταριάτου η κινεζική επανάσταση αναμφισβήτητα δεν μπορεί να νικήσει. Αν αναφερθούμε σε γεγονότα πολύ μακρινά, έχουμε το παράδειγμα της επανάστασης του 1911, που απέτυχε, γιατί σ' αυτήν την περίοδο το προλεταριάτο δεν έπαιρνε ακόμα συνειδητά μέρος στην επανάσταση, γιατί τότε δεν υπήρχε ακόμα Κομμουνιστικό Κόμμα. Αν αναφερθούμε σε πιο κοντινά γεγονότα, έχουμε το παράδειγμα της επανάστασης του 1924 - 1927, που σε μια ορισμένη εποχή πραγματοποίησε πολλές επιτυχίες, γιατί το προλεταριάτο έπαιρνε τότε συνειδητά μέρος στην επανάσταση κι έπαιζε τον καθοδηγητικό ρόλο σ' αυτή, γιατί σ' αυτή την εποχή υπήρχε πια το Κομμουνιστικό Κόμμα. Όμως, επειδή η μεγαλοαστική τάξη πρόδωσε, μετά, τη συμμαχία με το προλεταριάτο και το κοινό επαναστατικό πρόγραμμα, κι επειδή ακόμα το κινεζικό προλεταριάτο και το Κόμμα του δεν είχαν τότε μια πλούσια επαναστατική πείρα, κι αυτή η επανάσταση επίσης υπέστη μια ήττα. Μετά την έναρξη του πολέμου εναντίον των Ιαπώνων επιδρομέων, όλος ο λαός συγκεντρώθηκε στο ενιαίο εθνικό αντιιαπωνικό μέτωπο χάρις στην καθοδήγηση του προλεταριάτου και του Κομμουνιστικού Κόμματος. Ο μεγάλος πόλεμος εναντίον των Ιαπώνων εισβολέων πήρε μια μεγάλη έκταση και συνεχίστηκε σταθερά και επίμονα.

Το κινεζικό προλεταριάτο πρέπει να καταλάβει πως, αν και είναι η πιο συνειδητή κι η πιο οργανωμένη τάξη, δεν θα μπορέσει να θριαμβεύσει αν βασίζεται μόνον στις δικές του δυνάμεις. Πρέπει να καταλάβει ότι για να νικήσει, είναι ανάγκη, μέσα στις πιο διάφορες συνθήκες, να δημιουργήσει ένα ενιαίο επαναστατικό μέτωπο, συγκεντρώνοντας όλες τις τάξεις και όλα τα στρώματα του πληθυσμού, που μπορούν να πάρουν μέρος στην επανάσταση. Ανάμεσα στις διάφορες τάξεις της κινεζικής κοινωνίας, η αγροτική είναι ο σταθερός σύμμαχος της εργατικής τάξης. Η

μικροαστική τάξη είναι επίσης ένας σίγουρος σύμμαχος. Όσο για την εθνική αστική τάξη είναι σύμμαχος σε ορισμένες περιόδους και σε ορισμένο βαθμό. Εδώ βρίσκεται ένας από τους βασικούς νόμους που επιβεβαιώθηκαν από την ιστορία της κινεζικής επανάστασης.

Τα ξεπεσμένα στοιχεία

Η αποικιακή και μισοαποικιακή κατάσταση στην Κίνα δημιούργησε στην ύπαιθρο και στις πόλεις ένα μεγάλο αριθμό ανέργων. Ανάμεσα σ' αυτούς υπάρχουν πολλοί που, επειδή έχουν χάσει τη δυνατότητα να προμηθευτούν έντιμα τα μέσα της ζωής τους, αναγκάζονται να ικανοποιούν τις ανάγκες τους με άτιμα μέσα. Απ' το περιβάλλον αυτό βγαίνουν οι ληστές, οι αλήτες, οι ζητιάνοι, οι πόρνες και οι διάφοροι επαγγελματίες εκμεταλλευτές των προλήψεων. Αυτό το στρώμα του πληθυσμού είναι ασταθές. Ένα μέρος απ' τους ανθρώπους αυτούς εύκολα διαφθείρεται από την αντίδραση, αλλά ένα άλλο μέρος μπορεί να πάρει μέρος στην επανάσταση. Τους λείπει ο πόθος της δημιουργίας, είναι πιο πολύ ικανοί να καταστρέψουν παρά να δημιουργήσουν και όταν πάρουν μέρος στην επανάσταση σκορπούν ένα πνεύμα αρπαγής και αναρχισμού ανάμεσα στους επαναστάτες. Πρέπει λοιπόν να τους αναμορφώσουμε και να προσπαθήσουμε να βάλουμε φρένο στην καταστροφική τους τάση.

Αυτή είναι η ανάλυση των κινητηρίων δυνάμεων της επανάστασης.

5. Ο χαρακτήρας της κινεζικής επανάστασης

Έχουμε καθορίσει το χαρακτήρα της κοινωνίας, δηλ. τις εθνικές ιδιότητες ιδιορρυθμίες της Κίνας. Ξεκινώντας απ' αυτή τη βασική διαπίστωση, μπορούμε να λύσουμε όλα τα προβλήματα τα σχετικά με την κινεζική επανάσταση. Έχουμε επίσης καθορίσει εναντίον ποιων εχθρών στρέφεται η επανάσταση, ποια είναι τα καθήκοντά της και ποιες οι κινητήριες δυνάμεις της. Εδώ βρίσκονται τα βασικά προβλήματα που μπαίνουν μπροστά στην κινεζική επανάσταση, στο σημερινό της στάδιο, και που απορρέουν από τον ιδιότυπο χαρακτήρα της κινεζικής κοινωνίας, από τις ιδιότητες εθνικές ιδιορρυθμίες της Κίνας. Αφού δώσαμε όλες αυτές τις διασαφηνίσεις θα παρουσιάσουμε τώρα ένα άλλο βασικό πρόβλημα στο τωρινό στάδιο, το πρόβλημα του χαρακτήρα της κινεζικής επανάστασης.

Ποιος είναι λοιπόν ο χαρακτήρας της κινεζικής επανάστασης στο τωρινό της στάδιο; Είναι μια επανάσταση αστικοδημοκρατική ή μια επανάσταση προλεταριακή σοσιαλιστική; Προφανώς δεν είναι μια επανάσταση του δεύτερου τύπου αλλά μια επανάσταση του πρώτου τύπου.

Επειδή η κινεζική κοινωνία εξακολουθεί να είναι μια κοινωνία αποικιακή, μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική, επειδή οι εχθροί της κινεζικής επανάστασης είναι, στην πρώτη γραμμή, ο ιμπεριαλισμός κι οι φεουδαρχικές δυνάμεις, επειδή τα καθήκοντα της κινεζικής επανάστασης συνίστανται στο να πραγματοποιήσει την εθνική και δημοκρατική επανάσταση, που αποσκοπεί στην ανατροπή αυτών των δυο εχθρών, η επανάσταση αυτή που έχει κατά διαστήματα τη συμμετοχή της αστικής τάξης και που η αιχμή της κατευθύνεται όχι εναντίον του καπιταλισμού και της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας γενικά -ακόμα και όταν η μεγαλοαστική τάξη προδίνει την επανάσταση- αλλά εναντίον του ιμπεριαλισμού και της φεουδαρχίας, επειδή

συμβαίνουν όλα αυτά, γι' αυτό η κινεζική επανάσταση στο τωρινό της στάδιο δεν έχει σοσιαλιστικό, προλεταριακό χαρακτήρα, αλλά χαρακτήρα αστικοδημοκρατικό.

Όμως, η αστικοδημοκρατική επανάσταση στην Κίνα δεν είναι πια μια συνηθισμένη αστικοδημοκρατική επανάσταση παλιού τύπου -γιατί αυτές οι επαναστάσεις ανήκουν στο παρελθόν- αλλά είναι μια πρωτότυπη αστικοδημοκρατική επανάσταση, νέου τύπου. Αυτός ο τύπος της επανάστασης αναπτύσσεται τώρα στην Κίνα και σ' όλες τις αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες. Την ονομάζουμε επανάσταση της νέας δημοκρατίας. Αυτή η επανάσταση της νέας δημοκρατίας, είναι ένα μέρος της παγκόσμιας σοσιαλιστικής προλεταριακής επανάστασης. Αγωνίζεται αποφασιστικά εναντίον του ιμπεριαλισμού, δηλ. εναντίον του διεθνή καπιταλισμού. Πολιτικά, αυτή η επανάσταση εκπροσωπεί τη δικτατορία της συμμαχίας πολλών επαναστατικών τάξεων και στρέφεται εναντίον των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών προδοτών της χώρας. Αγωνίζεται εναντίον του μετασχηματισμού της κινεζικής κοινωνίας σε μια κοινωνία δικτατορίας της αστικής τάξης. Οικονομικά, αυτή η επανάσταση συνίσταται στο να αναθέσει στο κράτος τα μεγάλα κεφάλαια και τις μεγάλες επιχειρήσεις, που ανήκουν στους ιμπεριαλιστές και στους αντιδραστικούς προδότες της χώρας, στο να μοιράσει τη γη τη γαιοκτημόνων και να την επαναφέρει στην πλήρη ιδιοκτησία των αγροτών. Ταυτόχρονα προϋποθέτει τη διατήρηση των ιδιωτικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων γενικά και δεν εννοεί να καταργήσει, με κανένα τρόπο, τα νοικοκυριά των κουλάκων. Έτσι, αν αυτή η δημοκρατική επανάσταση νέου τύπου ανοίγει, απ' τη μια μεριά, το δρόμο στον καπιταλισμό, δημιουργεί απ' την άλλη τις προκαταρκτικές προϋποθέσεις για το σοσιαλισμό. Το σημερινό στάδιο της επανάστασης στην Κίνα είναι ένα στάδιο μεταβατικό, που αποστολή του είναι να ξεμπλέξει με την αποικιακή, μισοαποικιακή και μισοφεουδαρχική κοινωνία και να προετοιμάσει τις προϋποθέσεις της οικοδόμησης μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Αυτό το προτσές είναι το προτσές της επανάστασης της νέας δημοκρατίας. Άρχισε μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και την Οκτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία. Στην Κίνα άρχισε με το κίνημα της 4ης Μαΐου 1919. Αυτό που λέμε επανάσταση της νέας δημοκρατίας είναι η αντιιμπεριαλιστική, αντιφεουδαρχική επανάσταση των λαϊκών μαζών με την καθοδήγηση του προλεταριάτου. Μόνο μέσω αυτής της επανάστασης η κινεζική κοινωνία θα μπορέσει να φτάσει στο σοσιαλισμό. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για το σοσιαλισμό.

Αυτή η επανάσταση της νέας δημοκρατίας είναι πολύ διαφορετική από τις δημοκρατικές επαναστάσεις που έγιναν στις χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής. Δεν εγκαθιδρύει τη δικτατορία της αστικής τάξης, αλλά τη δικτατορία του ενιαίου μετώπου των επαναστατικών τάξεων, που καθοδηγεί το προλεταριάτο. Η δημοκρατική αντιαπωλική εξουσία που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου εναντίον των Ιαπώνων εισβολέων στα επαναστατικά κέντρα αντίστασης, που καθοδηγούνται από το Κομμουνιστικό Κόμμα, είναι ακριβώς η εξουσία του ενιαίου εθνικού αντιαπωλικού μετώπου. Δεν είναι η δικτατορία μόνης της αστικής τάξης, ούτε η δικτατορία μόνου του προλεταριάτου, αλλά η δικτατορία της συμμαχίας πολλών επαναστατικών τάξεων, που καθοδηγούνται από το προλεταριάτο. Καθένας μπορεί να πάρει μέρος στην άσκηση αυτής της εξουσίας, ανεξάρτητα από Κόμμα ή ομάδα στην οποία ανήκει, αρκεί αν υποστηρίζει τον πόλεμο εναντίον των Ιαπώνων εισβολέων και να είναι υπέρ της δημοκρατίας.

Αυτή η επανάσταση της νέας δημοκρατίας διαφέρει επίσης από τη σοσιαλιστική επανάσταση, γιατί περιορίζεται στην ανατροπή της κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού στην Κίνα και των αντιδραστικών προδοτών του έθνους και δε χτυπάει τα

καπιταλιστικά στοιχεία, που μπορούν αν πάρουν μέρος στην πάλη εναντίον του ιμπεριαλισμού και της φεουδαρχίας.

Αυτή η επανάσταση της νέας δημοκρατίας ομοιάζει βασικά με την επανάσταση των τριών αρχών του λαού που την ανάγκη του υπέδειξε ο Σουν Γιατ-Σεν στα 1924. Στο μανιφέστο του 1ου Εθνικού Συνεδρίου του Κουόμιτανγκ, που δημοσιεύτηκε στα 1924, ο Σουν-Γιατ-Σεν έγραφε:

"Τώρα, αυτό που ονομάζουν "εξουσία του λαού" συχνά μονοπωλείται στις διάφορες χώρες από την αστική τάξη και γίνεται όργανο καταπίεσης των απλών ανθρώπων. Η αρχή της εξουσίας του λαού που διακήρυξε το Κουόμιτανγκ σημαίνει ότι η εξουσία οφείλει να είναι το κοινό αγαθό όλων των απλών ανθρώπων και όχι να ιδιοποιείται από μερικούς".

Και παρακάτω:

"Όλες οι επιχειρήσεις που ανήκουν στους Κινέζους ή στους ξένους κι έχουν χαρακτήρα μονοπωλίου ή είναι σημαντικές για να διοικούνται από άτομα, όπως λ.χ. τις τράπεζες, τους σιδηρόδρομους, τις εναέριες μεταφορές κ.λ.π., τις εκμεταλλεύεται και τις διευθύνει το Κράτος, ώστε το ιδιωτικό κεφάλαιο να μη μπορεί να κρατάει στα χέρια του τη ζωή του λαού. Αυτή είναι η βασική έννοια του περιορισμού του κεφαλαίου".

Τελικά στη διαθήκη του ο Σουν-Γιατ-Σεν διατύπωσε μια βασική αρχή της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής:

"Είναι απαραίτητο να κινητοποιήσουμε τις λαϊκές μάζες και να αγωνιστούμε σε συμμαχία με τους λαούς του κόσμου που μας φέρονται σαν ίσοι προς ίσους".

Όλα αυτά μαζί διαμορφώνουν τις τρεις αρχές του λαού της παλιάς δημοκρατίας, που αντιστοιχούσαν στην παλιά διεθνή κι εσωτερική κατάσταση και όλα αυτά κάνουν επίσης τις τρεις αρχές του λαού της νέας δημοκρατίας που αντιστοιχούν στη νέα διεθνή και εσωτερική κατάσταση.

Στη δήλωση του Κινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος με ημερομηνία 22 Σεπτεμβρίου 1937, όπου λέγεται:

"Οι τρεις αρχές του λαού του Σουν-Γιατ-Σεν είναι σήμερα απαραίτητες στην Κίνα. Το Κόμμα μας είναι έτοιμο ν' αγωνισθεί για την πλήρη πραγματοποίησή τους", γινόταν λόγος ακριβώς γι' αυτές τις τρεις αρχές του λαού κι όχι για άλλες οποιεσδήποτε αρχές. Αυτές είναι οι τρεις αρχές του λαού που σχηματίζουν "τις τρεις βασικές πολιτικές θέσεις" του Σουν-Γιατ-Σεν: συμμαχία με τη Ρωσία, συμμαχία με το Κομμουνιστικό Κόμμα και υποστήριξη στους αγρότες και τους εργάτες.

Στις νέες διεθνείς κι εσωτερικές συνθήκες, οι τρεις αρχές του λαού, αποχωρισμένες από τις τρεις βασικές πολιτικές θέσεις, δε θα ήσαν πια οι τρεις επαναστατικές αρχές του λαού (εδώ δε θα επιμείνουμε στο γεγονός ότι οι αρχές του Κομμουνισμού κι οι τρεις αρχές του λαού δε συμφωνούν παρά στα βασικά ζητήματα του πολιτικού προγράμματος της δημοκρατικής επανάστασης κι ότι διαφέρουν σ' όλα τα άλλα).

Απ' αυτά που είπαμε βγαίνει πως στην αστικοδημοκρατική επανάσταση στην Κίνα - είτε πρόκειται για το μέτωπο πάλης (ενιαίο μέτωπο) είτε για την οργάνωση του κράτους- δεν μπορούν ν' αγνοήσουν τη σημασία του προλεταριάτου, της αγροτιάς και των άλλων στρωμάτων της μικροαστικής τάξης. Οποιοσδήποτε θα προσπαθούσε να παραμερίσει το κινεζικό προλεταριάτο, την κινεζική αγροτιά και τα' άλλα στρώματα της μικροαστικής τάξης δε θα μπορούσε, βέβαια, να ρυθμίσει την τύχη του κινεζικού λαού, ούτε να λύσει κανένα από τα προβλήματα που μπαίνουν μπροστά στην Κίνα. Η δημοκρατική δημοκρατία, που θα δημιουργηθεί στο τωρινό στάδιο της κινεζικής επανάστασης, πρέπει να είναι τέτοια ώστε οι εργάτες, οι αγρότες και τα άλλα στρώματα της μικροαστικής τάξης να κατέχουν σ' αυτή μια καθορισμένη θέση, να παίζουν ένα καθορισμένο ρόλο. Μ' άλλα λόγια, αυτή πρέπει να είναι μια δημοκρατική δημοκρατία επαναστατικής συμμαχίας των εργατών, των αγροτών και της μικροαστικής τάξης και όλων των άλλων αντιιμπεριαλιστικών και αντιφεουδαρχικών στοιχείων. Για να πετύχουμε την ίδρυση μιας τέτοιας δημοκρατίας χρειάζεται αναγκαστικά η καθοδήγηση του προλεταριάτου.

6. Οι προοπτικές της κινεζικής επανάστασης

Αφού καθορίσαμε τα κύρια προβλήματα που έχουν σχέση με το χαρακτήρα της κινεζικής κοινωνίας στο σημερινό στάδιο, με τους εχθρούς εναντίον των οποίων στρέφεται η επανάσταση, με τις κινητήριες δυνάμεις και το χαρακτήρα της, δεν είναι δύσκολο ν' απαντήσουμε στο ζήτημα των προοπτικών της κινεζικής επανάστασης, δηλ. το ζήτημα της σχέσεως ανάμεσα στην αστικοδημοκρατική επανάσταση και στη σοσιαλιστική, προλεταριακή επανάσταση στην Κίνα, ανάμεσα στο σημερινό και μελλοντικό στάδιο της κινεζικής επανάστασης.

Επειδή η αστικοδημοκρατική επανάσταση στην Κίνα, στο σημερινό στάδιο, δεν είναι η αστικοδημοκρατική επανάσταση παλιού τύπου, αλλά μια επανάσταση ενός ιδιαίτερου τύπου, νέου, μια επανάσταση της νέας δημοκρατίας, επειδή επί πλέον η κινεζική επανάσταση αναπτύσσεται σε μια νέα διεθνή κατάσταση της περιόδου 1930-1940, δηλ. σε μια διεθνή κατάσταση που χαρακτηρίζεται από την άνοδο του σοσιαλισμού και την παρακμή του καπιταλισμού, στην περίοδο του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου και μιας νέας ανόδου του επαναστατικού κινήματος, γι' αυτό δεν μένει καμιά αμφιβολία ότι η κινεζική επανάσταση έχει τελική προοπτική το Σοσιαλισμό και τον Κομμουνισμό και όχι τον καπιταλισμό.

Η κινεζική επανάσταση, αφού έχει τώρα καθήκον να καταργήσει το σημερινό αποικιακό, μισοαποικιακό, μισοφεουδαρχικό χαρακτήρα της κινεζικής κοινωνίας, δηλ. να ολοκληρώσει την επανάσταση της νέας δημοκρατίας, είναι πολύ εύκολο να φανταστούμε -δεν υπάρχει τίποτα το καταπληκτικό εδώ- ότι μετά τη νίκη της επανάστασης στην Κίνα, η καπιταλιστική οικονομία θα γνωρίσει μια κάποια ανάπτυξη, γιατί η επανάσταση θα καταργήσει τα εμπόδια που μπαίνουν στην ανάπτυξη του καπιταλισμού. Στην οικονομικά καθυστερημένη Κίνα, μια κάποια ανάπτυξη του καπιταλισμού θα ακολουθήσει αναγκαστικά τη νίκη της δημοκρατικής επανάστασης. Αλλά αυτό δε θα είναι παρά ένα αποτέλεσμα, ανάμεσα στ' άλλα της κινεζικής επανάστασης και δεν εξαντλεί το ζήτημα. Γενικά, η κινεζική επανάσταση θα έχει σαν αποτέλεσμα από τη μια μεριά την ανάπτυξη των καπιταλιστικών στοιχείων κι από την άλλη την ανάπτυξη των σοσιαλιστικών στοιχείων. Ποιων σοσιαλιστικών στοιχείων; Η θέση που κατέχει το προλεταριάτο και το Κομμουνιστικό Κόμμα στην πολιτική ζωή της χώρας θα μεγαλώσει. Η αγροτιά, οι

διανοούμενοι, η μικροαστική τάξη των πόλεων θα αναγνωρίσουν τον καθοδηγητικό ρόλο του προλεταριάτου και του Κομμουνιστικού Κόμματος, είτε τώρα είτε στο μέλλον. Θα υπάρξει η κρατική οικονομία της δημοκρατίας και η συνεταιριστική οικονομία των εργαζομένων μαζών. Τέτοια θα είναι τα σοσιαλιστικά στοιχεία. Αν υπολογίσουμε ακόμα την ευνοϊκή διεθνή κατάσταση, μπορούμε να θεωρήσουμε σαν πάρα πολύ πιθανό ότι, τελικά, η αστικοδημοκρατική επανάσταση θα απομακρύνει την Κίνα από την καπιταλιστική ζωή και θα την βάλει στο δρόμο του σοσιαλισμού.

7. Το διπλό καθήκον της κινεζικής επανάστασης και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας

Κάνοντας τον απολογισμό των όσων είπαμε σ' αυτό το κεφάλαιο θα καταλάβουμε ότι η κινεζική επανάσταση, στο σύνολό της, εκπληρώνει ένα διπλό καθήκον: τόσο το καθήκον της αστικοδημοκρατικής επανάστασης (της νέας δημοκρατίας) όσο και το καθήκον της σοσιαλιστικής προλεταριακής επανάστασης, μ' άλλα λόγια εκπληρώνει τόσο το καθήκον του τωρινού σταδίου της επανάστασης, όσο και του κατοπινού σταδίου. Η καθοδήγηση, όσον αφορά την εκπλήρωση αυτού του διπλού επαναστατικού καθήκοντος, ανήκει ολοκληρωτικά στο κόμμα του κινεζικού προλεταριάτου, στο κινεζικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Αν η επανάσταση δεν καθοδηγείται από το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν μπορεί να νικήσει.

Το να ολοκληρώσουμε την κινεζική αστικοδημοκρατική επανάσταση (τη νέα δημοκρατία) και να προετοιμάσουμε το πέρασμά της, όταν θα έχουν συγκεντρωθεί όλες οι απαραίτητες προϋποθέσεις, στο στάδιο της σοσιαλιστικής επανάστασης, αυτό είναι σ' όλη του την έκταση το μεγάλο και ένδοξο επαναστατικό καθήκον, που ανήκει στο κινεζικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Κάθε μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος πρέπει να παλέψει για να πραγματοποιήσει αυτό το καθήκον, χωρίς να σταματήσει σε καμιά περίπτωση στη μέση του δρόμου. Μερικά μέλη του Κ.Κ. που δεν έχουν αρκετά σκεφτεί, νομίζουν ότι έχουμε μόνο να εκπληρώσουμε καθήκοντα σχετικά με το σημερινό στάδιο της επανάστασης -της δημοκρατικής επανάστασης- όχι καθήκοντα που αντιστοιχούν στο επόμενο στάδιο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Πρέπει καθαρά να καταγγείλουμε αυτή την πλάνη που εκπροσωπούν οι τέτοιες αντιλήψεις. Κάθε κομμουνιστής πρέπει να καταλάβει πως το επαναστατικό κίνημα που καθοδηγείται από το Κ.Κ.Κ. είναι στο σύνολό του ένα ενιαίο επαναστατικό κίνημα, που αγκαλιάζει τόσο το στάδιο της δημοκρατικής επανάστασης, όσο και το στάδιο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αυτά είναι δυο επαναστατικά προτσές διαφορετικού χαρακτήρα και μόνο όταν ολοκληρώσουμε το πρώτο μπορούμε να επιχειρήσουμε το δεύτερο. Η δημοκρατική επανάσταση είναι η απαραίτητη προετοιμασία της σοσιαλιστικής επανάστασης κι η σοσιαλιστική επανάσταση η αναπόφευκτη τάση της ανάπτυξης της δημοκρατικής επανάστασης. Όσο για τον τελικό σκοπό όλων των κομμουνιστών αυτός συνίσταται στο αν παλεύουν μέχρι του ανώτατου δυνατού ορίου για την οριστική οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας και της κομμουνιστικής κοινωνίας. Μόνον όταν κατανοήσουμε σωστά τη διαφορά ανάμεσα στη δημοκρατική και στη σοσιαλιστική επανάσταση και, ταυτόχρονα, το δεσμό που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτές, τότε θα μπορέσουμε να καθοδηγήσουμε όπως πρέπει την κινεζική επανάσταση.

Εκτός από το Κ.Κ.Κ. κανένα πολιτικό κόμμα (αστικό ή μικροαστικό) δεν μπορεί να οδηγήσει ως το τέρμα τους αυτές τις δυο μεγάλες επαναστάσεις: τη δημοκρατική κινεζική επανάσταση και τη σοσιαλιστική κινεζική επανάσταση. Από την πρώτη

μέρα της ίδρυσής του το κινεζικό Κομμουνιστικό Κόμμα ανέλαβε αυτό το διπλό καθήκον κι εδώ και δεκαοχτώ χρόνια, διεξάγει έναν σκληρό αγώνα για να το πραγματοποιήσει. Αυτό το καθήκον είναι εξαιρετικά ένδοξο, αλλά κι εξαιρετικά δύσκολο. Χωρίς ένα μπολσεβίκικο Κ.Κ.Κ. μαζικό, που ν' ακτινοβολεί σ' όλη τη χώρα, απόλυτα σταθερό από ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική άποψη, είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί το χρέος. Να γιατί κάθε κομμουνιστής έχει χρέος να λάβει δραστήριο μέρος στην οικοδόμηση ενός τέτοιου Κομμουνιστικού Κόμματος.

Επιστήμες

Αστρονομία

Η **Αστρονομία** έχει παμπάλαιη ιστορία στην Κίνα, επειδή ανέκαθεν σχετιζόταν με πρακτικούς σκοπούς και ανάγκες της αυτοκρατορικής εξουσίας. Οι Κινέζοι παρακολουθούσαν την ακριβή κίνηση των άστρων, ώστε να καταρτίσουν το σωστό ημερολόγιο με το οποίο ρυθμιζόταν η ζωή τους.

Οι αυτοκράτορες, σαν γιοι του Ουρανού περίμεναν από τον πατέρα τους τα σημάδια που θα τους έδειχναν ποιες πράξεις τους ήταν σωστές και ποιες όχι, πότε έπρεπε και πότε δεν έπρεπε να προβούν σε κάποιες ενέργειες και πως διαγραφόταν το μέλλον του θρόνου και του κράτους. Διατηρούσαν στα ανάκτορα ένα Γραφείο Αστρονομίας ή Ημερολογίου, που οι λειτουργοί του ήταν αστρολόγοι και αστρονόμοι. Επίσης προκαθορίζονταν οι κατάλληλες ημερομηνίες για την διεξαγωγή των τελετουργιών και για τις διάφορες αυτοκρατορικές κινήσεις.

Το ημερολόγιο είχε χωρίσει την μέρα σε 12 ώρες και τον χρόνο σε 12 μήνες. Κάθε μήνας άρχιζε με την νέα σελήνη, γι αυτό και το αποκαλούσαν σεληνιακό ημερολόγιο. Κατά καιρούς πρόσθεταν ένα μήνα ώστε να προσαρμόσουν το σεληνιακό ημερολόγιο στην πορεία του ήλιου και των διαφόρων εποχών. Η επίγεια ζωή έπρεπε να αντανακλά την ουράνια τάξη και η ουράνια τάξη την επίγεια ζωή. Αυτή ήταν η αρμονία του Σύμπαντος.

Ο Τσανγκ Χενγκ αστρονόμος, μαθηματικός, φυσικός και δαιμόνιος εφευρέτης σχεδιάζει έναν χάρτη του ουράνιου θόλου με τις θέσεις των αστερών πολύ ακριβέστερα από τους προκατόχους του και κατασκευάζει μια κρικωτή υδρόγειο σφαίρα που περιστρεφόταν με υδραυλικά μέσα. Αυτή η σφαίρα θα γίνει από τότε ένα απαραίτητο εποπτικό μέσο στα σχολεία της Κίνας, όπως ήταν ήδη βοηθητικό όργανο στις εργασίες του μεγάλου αλεξανδρινού μαθηματικού Ερατοσθένη.

Για τους Κινέζους επειδή ο **πολικός αστέρας** ταυτιζόταν με το πρόσωπο του μονάρχη είχαν διαιρέσει τον Ουρανό σε 28 περιοχές και παρατηρώντας την πορεία των άστρων επισήμαιναν τους αντίστοιχους αστερισμούς που συνέκλιναν προς τον πολικό αστέρα, δηλ. προς τον αυτοκράτορα. Χρησιμοποιούσαν την **Μεγάλη Άρκτο** σαν ουράνιο ωρολογιακό μηχανισμό, αφού όταν η ουρά της βρισκόταν ανατολικά ήταν άνοιξη όταν βρισκόταν νότια ήταν καλοκαίρι κ.λ.π.

Ιατρική

Αν κανείς επιχειρούσε να δώσει ένα γενικό χαρακτηρισμό στην κινέζικη παραδοσιακή **ιατρική** θα μπορούσε να πει πως είναι ένα "είδος" μοναδικό στον κόσμο, αφού, αν και ιατρική, δεν εδράζεται στην ανθρώπινη φυσιολογία, αλλά στα "νάματα" της **φιλοσοφίας**. Η φιλοσοφία είναι που καθοδηγεί το γιατρό στην έρευνα της φυσιολογίας, άρα, εκ των πραγμάτων, κάθε Κινέζος γιατρός είναι κι ένας ιατροφιλόσοφος.

Οι αντιστοιχίες μακρόκοσμου-μικρόκοσμου βρίσκουν την πλήρη εφαρμογή τους στην κινέζικη παραδοσιακή ιατρική, όπου το ανθρώπινο σώμα θεωρείται μικρογραφική αναπαράσταση του μακρόκοσμου, δηλαδή του Σύμπαντος. Τα Πέντε Εντόσθια αντιστοιχούν στα Πέντε Στοιχεία της Φύσης (συκώτι = ξύλο, καρδιά = φωτιά, πνεύμονες = μέταλλο, νεφρά = νερό, σπλήνα = χώμα), το κεφάλι αντιστοιχεί στον Ουρανό, τα πόδια στη Γη, η αναπνοή στον άνεμο, το αίμα στη βροχή, το στήθος και το αριστερό πλευρό στο γιανγκ, η ράχη και το δεξιό πλευρό στο γιν κ.λπ. Αν η λειτουργία του οργανισμού πραγματοποιείται σύμφωνα με την αιώνια οικουμενική τάξη, ο άνθρωπος είναι υγιής. Ενώ αν ο οργανισμός λειτουργεί άτακτα και ανώμαλα εξαιτίας ανεξέλεγκτων παθών -κακία, λαιμαργία, λαγνεία κ.α.- ανοίγει ο δρόμος στις αρρώστιες που η κατάληξη τους είναι ο θάνατος.

Ο κινέζος γιατρός βλέπει το ανθρώπινο σώμα σαν ένα ενιαίο σύνολο και αντί να εντοπίσει κατευθείαν το ενδιαφέρον του στο τμήμα εκείνο που ο ασθενής δηλώνει τα σχετικά συμπτώματα ξεκινάει με την μελέτη της οργανικής σχέσης που τα διάφορα τμήματα έχουν μεταξύ τους. Θεωρεί βάση και θεμέλιο του οργανισμού το **νευρικό σύστημα**, το οποίο είναι δεκτικό διορθωτικών παρεμβάσεων και πριν προχωρήσει στην διάγνωση και την υπόδειξη της αγωγής εξετάζει την επίδραση του συγκεκριμένου φυσικού, ηθικού και ψυχολογικού περιβάλλοντος στο αντίστοιχο σώμα. Η κινέζικη ιατρική στηρίζεται στην **σχέση μακρόκοσμου-μικρόκοσμου**, προσαρμόζεται στις διαδοχικές κινήσεις του γιν γιανγκ καθώς και στην επιστήμη των αριθμών. Για την αιτιολογία, την διάγνωση και την θεραπεία ο γιατρός πρέπει να ελέγχει τους κιγιούν, τους **κύκλους της ενέργειας**, η οποία κυκλοφορεί στο εσωτερικό του σώματος, όπως συμβαίνει και στο σύμπαν. Η διαγνωστική ξεκινάει από τον σφυγμό, αυτήν την αντανάκλαση της καρδιάς όπου ο κινέζος γιατρός μπορεί να αναγνωρίσει 28 διαφορετικούς κτύπους. Έπειτα συνεχίζοντας με ένα πολύπλοκο σύστημα προοδευτικής διερεύνησης καταλήγει στην επισήμανση της οποιαδήποτε ανωμαλίας σε οποιοδήποτε σημείο του σώματος.

Η θεραπευτική έχει την αρχή της στο **διαιτολόγιο**, παμπάλαιο δημιούργημα του **Ταοϊσμού**, ο οποίος το θεωρούσε βασικό μέσο για τον στόχο της μακροβιότητας. Οι τροφές χωρίζονται σε γιν (γλυκές) και γιανγκ (αλμυρές) και χορηγούνται ανάλογα με το όργανο του σώματος που πρέπει να τονωθεί.

Μαθηματικά

Η **αστρονομία** θεμελιώνεται σε αριθμούς και οι αριθμοί είχαν τεράστια σημασία στην αρχαία Κίνα. Κατά βάση η σημασία τους ήταν συμβολική, αλλά μεταφραζόταν ή επεκτεινόταν και σε ηθικές αξίες. Η εθιμοτυπία, η διοίκηση του κράτους, οι διανθρώπινες σχέσεις, η σκέψη, η ζωή, τα πάντα ρυθμιζόταν με βάση τους αριθμούς.

Υπήρχαν Αυτοκρατορικές **ιεροτελεστίες** όπου οι μονάρχες εξόριζαν τα 4 Κακά Πνεύματα στα Τέσσερα Όρη, ή δέχονταν τους υποτελείς τους από τα 4 σημεία του ορίζοντα. Πίστευαν ότι το Σύμπαν έχει Έξι Πόλους, η Γη Οχτώ Πόλους, Οχτώ Άγκυρες και Πέντε Κατευθύνσεις (Βορράς, Ανατολή, Νότος, Δύση, Κέντρο), ο Ουρανός Εννέα Ορόφους, Εννέα πεδιάδες και εννέα Πύλες, οι τελευταίες αντίστοιχες με τις 9 επαρχίες της Κίνας.

Ιδιαίτερα ο αριθμός 5 είχε ξεχωριστό συμβολικό βάρος: Πέντε στοιχεία (ξύλο, μέταλλο, φωτιά, νερό, χώμα) Πέντε σημεία (γιν - γιανγκ, άνεμος, βροχή, κρύο, ζέστη), Πέντε σχέσεις (Αρχοντας - Υποτελής, Πατέρας-γιός, μεγαλύτερος-μικρότερος, άντρας-γυναίκα, φίλος-φίλος), Πέντε Αρετές (Καλοσύνη, Σύνεση, Δικαιοσύνη, Τυπολατρία, Αγιότητα), Πέντε Δραστηριότητες (Κίνηση, Ομιλία, Όραση, Ακοή, Βούληση), Πέντε Ευτυχίες, Πέντε Κακοτυχίες, Πέντε Δημητριακά, Πέντε Κατοικίδια, Πέντε Οσμές, Πέντε Γεύσεις, Πέντε χρώματα (πράσινο, κόκκινο, κίτρινο, άσπρο, μαύρο), Πέντε Σπλάχνα (καρδιά, πνεύμονες, σπλήνα, συκώτι, νεφρά), αλλά και Πέντε Αξιοματικοί και Πέντε Νότες (κονγκ, τσε, τσανγκ, γιού, κίο).

Ο **άνθρωπος** -έλεγε το Λι Τσι, το Βιβλίο των Τελετουργιών, διαρκής ιερή βίβλος της αυτοκρατορικής αυλής- είναι η **καρδιά** του Ουρανού και της Γης, ο κανόνας των Πέντε Στοιχείων. Όταν, αφού έχει τραφεί με τις Πέντε Γεύσεις, ξεχωρίσει τις Πέντε Νότες και φορέσει τα Πέντε Χρώματα, τότε έχει ζωή.

Ο Ουρανός πάλι είχε Έξι Δυνάμεις, οι άνθρωποι Έξι Πάθη (χαρά, θυμός, λύπη, ηδονή, αγάπη, μίσος) και Έξι Ορέξεις (δόξα, πλούτος, διάκριση, αίγλη, φήμη, τύχη), το Σώμα Εννέα Οπές, οι βορειοδυτικές εσχατιές Εννέα Σκοτάδια κλπ. Στην παλαιά Κίνα γύρω από τους αριθμούς περιστρεφόταν το σύνολο της φυσικής και μεταφυσικής ζωής.

Οι Κινέζοι είναι οι πρώτοι που ανακάλυψαν έναν τύπο **δεκαδικής** αρίθμησης, ενώ στην Ευρώπη οι **δεκαδικοί** θα έκαναν την εμφάνιση τους 2.300 χρόνια αργότερα.

Η αρχαιότερη Κινέζικη μαθηματική πραγματεία ονομάζεται Κιού τσανγκ σουάν σου =Εννέα Κεφάλαια για την τέχνη των μαθηματικών. Η μεθοδολογία είναι ίδια με την προγενέστερη ελληνική του **Ευκλείδη**. Τότε επίσης ανακαλύπτονται οι αρνητικοί αριθμοί που η Δύση τους γνωρίζει στους αναγεννησιακούς χρόνους καθώς και η εξαγωγή της τετραγωνικής ρίζας και οι εξισώσεις δεύτερου βαθμού, ενώ τον 3ο αιώνα έχουμε μια αλγεβρική απόδειξη του πυθαγορείου θεωρήματος.

Μιλώντας για τα κινέζικα μαθηματικά δεν θα μπορούσε κανείς να παραλείψει το περίφημο μαθηματικό "**π**", το οποίο εκφράζει τον λόγο μεταξύ περιμέτρου και διαμέτρου του κύκλου, ο οποίος λόγος είναι μεν αδύνατο να εκφραστεί με ακέραιους αριθμούς, αλλά μπορεί να υποδιαιρεθεί σε άπειρους δεκαδικούς. Πρώτος ο Αρχιμήδης πέτυχε να υποδιαιρέσει το "**π**" σε 3+3 δεκαδικά ψηφία, ενώ αργότερα ο Πτολεμαίος προχώρησε στα 3+4. Σύμφωνα με την υποδιαίρεση του Αρχιμήδη, η αξία του "**π**" κυμαινόταν μεταξύ 3,142 και 3,140. Τον 3ο αιώνα, οι επίμοχθοι υπολογισμοί του

Κινέζου μαθηματικού Λιού Χούι οδηγούν στη βελτίωση του αρχικού ελληνικού επιτεύγματος κατά ένα δεκαδικό ψηφίο: **3,14159**. Αλλά το πραγματικό "μεγάλο άλμα προς τα εμπρός" σημειώνεται τον 5ο αιώνα, με τους συμπατριώτες του Τσου Τσουνγκτσι και Τσου Κενγκτσι, πατέρα και γιο, που κατορθώνουν να προσεγγίσουν την πραγματική αξία του "π" με δέκα δεκαδικά ψηφία: **3,1415929203**.

Έτσι, μετά τους σχεδόν μονίμως "πρώτους διδάξαντας" Έλληνες, οι Κινέζοι προηγούνται από τους Δυτικοευρωπαίους κατά 12 περίπου αιώνες, αφού μόλις μεταξύ 1600 και 1700 θα κατορθώσουν να καταλήξουν και αυτοί εκεί όπου η οικογένεια Τσου είχε καταλήξει τον 5ο αιώνα.

Τεχνολογία

Παραδείγματα κινέζικων εφευρέσεων-ανακαλύψεων

ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ

Τέσσερις αιώνες πριν τον Γαλιλαίο ο Κούο Σου Τσινγκ κατασκευάζει το Απλοποιημένο όργανο, όπως το ονόμασε, ένα τηλεσκόπιο μπρούτζινο, βάρους αρκετών τόνων. Ήταν επικεντρωμένο στον πολικό αστέρα και ο παρατηρητής περιστρέφοντας το σωλήνα του κεντρικού φακού μπορούσε να βλέπει σε μεγέθυνση διάφορα άστρα, που οι θέσεις τους ήταν σημειωμένες πάνω σε μεταλλικούς δακτυλίους.

Το απλοποιημένο όργανο στην περίοδο των Μινγκ μεταφέρθηκε στο αστεροσκοπείο του Νανκίν, όπου αργότερα το βρήκαν οι δυτικοί επιστήμονες και το χαρακτήρισαν άχρηστο, παρόλο που οι βασικές αρχές του αστρονομικού εκείνου συστήματος εξακολουθούν να ισχύουν μέχρι και σήμερα σε όλα τα αστεροσκοπεία.

ΣΕΙΣΜΟΓΡΑΦΟΙ

Οι σεισμοί είναι μια από τις πληγές που έχουν ταλανίσει την Κίνα στο πέρασμα των χιλιετιών και πρώτο επακόλουθο του κάθε σεισμού ήταν ο λιμός, ενώ το δεύτερο οι ταραχές και η επανάσταση. Αυτονόητο είναι το πόσο ήθελαν οι αυτοκράτορες να γνωρίζουν πότε και που θα γινόταν ο σεισμός στην επικράτεια τους, ώστε να στείλουν έγκαιρα τρόφιμα μαζί με στρατιωτικές δυνάμεις. Ο Τσανγκ Χενγκ μια μαθηματική μεγαλοφυΐα δημιούργησε μια συσκευή για πρόβλεψη των σεισμών. Η συσκευή ήταν ένα γιγαντιαίο αγγείο διακοσμημένο γύρω γύρω με οκτώ κεφάλια δράκων που ο καθένας τους κρατούσε ανάμεσα στα δόντια του μια μπρούτζινη μπίλια. Κάτω από κάθε δράκο καθόταν ένας επίσης μπρούτζινος βάτραχος, με ορθάνοιχτο στόμα. Όταν μια μπίλια έπεφτε από το στόμα του δράκου μέσα στο στόμα του αντίστοιχου βάτραχου, παράγοντας έναν καμπανιστό ήχο, αυτό αποτελούσε σήμα πως εκείνη την στιγμή, προς την κατεύθυνση όπου κοίταζε ο δράκος υπήρχε δόνηση του εδάφους. Η συσκευή όπως ήταν φυσικό προκάλεσε τη δυσπιστία των αυλικών η οποία όμως δεν άργησε να διαλυθεί στην κρίσιμη ώρα όπως περιγράφει ο αυτοκρατορικός χρονογράφος : "Σε μια περίπτωση ένας από τους δράκους άφησε τη μπίλια του να πέσει μολονότι καμιά κίνηση του εδάφους δεν γινόταν αισθητή.

Όλοι οι επιστήμονες της πρωτεύουσας απόρησαν που το περίεργο αυτό γεγονός συνέβαινε χωρίς κάποιος αισθητός σεισμός να το προκαλεί. Όμως αρκετές μέρες αργότερα έφτασε ένας αγγελιοφόρος φέρνοντας την είδηση πως είχε γίνει σεισμός στο Λουνγκ - Σι, που βρισκόταν 700 χιλιόμετρα βορειοδυτικά της πρωτεύουσας. Τότε όλοι παραδέχτηκαν την μυστηριώδη δύναμη της συσκευής."

ΓΕΩΡΓΙΑ

Το -2ο αιώνα επινοείται η αυτόματη σπορά, με μια σωληνωτή συσκευή προσαρμοσμένη στο άροτρο, που την κατάλληλη στιγμή, στα κατάλληλα σημεία, εκτόξευσε τους σπόρους. Και αυτή θα χρειαστεί δυο χιλιετίες για να φτάσει στην Ευρώπη, αρχικά στη Βενετία, όχι από την Κίνα, αλλά σαν πρωτότυπη ανακάλυψη, πολύ κατώτερη από την κινέζικη. Τον ίδιο εκείνο αιώνα, κάποιος ρηξικέλευθος Κινέζος εφευρίσκει τον αρχέγονο ανεμιστήρα για το λίχνισμα των δημητριακών. Είναι μια βεντάλια προσαρμοσμένη στο δοχείο με το σιτάρι, ή το κριθάρι, που ο γεωργός την περιστρέφει μ' ένα στρόφαλο, δημιουργώντας τεχνητό αέρα, με τον οποίο λιχνίζεται το αγροτικό προϊόν. Έτσι οι αγρότες απαλλάχτηκαν από το διαχωρισμό καρπού και άχυρου με την τσουγκράνα, ή με το χέρι, και μόνο εφόσον τύχαινε να φυσάει αέρας. Όσο εκπληκτικό και αν φαίνεται, η απλή συσκευή που εξοικονομεί χρόνο, εργατική δύναμη και, φυσικά, χρήμα, χρειάστηκε ισάριθμες χιλιετίες για να φτάσει στην Ευρώπη. Τον -3ο αιώνα πραγματοποιείται μια παραπέρα πρόοδος με το μαντεμένιο άροτρο, ικανό να οργανώνει πολύ σκληρότερα εδάφη.

ΓΕΩΤΡΗΣΗ

Νεότερη τεχνική μέθοδος της Δύσης για την κάλυψη των αναγκών της στο λεγόμενο "μαύρο χρυσό", έχει κινέζικη ηλικία 2100 ετών. Αναζητώντας τρόπους για ν' αντλήσουν το ορυκτό αλάτι, οι Κινέζοι του 1ου προχριστιανικού αιώνα πετυχαίνουν να κατασκευάσουν το πρώτο γεωτρύπανο. Αρχικά διεισδύουν κάτω από την επιφάνεια του εδάφους σε βάθος 20 μέτρων, αλλά μια συνεχής προσπάθεια τους οδηγεί, σιγά-σιγά, μέχρι τα 1500!

Για το Βασίλειο του Κέντρου, το αλάτι αποδείχτηκε "λευκός χρυσός". Βασισμένη στο γεωτρύπανο, η βιομηχανία του αλατιού αναπτύχθηκε τόσο πολύ, ώστε να αποδίδει στο αυτοκρατορικό θησαυροφυλάκιο όσα περίπου και η βιομηχανία του μεταξιού. Τα αλατωρυχεία πολλαπλασιάστηκαν, άφησαν πίσω τις δεκάδες για να περάσουν στις εκατοντάδες, και το αλάτι έφτασε να εξάγεται σε χιλιάδες τόνους.

Η ΠΥΡΙΤΙΔΑ

Η πυρίτιδα, ή μπαρούτι έχει στην Κίνα μια μακραίωνη, όσο και παράξενη ιστορία.

Οι πρώτες κινέζικες εμπειρίες για την πυρίτιδα ιχνηλατούνται στην περίοδο των Δυτικών Χαν (-206- 24), εποχή όπου, σε όλα τα πεδία των μαχών του κόσμου, οι διαφορές των ανθρώπων λύνονταν με τη δύναμη του σώματος και την ευθυβολία του τόξου. Τότε, ένα βιβλιαράκι που διασώθηκε και τιτλοφορείται Σημειώσεις του Χουάι Ναντσί, ενημερώνει τους Κινέζους ότι ένα μείγμα από νίτρο, θειάφι και ξυλοκάρβουνο μπορεί να μετατραπεί σε εκρηκτική ύλη. Επειδή, άλλο η θεωρία και άλλο η πράξη, καμιά πρακτική συνέχεια δεν δόθηκε στις οδηγίες του Χουάι Ναντσί μέχρι το έτος 300, οπότε ένας άλλος σοφός, ο γνωστός τότε θέρáποντας της χημείας και της αλχημείας Κο Χουνγκ, επανέρχεται, με τελείως διαφορετικές και καθόλα αξιέπαινες προθέσεις. Προσβλέποντας στο καλό της ανθρωπότητας, και όχι στο κακό της με εκρήξεις και φωτιές, παρασκευάζει μια "πορφυρή σκόνη" από θειάφι, μαρμαρυγή, αιματίτη και ασβέστη, η οποία, έλεγε, ήταν η βάση για την παραγωγή χρυσαφιού, καθώς επίσης και για το ελιξίριο της αθανασίας!

Στους αμέσως επόμενους αιώνες, οι προκαταρκτικές αυτές απόπειρες οδηγούν σε μια πρώτη εξέλιξη, αφού συνέχια τους, καθώς φαίνεται, είναι τα πυροτεχνήματα, 'ένα από τότε κατεξοχήν κινέζικο είδος, σαν τους χαρταετούς, τις βεντάλιες, το μετάξι και την πορσελάνη. Η ιδέα ξανασυναντιέται στους Τανγκ (618-907), τώρα όμως πολύ πιο προωθημένη και ρεαλιστική: πάλι ένα βιβλίο, αυτό από άγνωστο συγγραφέα και με τίτλο Μέθοδοι κατασκευής σκαγιών και πυρίτιδας και η χρήση του θείου, περιέχει τον τύπο παρασκευής της μαύρης πυρίτιδας, που δεν είναι άλλη από το γνωστό μπαρούτι των πυροβόλων όπλων. Την ίδια εκείνη εποχή των Τανγκ, ο Δρόμος του Μεταξιού βλέπει να κυκλοφορεί στα ατέλειωτα χιλιόμετρα του -εκτός από το μετάξι, το τσάι κ.λπ.- και νίτρο. Οι Άραβες έμποροι, που κάτι άκουσαν για τις εκρηκτικές του ιδιότητες, σπεύδουν να το αγοράσουν και να το μεταφέρουν στις πατρίδες τους, όπου το μεταπουλούν με μια ονομασία που του έδωσαν οι ίδιοι: "Κινέζικο χιόνι".

Ιστορία του μεταξιού

Η ιστορία του μεταξιού χάνεται στα βάθη των αιώνων και είναι συνυφασμένη με κινέζικες ιστορίες και μύθους.

Σύμφωνα με τον μύθο την τέχνη της εκτροφής του μεταξοσκώληκα ανακάλυψε συμπτωματικά η αυτοκράτειρα Σι-Λινγκ-Τσι το 2690 πΧ.

Από τότε άρχισε η ανάπτυξη της μεταξουργίας στην Κίνα. Τέχνη που έμεινε μυστική για 20 περίπου αιώνες. Η εξάγωση των αυγών του μεταξοσκώληκα απαγορευόταν αυστηρά. Οποιοσδήποτε αποκάλυπτε τα μυστικά της σηροτροφίας αντιμετώπιζε την ποινή του θανάτου. Επιτρεπόταν μόνο η εξαγωγή κατεργασμένων νημάτων και

υφασμάτων. Η Ιαπωνία, οι Ινδίες και η Περσία ήταν κέντρα εμπορίας του εξαγόμενου μεταξιού.

Με τις εκστρατείες του Μεγάλου Αλεξάνδρου (4^{ος} αιώνας π.Χ.) το μεταξωτό ύφασμα έγινε γνωστό στους αρχαίους Έλληνες. Ο Μέγας Αλέξανδρος μάλιστα έστειλε φούσκες στον δάσκαλο του Αριστοτέλη θέλοντας να μάθει τα μυστικά του μεταξιού, χωρίς αποτέλεσμα.

Από το 100 π.Χ., οι Κινέζοι έμποροι άρχισαν να εξάγουν μετάξι στην Μέση Ανατολή και την Ευρώπη. Ταξιδεύοντας με καραβάνια για καμήλες και μουλάρια ακολουθούσαν ένα δίκτυο από μονοπάτια που συνδέονταν με οάσεις. Ξεκουράζονταν στο Καραβάν Σεράι, που υπήρχε στην διαδρομή. Όταν επέστρεφαν στην Κίνα, έφεραν προϊόντα πολυτελείας, όπως γυαλί, πολύτιμες πέτρες, και ειδήσεις από τον έξω κόσμο. Οι Κινέζοι έμποροι ξεκινούσαν από την κινέζικη πρωτεύουσα και κατέληγαν στην Αντιόχεια, στην Μέση Ανατολή, έχοντας διασχίσει τις ερήμους και τις στέπες της Κεντρικής Ασίας.

Στα ρωμαϊκά χρόνια συνεχίστηκαν οι εισαγωγές κατεργασμένης και ακατέργαστης σινικής κλωστής και έτοιμων υφασμάτων. Οι πηγές μαρτυρούν ότι την περίοδο αυτή το μετάξι είχε τεράστια αξία, ίση με αυτήν των πολύτιμων λίθων και του χρυσού. Ο αυτοκράτορας φορούσε αποκλειστικά πορφυρή μέταξα, ενώ μεταξωτά ενδύματα φορούσαν οι αξιωματούχοι του κράτους και μερικοί ευκατάστατοι ιδιώτες.

Στην Ευρώπη εισάχθηκε για πρώτη φορά στο Βυζάντιο στα χρόνια της βασιλείας του Ιουστινιανού, όπου δύο καλόγεροι, γυρνώντας από μια ιεραποστολική περιοδεία στην Κίνα το 554 μ.Χ., έφεραν μαζί τους κουκούλια μέταξας κρυμμένα στα ραβδιά τους, γιατί απαγορευόταν η εξαγωγή τους.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟ...

Είναι ένα απόλυτα φυσικό προϊόν που παράγεται από ένα ζωικό οργανισμό, χωρίς κανένα απολύτως χημικό.

Η τριγωνική δομή της ίνας του την κάνει να λειτουργεί σαν πρίσμα και να αντανακλά ένα πολύ λαμπερό και "καθαρό" χρώμα.

Τα παράλληλα στρώματα πρωτεΐνης στην ίνα του το κάνουν πολύ απαλό, έτσι ώστε

όχι μόνο να μην ερεθίζει το δέρμα αλλά να είναι και πολύ ευχάριστο στην αφή. Δεν είναι τυχαίο ότι οι γιατροί συνιστούν μεταξωτά ρούχα, σεντόνια κλπ, σε όσους έχουν δερματολογικά ή αλλεργικά προβλήματα.

Έχει πολύ καλή συμπεριφορά στη θερμότητα όντας άριστο μονωτικό και έτσι τα μεταξωτά ρούχα είναι ζεστά το χειμώνα και δροσερά το καλοκαίρι.

Παραμένει στεγνό ακόμη και αν έχει απορροφήσει το 30% του βάρους σε νερό, γι' αυτό και έχει πολύ καλή συμπεριφορά στον ανθρώπινο ιδρώτα.

ΜΕΤΑΞΙ & ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ

Οι μαγευτικοί αριθμοί στην κοινωνία των μεταξοσκωλήκων

Στον κόσμο του μεταξιού οι αριθμοί είναι εκπληκτικοί. Ένα κουτί 25 γρ. μεταξόσπορου περιέχει 40.000 μεταξοσκώληκες. Για να εκτραφούν πλήρως και να δώσουν το μετάξι πρέπει να καταβροχθίσουν 500 κιλά μορεόφυλλα.

Ο μεταξοσκώληκας, από 2-3 χιλιοστά μήκος που έχει αρχικά, φθάνει τα 8-9 εκατοστά στο τελευταίο στάδιο της εκτροφής και αυξάνει το βάρος του 10.000 φορές.

Επίσης από την εκτροφή ενός κουτιού μεταξόσπορου 25 γρ. παράγονται 60-70 κιλά χλωρά κουκούλια, από αυτά μετά την απόπνιξη 20-30 κιλά ξερά και τελικά 3-4 κιλά μεταξωτή κλωστή. Από το κάθε κουκούλι παίρνουμε περίπου 2.500 μέτρα κλωστή.

Η εκτροφή του μεταξοσκώληκα (Bombyx Mori L.)

Η εκκόλαψη του σπόρου που αποτελεί και το πρώτο στάδιο της εκτροφής του μεταξοσκώληκα γίνεται στα μέσα Απριλίου - αρχές Μαΐου. Ο μεταξόσπορος, του οποίου το μέγεθος δεν ξεπερνά το κεφάλι μίας καρφίτσας, εκκολάπτεται σε 12-15 περίπου ημέρες υπό συνθήκες θερμοκρασίας 20 με 25° C.

Ο νεαρός μεταξοσκώληκας από την στιγμή που θα εκκολαφθεί μέχρι τη στιγμή που θα πλέξει το κουκούλι (τη φούσκα) περνά από πέντε διαφορετικά στάδια που ονομάζονται "ηλικίες" και διαχωρίζονται μεταξύ τους από ένα ενδιάμεσο στάδιο που λέγεται "ύπνος". Συνολικά δηλαδή ο μεταξοσκώληκας περνά πέντε ηλικίες και 4 ύπνους. Τρέφεται αποκλειστικά με νωπά φύλλα μουριάς τα οποία στα πρώτα στάδια της εκτροφής, ψιλοκόβονται.

Κατά την εκτροφή που διαρκεί συνολικά 40 περίπου ημέρες οι μεταξοσκώληκες τοποθετούνται πάνω σε ξύλινα κρεβάτια, τις λεγόμενες κρεβάτες. Κατά την περίοδο της πρώτης ηλικίας, ο μεταξοσκώληκας είναι πολύ μικρός και μαύρος. Τρώει συνεχώς μόνο λεπτοκομμένα μορεόφυλλα και κάθε μέρα μεγαλώνει σημαντικά. Το δέρμα του σώματός του δεν μεγαλώνει ανάλογα με το υπόλοιπο σώμα. Έτσι έπειτα από 4 1/2 περίπου ημέρες το δέρμα του έχει πάρει όλο το δυνατό μέγεθος και δεν μπορεί να μεγαλώσει περισσότερο, ενώ το σώμα του έχει την τάση να μεγαλώνει ακόμα. Έτσι σταματάει να τρώει, βγάζει μερικά μεταξομήματα από το στόμα του με τα οποία στερεώνει τα πόδια του πάνω σε ορισμένα σταθερά σημεία και αφού σηκώσει το κεφάλι προς τα επάνω, μένει στη θέση αυτή ακίνητος επί μία έως μιάμιση ημέρα περίπου. Το στάδιο αυτό ονομάζεται πρώτος ύπνος.

Κατά την διάρκεια του ύπνου, μέσα στον οργανισμό του μεταξοσκώληκα γίνονται διάφορες λειτουργίες που έχουν ως αποτέλεσμα να δημιουργηθεί κάτω από το παλαιό δέρμα ένα καινούργιο πιο ευρύχωρο.

Μόλις ο μεταξοσκώληκας ξυπνήσει, το παλαιό δέρμα του θα σχισθεί και θα αποκολληθεί από το σώμα του. Με την ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας ο μεταξοσκώληκας περνά στο στάδιο της δεύτερης ηλικίας που διαρκεί τέσσερις μέρες και που διαχωρίζεται από την τρίτη ηλικία που διαρκεί 4 1/2 ημέρες με τον δεύτερο ύπνο. Ακολουθεί η τέταρτη ηλικία και η πέμπτη ηλικία, καθώς και οι ενδιάμεσοι ύπνοι. Συνολικά λοιπόν ο κύκλος των 30 ημερών είναι το ανώτατο χρονικό διάστημα που μπορεί να διαρκέσει μία εκτροφή. Αμέσως μετά το στάδιο της εκτροφής ακολουθεί το στάδιο του κλαδώματος.

Κλάδωμα

Μόλις ολοκληρωθεί η εκτροφή, οι μεταξοσκώληκες ανεβαίνουν στα κλαδιά πουρναραριού που έχουν τοποθετηθεί πάνω στα κρεβάτια για να πλέξουν το κουκούλι τους (τη μεταξένια φούσκα).

Ο μεταξοσκώληκας εκκρίνει από τους δύο μεταξογόνους αδένες του το μετάξι και με συγκεκριμένες κινήσεις του σώματός του πλέκει το κουκούλι.

Το πλέξιμο γίνεται από έξω προς τα μέσα με αποτέλεσμα ο μεταξοσκώληκας να εγκλωβίζεται μέσα στη φούσκα ενώ σταδιακά μεταμορφώνεται σε χρυσαλίδα.

Το πλέξιμο του κουκουλιού ολοκληρώνεται σε 12 μέρες υπό συνθήκες σκότους και απόλυτης ησυχίας. Αμέσως μετά αρχίζει το μάζεμα των κουκουλιών από τα κλαδιά. Το ξεκλάδωμα διαρκεί δύο με τρεις μέρες.

Σήμερα χρησιμοποιούνται και ορισμένες νέες μέθοδοι για το κλάδωμα των μεταξοσκωλήκων και αντί να τοποθετείται πουρνάρι τοποθετούνται πλαστικές ακανθώδεις βούρτες ή και ειδικά χάρτινα παιδία με μικρά τετράγωνα διαμερίσματα, όπου εκεί μέσα πλέκου οι μεταξοσκώληκες το κουκούλι. Οι νέες αυτές μέθοδοι παρουσιάζουν πολλά πλεονεκτήματα, όπως τον σχηματισμό ομοιόμορφων και κατάλληλου μεγέθους κουκουλιών, την παρεμπόδιση της μεταφοράς υγρασίας από σκάρτες φούσκες, καθώς και την εύκολη περισυλλογή των κουκουλιών χωρίς ακαθαρσίες και ξένα σώματα, π.χ. φυλλαράκια από πουρνάρι.

Απόπνιξη

Μέσα σε 10 ημέρες από το ξεκλάδωμα πρέπει να γίνει η απόπνιξη ή το ψήσιμο των κουκουλιών για να θανατωθεί η χρυσαλίδα που βρίσκεται μέσα σ' αυτά πριν προφτάσει και μεταμορφωθεί σε πεταλούδα.

Εφόσον δε γίνει η απόπνιξη των κουκουλιών, η πεταλούδα που βρίσκεται μέσα στο κουκούλι, ύστερα από 12 ημέρες από την ολοκλήρωση του πλεξίματος, κόβει τις κλωστές της φούσκας και βγαίνει. Τότε οι πεταλούδες ζευγαρώνουν και, αφού οι θηλυκές γεννήσουν, πεθαίνουν. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι οι πεταλούδες γεννούν το σπόρο, στο ίδιο ακριβώς σημείο στο οποίο πρωτοβγήκαν από το κουκούλι τους.

Τα ήδη ψημένα κουκούλια είναι έτοιμα να αναπηνιστούν, δηλαδή να ξετυλιχτεί η μεταξωτή κλωστή μέσα σε ζεστό νερό θερμοκρασίας 50-60° C.

Η Κίνα και οι δρόμοι του μεταξιού

Ο Γκαίτε είπε ότι η υφαντική ξεχωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο. Πράγματι, η ιστορία του πολιτισμού είναι συνυφασμένη με το ύφασμα και το φόρεμα. Δεν γνωρίζουμε με ακρίβεια πού και πότε ξεκίνησε ιστορικά και για πρώτη φορά η τεχνική του υφαντού. Τα στοιχεία είναι λιγοστά. Ο τόπος μεταφέρεται κατά καιρούς, κάτω από το φως των νέων ευρημάτων και αποκαλύψεων.

Παλαιότερες ανασκαφές επισήμαναν ως κοιτίδα υφαντουργίας την Αίγυπτο. Τη θέση αυτή πήρε αργότερα η Μεσοποταμία, ενώ ευρήματα νεωτέρων ανασκαφών τη μεταφέρουν στη Νότια Σιβηρία.

Όπως και αν έχει το πράγμα, από τότε που ο άνθρωπος αντικατέστησε την προβιά του ζώου μ' ένα κομμάτι πρωτόγονου υφαντού, επιλέγει τις υφαντικές ύλες σύμφωνα με τις γεωγραφικές και κλιματολογικές συνθήκες του περιβάλλοντος, σε συνάρτηση πάντα με την κατάκτηση της τεχνικής του υφαντού. Οι ύλες αυτές χωρίζονται σε φυτικές (βαμβάκι, λινάρι, καναβί) και σε ζωικές (μαλλί, μετάξι).

Μιλώντας για το μετάξι και τη σηροτροφία, δηλαδή την εκτροφή του μεταξοσκώληκα για την παραγωγή του κουκουλιού, είναι αδύνατο να μην αναφερθούμε στην Κίνα, την Σηρών χώραν ή Σηρικήν, όπως την αποκαλούσαν οι Έλληνες ιστορικοί και γεωγράφοι των πρώτων μ.Χ. χρόνων.

Την εκτροφή του μεταξοσκώληκα για πρώτη φορά τη συναντάμε στην Κίνα. Σύμφωνα με την κινέζικη παράδοση, τα πρώτα μεταξωτά υφάσματα υφαίνονται στη Νότια Κίνα, από την αυτοκράτορα Χσι-Λιγκ- Τσι, το 2699 π.χ., η οποία ονομάστηκε «θεά των μορέων και του σηρός». Πρώτη αυτή παρασκεύασε και έβαψε σε ποικίλα χρώματα το μετάξι και κατασκεύασε μεταξωτά υφάσματα για τις ανάγκες του αυτοκράτορα και των μεγιστάνων της αυλής, που θεωρούντο ιερά πρόσωπα, όπως ιερό και απόκρυφο ήταν και το μετάξι, πριν γενικευθεί η χρήση του στην Κίνα.

Στη διάρκεια της δυναστείας των Τσου (1050 -247 π.χ.), οι Κινέζοι γράφουν και ζωγραφίζουν πάνω στο μετάξι και το μεταχειρίζονται στη σύνταξη των ετησίων καταλόγων. Για μια περίοδο, το 141-89 π.Χ. οι κυβερνήσεις εισπράττουν τους φόρους σε μετάξι. Ενώ, για πολλούς αιώνες τα αυτοκρατικά δώρα προς τους επισήμους είναι παραδοσιακά μεταξωτά υφάσματα. Αργότερα, γύρω στο 280 μ.Χ. το μετάξι παίρνει τη θέση του νομίσματος, καθώς στην Κίνα οι μισθοί πληρώνονται σε είδος, σε σιτάρι και μεταξωτά υφάσματα.

Κατά τον 8ο αιώνα π.Χ., παρόλες τις αυστηρές απαγορεύσεις, η σηροτροφία διαδίδεται από την Κίνα στην Ιαπωνία και στη συνέχεια στις Ινδίες και την Περσία.

Από την εποχή των Περσικών Πολέμων , οι αρχαίοι Έλληνες γνώριζαν το μετάξι και τα μεταξωτά, τα οποία αποκαλούσαν «οθόνιον ή οθόνια», «εσθής», «θήρματα σηρικά» (Στράβων, 15, 693). «Σηρικοδιαστάς ή σηρικοποιούς» έλεγαν τους μεταξουργούς και «σηρικοφόρους» αυτούς που φορούσαν μεταξωτά ρούχα. Από τη λέξη «σηρ-ρος», όπως αποκαλούσαν το μετάξι παράγεται και η λέξη «σηροτροφία».

Με την ανατολική εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου (336 -323 π.Χ.) το μετάξι και τα μεταξωτά υφάσματα γίνονται περισσότερο γνωστά στη δύση. Ο Αριστοτέλης, επισημαίνει ότι το μετάξι είναι ζωικό προϊόν και όχι φυτικό, όπως νόμιζαν τότε. Στην «Ιστορία περί τα ζώα Ε', ΙΘ'» γράφει σχετικά: «Εκ δε σκόληκος μεγάλου, ος έχει οίον κέρατα και διαφέρει των άλλων, γίνεται πρώτον μεν μεταβαλόντος του σκόληκος κάμψη έπειτα βομβύλιος, εκ δε τούτου νεκύδυλος. Εν εξ δε μηνσί μεταβάλλει ταύτας τας μορφάς πάσας. Εκ δε τούτου του ζώου και τα βομβύκια αναλύουσι των γυκαϊκών τινες αναπηνιζόμεναι, κάπειτα υφαίνουσι, πρώτη δε λέγεται υφήναι εν Κω Παμφίλη Πλάτεω θυγάτηρ».

Οι δρόμοι του μεταξιού επίσημα χρονολογούνται από την εποχή των αυτοκρατόρων της δυναστείας Χαν (206 π.Χ. - 220 μ.Χ.), οι οποίοι δημιούργησαν τις πρώτες επαφές με την Κεντρική Ασία. Αργότερα ξεκινάν τα καραβάνια από τη Δυτική και Κεντρική Ασία προς την Κίνα για να αγοράσουν μεταξωτά υφάσματα. Την ίδια εποχή οι Εβραίοι γυρολόγοι έμποροι της περιοχής πηγαίνουν να εγκατασταθούν στην Κίνα και να εμπορευτούν το μετάξι. Τους ακολουθούν οι Άραβες οι οποίοι γίνονται διαμεσολαβητές του εμπορίου της Κίνας με τη Δύση. Μετά τους Αλεξανδρινούς χρόνους, με την εξάπλωση των Ρωμαίων στην Ευρώπη, Αφρική και Ασία και την κυριαρχία τους στην επικοινωνία και το εμπόριο μεταξιού με την Άπω Ανατολή, η χρήση των μεταξωτών επιβάλλεται στους πλούσιους Ρωμαίους, που ζούσαν στην πολυτέλεια και τη γλιδή.

Η πολυτέλεια των μεταξωτών αργότερα παρατηρείται και στην Χριστιανική εκκλησία, καθώς επιδιώκει την μεγαλοπρέπεια στις γιορτινές τελετές. Γεγονός, που αναγκάζονται να καυτηριάσουν από τον άμβωνα οι Χρυσόστομος και Μέγας Βασίλειος, κατά τον 4ο αιώνα.

Δυο αιώνες μετά την καλλιέργεια της σηροτροφίας από τους Βυζαντινούς, για την οποία θα αναφερθούμε αναλυτικά πιο κάτω, οι Άραβες θα κατακτήσουν την Ισπανία και θα διαδώσουν την εκτροφή του κουκουλιού. Από εκεί, με τους Άραβες κατακτητές η σηροτροφία θα φθάσει στη Σικελία και την Νότια Ιταλία. Πολύ αργότερα, μετά την κατάληψη της Κων/πολης από τους Λατίνους (1204), ο δόγης της Βενετίας Δάνδαλος θα εισάγει τη σηροτροφία στη Βενετία εκμεταλλευόμενος τους αιχμαλώτους και φυγάδες.

Όταν ο Πάπας Κλήμεντος Α' μεταθέτει την έδρα του από τη Ρώμη στην Αβινιόν, στις αρχές του 14ου αιώνα, η σηροτροφία εισάγεται στη Γαλλία, όπου επί Λουδοβίκου XI (1461 -1483) ιδρύονται στη Λιόν και την Τουρ τα πρώτα μεταξουργεία.

Στο παγκόσμιο εμπόριο το μετάξι και τα μεταξωτά ήταν από τα σημαντικότερα εμπορεύματα, χάρη στην εύκολη μεταφορά τους και στα μεγάλα κέρδη που άφηναν. Παράλληλα, η φορολογία τους εξασφάλιζε τεράστια έσοδα στις χώρες που βρίσκονταν στο δρόμο του μεταξιού.

Για αιώνες ολόκληρους οι χερσαίοι και οι θαλάσσιοι δρόμοι του μεταξιού δεν λειτουργούσαν μοναχά σαν κεντρικές αρτηρίες του παγκόσμιου εμπορίου, αλλά και σαν οδοί επικοινωνίας λαών και πολιτισμών, σαν αρτηρίες ανταλλαγής γνώσης, ιδεών, επιστημών και τεχνολογιών.

Κατά την Βυζαντινή εποχή, τα καραβάνια με τα πολύτιμα και πανάκριβα μεταξωτά

ξεκινώντας από τη μακρινή Κίνα διέσχιζαν χιλιάδες χιλιόμετρα και περνώντας τη Μικρά Ασία έφθαναν στην Κωνσταντινούπολη, την Βυζαντινή πρωτεύουσα, για να ταξιδέψουν από εκεί στις μητροπόλεις της Δύσης και να ντύσουν με το εκλεκτό τους φορτίο πριγκίπισσες και βασιλιάδες.

Στο Βυζάντιο

Όπως σημειώνει ο ιστορικός Βασίλειος, στο βιβλίο του «Η ιστορία της Βυζαντινής αυτοκρατορίας», στην Κωνσταντινούπολη συναντάμε μια ανεπτυγμένη υφαντουργία μεταξωτών, ιδιαίτερα μετά την καλλιέργεια του ντόπιου μεταξιού.

Η τέχνη της υφαντικής στο Βυζάντιο θα δώσει τα καλύτερά της δείγματα, όταν την εποχή του Ιουστινιανού θα ξεκινήσει η καλλιέργεια και η παραγωγή του μεταξιού αρχικά στην Κωνσταντινούπολη και μετά θα επεκταθεί στην ευρύτερη επαρχία της Βιθυνίας, στα ανατολικά παράλια της θάλασσας του Μαρμαρά, στην Κίο, στα Μουδανιά και τη γύρω περιοχή.

Επί αιώνες ο τρόπος κατασκευής του μεταξιού ήταν άγνωστος στη Δύση, καθώς η Κίνα απαγόρευε την εξαγωγή των κουκουλιών, δηλαδή των σπόρων του μεταξιού. Όπως είναι γνωστό, το 522 δυο μοναχοί απεσταλμένοι του αυτοκράτορα Ιουστινιανού πηγαίνουν στην Κίνα να μελετήσουν το μετάξι. Επιστρέφοντας θα κλέψουν και θα μεταφέρουν, κρυφά μέσα στις ράβδους τους, το σπόρο του μεταξιού.

Στα «Ανέκδοτα XXV, 22» του Προκοπίου, διαβάζουμε ότι την εποχή του Ιουστινιανού, το Βυζάντιο κρατάει το μονοπώλιο των μεταξωτών υφασμάτων και παίζει σημαντικό ρόλο σαν εμπορικό κέντρο, εξάγοντας μεταξωτά υφάσματα στη Δύση από την ξηρά και ιδιαίτερα από τη θάλασσα, χάρη στην αναπτυγμένη ναυτιλία του.

Στο Βυζάντιο, η παραγωγή μεταξωτών υφασμάτων ήταν οργανωμένη σε συντεχνίες κατά κλάδο. Υπήρχαν, η συντεχνία των παραγωγών μεταξιού, η συντεχνία των βαφέων, η συντεχνία των υφαντουργών, η συντεχνία των εμπόρων μεταξιού κ.ά. Κυριότερη προϋπόθεση για την αποδοχή νέου μέλους στη συντεχνία, ήταν η υψηλή επαγγελματική του κατάρτιση, πράγμα που διασφάλιζε την ποιότητα των προϊόντων.

Ανάμεσα στα διάφορα δείγματα Βυζαντινών υφασμάτων που διασώθηκαν και εκθέτονται σε Μουσεία αρκετά φέρουν τη σφραγίδα των αυτοκρατορικών υφαντουργείων της Κων/πολης.

Δείγματα Βυζαντινού μεταξωτού που βρέθηκαν στον τάφο του Καρλομάγνου, εκθέτονται στο Μουσείο Cluny στο Παρίσι και στο Aachen και ανήκουν στον 7ο αιώνα. Απεικονίζουν άμαξα συρόμενη από τέσσερα άλογα, μοτίβο γνωστότατο από τους Βυζαντινούς αγώνες στον Ιππόδρομο. Ένα άλλο μεταξωτό ύφασμα του 7ου αιώνα εκτίθεται στο Μουσείο Victoria & Albert, στο Λονδίνο και απεικονίζει τον αυτοκράτορα πάνω σ' ένα αμάξι χωρίς άλογα.

Επίσης καταπληκτικό δείγμα υψηλής υφαντικής τέχνης είναι και το μεταξωτό ύφασμα που σώζεται στα αρχεία του ναού St. Eusebius στο St. Germain at Auxerte της Γαλλίας. Έχει μωβ φόντο και είναι διακοσμημένο με υπέροχα μοτίβα

επιβλητικών αετών. Κάθε σχήμα έχει ύψος 45 περίπου εκατοστά. Το σχέδιο αυτό, ευρύτατα γνωστό, επαναλήφθηκε αργότερα σε αρκετές παραλλαγές στα επαρχιακά εργαστήρια. Η παραγωγή των μεταξωτών υφασμάτων με μοτίβα από παραστάσεις συνεχίζεται με κάποια κάμψη τον 14ο και 15ο αιώνα, ενώ από τον 14ο αιώνα εντείνεται η παραγωγή των κεντητών μεταξωτών.

Την εποχή των Βυζαντινών στην Κωνσταντινούπολη, τα πολύτιμα μεταξωτά μπροκάρ με τις χρυσοκλωστές και ασημοκλωστές στεγάζονταν στον «Οίκο των Λαμπτήρων». Αργότερα, στον ίδιο χώρο, επί Οθωμανών, συνέχισε να λειτουργεί η κλειστή αγορά, το Μπεζεστένι, όπου πουλιώνταν τα μεταξωτά υφάσματα της Προύσας και άλλων πόλεων.

Καλές τέχνες

Αρχιτεκτονική

Ελάχιστα ίχνη από την αρχαία κινέζικη αρχιτεκτονική έχουν απομείνει καθώς τα κτίρια ήταν κατασκευασμένα από φθαρτά υλικά. Εκτός από λίγες παγόδες κατασκευασμένες από λίθους ή τούβλα, που κτίστηκαν τον 6ο-7ο αιώνα ότι έχει απομείνει είναι υπολείμματα λίγων κτιρίων που είχαν κατασκευαστεί πριν το τέλος της δυναστείας των Τανγκ.

Βάζα και άλλα αντικείμενα είναι εγχαραγμένα ή διακοσμημένα με εικόνες κτιρίων και άλλων κατασκευών και οι πιο περίτεχνοι τάφοι διατηρούν ακόμη πολύτιμα αρχιτεκτονικά στοιχεία και περιέχουν σε μικρογραφίες ορειχάλκινα και πήλινα αντίγραφα σπιτιών και ανακτόρων.

Περιμετρικοί τοίχοι δώματα και βάσεις από πέτρα για κολώνες και στύλους έχουν βρεθεί, καθώς και αρμοί, μεταλλικά υπολείμματα για εισόδους και δοκούς και κεραμικές πλάκες. Σπουδαίο χαρακτηριστικό της σινικής αρχιτεκτονικής ήταν η κατασκευή αλλεπάλληλων στεγών που στένευαν καθώς ανυψώνονταν, πάντοτε σε **περιττό** αριθμό. Το θαυμαστό στα κινέζικα ανάκτορα δεν είναι το ύψος τους, αλλά η θέση στην οποία αυτά ιδρύθηκαν, πάνω σε απόκρημνους λόφους καθώς και οι συνεχόμενοι περίβολοι και τα πυκνά τείχη που τα περιβάλλουν. Δεν θα συναντήσουμε διάφορους τύπους κατοικιών, ούτε διάφορους ρυθμούς.

Από τον 9ο αιώνα οι αχυροσκεπές που κάλυπταν πολλά πατώματα και προεξείχαν αρκετά, ώστε να επιτρέπουν στα βρόχινα νερά να χύνονται μακριά, αντικαταστάθηκαν σταδιακά με επίπεδα ή ημικυλινδρικά κεραμίδια κατασκευασμένα από πηλό.

Στην διάρκεια της **Πρώτης Αυτοκρατορίας** η αρχιτεκτονική γνώρισε μεγάλες καινοτομίες. Οι κατοικίες των απλών ανθρώπων παρέμειναν ταπεινές και είχαν ακόμη αχυροσκεπές, ενώ οι κατοικίες των πλούσιων και της αριστοκρατίας άρχισαν να γίνονται μεγαλοπρεπείς. Τα πλουσιότερα συγκροτήματα κατοικιών ήταν περιτριγυρισμένα από

πολυάριθμες **ομόκεντρες αυλές** που χωρίζονταν η μια από την άλλη με τοίχους. Μεγαλοπρεπείς πύργοι έστεκαν στις πλευρές των ανακτορικών πυλών και των εισόδων των μεγάλων κατοικιών. Μια μεγάλη **αίθουσα ιεροτελεστιών** αποτελούσε μέρος των εσωτερικών κτιρίων και ήταν προσανατολισμένη έτσι ώστε ο κύριος άξονας και η είσοδος να είναι ευθυγραμμισμένοι με το άνοιγμα της εξωτερικής πύλης.

Τα κτίρια της πόλης περιβάλλονταν από τείχη και προορίζονταν για κατοικίες αλλά και για διοικητική χρήση. Στην διάρκεια της αυτοκρατορικής περιόδου τα ανάκτορα ήταν προσανατολισμένα στον **άξονα βορρά - νότου** με την κύρια πρόσοψη να αντικρίζει τον νότο. Οι τοίχοι δεν υποβάσταζαν το βάρος, αλλά ήταν απλά χωρίσματα. Ήταν ασπρισμένοι με ασβέστη και συνήθως είχαν τοιχογραφίες με σκηνές της καθημερινής ζωής ή μυθολογικά και γεωμετρικά σχέδια. Οι κολώνες χρωματισμένες με βαθιά χρώματα ή στιλβωμένες ήταν σκεπασμένες με πολύτιμα μεταξωτά και αραχνοϋφαντα υφάσματα από μετάξι. Τα πατώματα ήταν καλυμμένα με ασβέστη και χρωματισμένα ή στρωμένα με αρχιτεκτονικά τούβλα.

Στην διάρκεια της δυναστείας των Τανγκ, χάρη στην εισαγωγή ευφυών αρχιτεκτονικών στοιχείων όπως το **ανγκ** (ένας μακρύς βραχίονας στήριξης τοποθετημένος διαγωνίως στο υπόλοιπο συγκρότημα) το περίγραμμα της οροφής αποκτούσε όλο και περισσότερο το καμπύλο σχήμα του "**φτερού του πτηνού**", το οποίο ευδοκίμησε στην μεταγενέστερη κινέζικη αρχιτεκτονική της Άπω Ανατολής.

Τα χαρακτηριστικά της κινέζικης **αρχιτεκτονικής** παρουσιάζονται από τις αρχές της ιστορικής περιόδου. Χτυπούν την γη για την ισοπεδώσουν και εκεί εφαρμόζουν υψωμένα τετράγωνα δάπεδα από λίθινες βάσεις. Πάνω σε αυτό βάζανε ξύλινους στύλους που στηρίζανε την οροφή. Οι τοίχοι δεν ήταν πάρα απλά συμπληρώματα στην όλη κατασκευή.

Τον 3ο αι. π.χ. κατασκευάζεται το μεγάλο σινικό τείχος από τον Σι Χουανγκ. Τις δυναστείας των Τσιν, το οποίο ξεδιπλώνεται σε 4.800 χιλιόμετρα στο βόρειο μέρος της Κίνας, σαν ένας μεγάλος κοιμισμένος δράκος που τεντώνεται και λιάζεται στις κορυφές και τα φαράγγια ενός από τα πιο όμορφα ορεινά τοπία στον κόσμο. Το σινικό τείχος αποτελεί το σύμβολο της εθνικής περηφάνιας και του πανάρχαιου μεγαλείου του κινέζικου λαού. Φτιάχτηκε για να σταματήσει τις μογγολικές νομαδικές ορδές από τις στέπες, και πήρε τη μορφή που έχει σήμερα στα χρόνια της

Η εποχή των Τανγκ υπήρξε η κλασική εποχή της κινέζικης αρχιτεκτονικής. Όταν ο βουδισμός χρειάστηκε κτίρια για τις κοινοβιακές του ανάγκες, υιοθέτησε το σχέδιο των αυτοκρατορικών παλατιών, που όμως επηρεάστηκε από τον οικοδομικό τύπο «στούπα» της Ινδίας. Τότε είναι που κάνει την εμφάνισή της η παγόδα, ένας ξύλινος πολυώροφος πύργος στην κορυφή του οποίου βρίσκεται μια μεγάλη βελόνη, την οποία διαπερνούν πολλοί μεταλλικοί δίσκοι. Αυτό μοιάζει πολύ με τις ινδικές λειψανοθήκες. Η παγόδα ή «τα» είναι επίσης εμπνευσμένη από τον κινέζικο πύργο-φυλάκιο.

Αργότερα την εποχή Μινγκ μέχρι και την εποχή των Μαντσου η κινέζικη αρχιτεκτονική , και κυρίως αυτή των αυτοκρατορικών και δημοσίων κτιρίων χαρακτηρίζεται από την μεγαλοπρέπεια των πλατειών της κλίμακας των γεφυρών , από τον τρόπο κατεύθυνσης των τρεχούμενων νερών και από τις τεχνητές λίμνες .

Η πολυτελής αρχιτεκτονική της Κίνας στις παγόδες και τα ανάκτορα , δημιουργούν μια τέρψη στο μάτι και αποδεικνύουν έναν παμπάλαιο αριθμό κανόνων μεταφυσικής και κοινής λογικής ταυτόχρονα. Όλα είναι κυανά στους ναούς του ουρανού , όλα κόκκινα στους ναούς του ήλιου, όλα κίτρινα στους ναούς της γης όλα λευκά και υποκύανα στους ναούς της σελήνης. Τα χρώμα φτιάχνουν μια ισορροπεί ανάμεσα στις αισθητηριακές και στις φυσικές αρμονίες ,με σκοπό να γαληνέψουν την καρδιά.

Το σινικό τείχος

Το *σινικό τείχος* είναι ένα παλιό οχυρωματικό έργο στα βόρεια της Κίνας και αποτελεί το μεγαλύτερο οικοδόμημα στον κόσμο. Το συνολικό μήκος του φτάνει τα 6.350 χιλιόμετρα, από τα οποία περίπου τα 2.400 km είναι συνεχόμενα. Πρόκειται για ένα σύστημα επιμέρους τειχών, τα οποία δεν συνδέονται μεταξύ τους και έχουν κατασκευαστεί σε ένα χρονικό διάστημα περίπου 2.000 ετών με διαφορετικές τεχνικές.

Οι πρώτες προσπάθειες για κατασκευή ενός προστατευτικού τείχους στη συνοριακή περιοχή της Κίνας πρέπει να άρχισε στο δεύτερο μισό του 5^{ου} π.Χ.αιώνα, όταν εξελίσσονταν πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ κινέζικων φυλών. Σ' αυτή την αρχική φάση τα πρώτα κομμάτια του τείχους κατασκευάστηκαν από συμπιεσμένο πηλό που περιείχε ως συνδετικά υλικά άχυρα και φρύγανα.

Το έτος 214 π.Χ. έδωσε εντολή ο πρώτος βασιλιάς της Κίνας, Κιν Σι Χουανγκντί, μετά την επέκταση της χώρας πέρα από τον Κίτρινο Ποταμό, να κατασκευαστούν πιο ανθεκτικά τείχη, με τα οποία θα προστατεύονταν τα νέα εδάφη από επιθέσεις βορείων γειτόνων. Σε αντίθεση με το αρχικό τείχος, τα νέα τμήματα κατασκευάστηκαν στις κορυφογραμμές των βουνών και όχι πια στις πεδιάδες. Επειδή σ' αυτές τις ορεινές περιοχές δεν ήταν διαθέσιμος πηλός, χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή πλάκες από τους βράχους. Από εκείνη την εποχή συνεχιζόταν σταδιακά η επέκταση και η βελτίωση του τείχους.

Η μορφή του τείχους που γνωρίζουμε σήμερα, δόθηκε κατά την εποχή της δυναστείας των Μινγκ. Το έτος 1473 άρχισε η κατασκευή του τείχους των Μινγκ για προστασία από τους Μογγόλους. Η διαδρομή του τείχους πάνω στις κορυφογραμμές διατηρήθηκε και σ' αυτή την περίοδο, μια επιλογή που αποδείχθηκε για την κατασκευή ιδιαίτερα χρονοβόρα και υψηλού κόστους. Ως κατασκευαστικό υλικό χρησιμοποιήθηκαν τώρα, εκτός από κομμάτια βράχου, και ψημένα τούβλα. Η συνδετική λάσπη ήταν από ασβέστη και ένα χυλό ρυζιού που δρούσε συγκολλητικά. Για τα εσωτερικά τμήματα χρησιμοποιήθηκε χαλίκι με λάσπη από πηλό και άμμο.

Το πλάτος των τειχών δεν είναι σταθερό σ' όλη τη διαδρομή. Στην περιοχή του Πεκίνου, όπου συνήθως επισκέπτονται το τείχος οι τουρίστες, το πλάτος είναι 7-8 μέτρα στη βάση και περίπου 5 μέτρα στην κορυφή, η οποία βρίσκεται 6-9 μέτρα

πάνω από τη βάση. Σε απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων έχουν κατασκευαστεί πύργοι, με ύψος περί τα 12 μέτρα, οι οποίοι χρησίμευαν ως παρατηρητήρια, στρατώνες και αποθήκες οπλισμού. Συνολικά έχουν κατασκευαστεί περίπου 25.000 πύργοι ως αποθήκες και στρατώνες και άλλοι 15.000 ως παρατηρητήρια.

Ο λόγος, για τον οποίο κατασκευάστηκε το τείχος, δηλαδή η αποτροπή των επιδρομών κατά της Κίνας, δεν επετεύχθη τελικά. Κύριος λόγος γι' αυτό ήταν η ύπαρξη πολλών ασυνεχειών στη δομή του, τις οποίες εκμεταλλεύονταν οι επιδρομείς και περνούσαν στο εσωτερικό της χώρας.

Το σινικό τείχος δεν διακρίνεται κατά κανόνα από τα διαστημόπλοια, όπως γράφεται καμιά φορά στις εφημερίδες. Μία σχετική φωτογραφία από το διάστημα που έχει δημοσιευτεί, αφήνει να υποπτευθούμε την ύπαρξη του τείχους, επειδή κατά τη φωτογράφιση βρισκόταν ο ήλιος πολύ χαμηλά και ένα τμήμα του τείχους έριχνε μεγάλη σκιά. Ο *ταϊκοναύτης* (Κινέζος αστροναύτης), Γιανγκ Λιβάι, που εκτοξεύτηκε τον Οκτώβριο του 2003 στο διάστημα, δήλωσε όταν επέστρεψε, ότι η Κίνα φαίνεται πολύ όμορφη από ψηλά, αλλά το «μεγάλο τείχος» δεν μπόρεσε να το διακρίνει. Ο λόγος είναι προφανής: Από απόσταση περίπου 10.000 μέτρων στο διάστημα, ένα τείχος στην επιφάνεια της Γης με πλάτος 5-10 μέτρα διακρίνεται, όσο μια κλωστή από απόσταση 500 μέτρων!

Απαγορευμένη Πόλη

Η περίφημη "Απαγορευμένη Πόλη" στην Κίνα είναι μία από τις θρυλικές πόλεις του κόσμου. Η οικοδόμησή της ξεκίνησε το 1417 από τον αυτοκράτορα Zhu Di, ο οποίος ήθελε να μεταφέρει την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας του σε ένα πιο ασφαλές μέρος, κυρίως εξαιτίας των επιδρομών των μογγολικών φυλών που μάστιζαν τη χώρα. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου ότι και το περίφημο Σινικό Τείχος γι' αυτό το λόγο κατασκευάστηκε.

Το 1420 η πόλη είχε ολοκληρωθεί στη βασική μορφή της. Εκτοτε, βέβαια, "εμπλουτιζόταν" συνεχώς με νέα κτίρια - το 1775 στο εσωτερικό της υπήρχαν 800 παλάτια(!!!) και άλλα κτίρια με αριθμό δωματίων που συνολικά ξεπερνούσε τα 9.000. Φυσικά, τα κινεζικά οικοδομήματα ουδεμία σχέση έχουν με αυτά του δυτικού πολιτισμού - το τονίζω αυτό προς αποφυγή άσκοπων συγκρίσεων. Σημειώστε επίσης ότι η είσοδος στην πόλη απαγορευόταν ρητά στους θνητούς (εξ ου και το όνομά της), ενώ ακόμη και ο εκάστοτε εκκολαπτόμενος αυτοκράτορας δεν έβγαινε έξω από αυτήν. Μετά την εξορία του τελευταίου αυτοκράτορα το 1924, η Απαγορευμένη Πόλη μετονομάστηκε σε Μουσείο του Αρχαίου Παλατιού και άνοιξε πρώτη φορά για το κοινό το 1925. Το 1961 ανακηρύχθηκε σε ιστορικό μνημείο, ενώ το 1987 η UNESCO έθεσε υπό την προστασία της το πιο σημαντικό παλάτι της, θεωρώντας το κληρονομιά της ανθρωπότητας.

Πυραμίδες

Πολλοί μη ενημερωμένοι πιστεύουν ότι οι πυραμίδες αποτελούν μια αποκλειστικότητα περιοχών όπως η Αίγυπτος και η Νότιος Αμερική. Είναι γνωστό

όμως ότι στην Ελλάδα έχει βρεθεί πλήθος από πυραμίδες, όπως επίσης και σε περιοχές που κανείς δε θα πίστευε πως είναι δυνατό να υπάρχουν (Σιβηρία, Γαλλία, Καμπότζη, Ιρλανδία, Φλόριντα, Αριζόνα, Μοντάνα και Ιλινόις των ΗΠΑ, Ιμαλάια,...). Από τις πιο εντυπωσιακές αλλά και λιγότερο γνωστές βρίσκονται στην Κίνα. Οι πρώτοι που τις «ανακάλυψαν» ήταν δυο αυστραλοί έμποροι, στις αρχές του 20ού αιώνα.

Πολύ αργότερα, τον Ιούλιο του 1945, μετά από μια πτήση πάνω από τα εδάφη της επαρχίας Σένσι της Κίνας, κοντά στο Xian, ο James Gausman πρόσεξε περιοχές με υπερυψωμένα εδάφη και έπειτα από πολλές επαναλαμβανόμενες πτήσεις του διαπίστωσε πως επρόκειτο για πλήθος πυραμίδων που έδειχναν να είναι σκεπασμένες με χώμα. Πήρε φωτογραφίες, έπρεπε όμως να περιμένει τον εκδημοκρατισμό της χώρας ώστε να πάρει άδεια για να επαληθεύσει τις παρατηρήσεις του.

Τον Οκτώβριο του 1994, ο Hartwig Hausdorf, ερευνητής και συγγραφέας σχετικός με τις πυραμίδες, πήρε με ειδική άδεια από τον Chen Jian Li, υψηλό αξιωματούχο της Κίνας, μια πρόσκληση να επισκευθεί τη συγκεκριμένη περιοχή. Ήρθε σε επαφή με αρχαιολόγους του Πανεπιστημίου Bei Jing, ωστόσο αυτοί ήταν αρκετά συγκρατημένοι και λιγομίλητοι, κάτι που έδειχνε ότι προφανώς οι αρχαιολόγοι είχαν ως αποστολή τους να μη δώσουν στοιχεία και έκταση στο θέμα... Παρ' όλα αυτά, ο Hausdorf κατάφερε να επισκευθεί και να δει από κοντά τις πυραμίδες, τον αριθμό των οποίων υπολόγισε στις 900.

Ορισμένες από τις πυραμίδες αυτές βρίσκονται σήμερα σε αξιολύπητη κατάσταση, αφού καταστράφηκαν ή λεηλατήθηκαν από τους εκάστοτε γεωργούς της περιοχής. Είναι σχεδόν στο σύνολό τους κατασκευασμένες από πηλό και χώμα και όχι από λίθους, και κάποιοι γεωργοί είχαν μάλιστα φτάσει στο σημείο να αφαιρούν υλικά πάνω από τις πυραμίδες για την περιποίηση των κτημάτων τους. Ο Hausdorf δυσκολεύθηκε πολύ να ανανεώσει την άδειά του για τις έρευνες που πραγματοποιούσε. Η κινέζικη κυβέρνηση έγινε πλέον (σήμερα) υπερπροστατευτική σχετικά με τους τόπους αυτούς, μην επιτρέποντας πια καμιά έρευνα ή ανασκαφή. Όπως εκμυστηρεύθηκε στον Hausdorf ένας κινέζος αρχαιολόγος, ο Xia Nai, οι ανασκαφές θα πραγματοποιηθούν από τη μέλλουσα νέα γενιά των κινέζων επιστημόνων.

Περίεργο σεβασμό δείχνουν οι κινέζοι για τους απογόνους τους, φυτεύοντας κωνοφόρα δέντρα πάνω στις πυραμίδες τους! Η κινέζικη κυβέρνηση φύτευσε ταχείας ανάπτυξης κωνοφόρα στις πυραμίδες, έτσι ώστε σε 20 χρόνια κανείς να μη μπορεί να πει εάν πρόκειται για πυραμίδες ή για φυσικούς λοφίσκους με δέντρα πάνω της...

Η Μεγάλη Λευκή Πυραμίδα.

Όλες οι πυραμίδες, με εξαίρεση μιας στα βόρεια, έχουν πλάτος που ποικίλει από 25 έως 100 μέτρα. Εκείνη που βρίσκεται στα βόρεια, στην κοιλάδα Κιν Λιν, ονομάστηκε «Η Μεγάλη Λευκή Πυραμίδα». Είναι τεράστια, με ύψος γύρω στα 300 μέτρα. Εκείνο που παρουσιάζει ενδιαφέρον σχετικά με την πυραμίδα αυτή είναι ο λόγος για τον οποίο η κινέζικη κυβέρνηση δεν έδωσε άδεια στον Hausdorf να βρεθεί εκεί προκειμένου να πραγματοποιήσει τις έρευνές του. Στους γύρω χώρους που περιβάλλουν το θαύμα αυτό, η κυβέρνηση έφτιαξε μια βάση εκτόξευσης του πυραύλου του διαστημικού προγράμματος της χώρας και, φυσικά, η περιοχή απαγορεύεται στους επισκέπτες...

Τι ηλικία έχουν αυτές οι πυραμίδες; Ο καθηγητής Wang Shiping από το Xian θεωρεί ότι χτίστηκαν το 4.500 π.Χ.

Σύμφωνα με τα χρονικά του Sima Qian, ο οποίος έζησε από το 145 π.Χ. ως το 86 π.Χ., μια από τις πυραμίδες χτίστηκε από 700.000 άνδρες έτσι ώστε να κλείσει μέσα της τη σωρό του αυτοκράτορα Huangdi ο οποίος είχε κατακτήσει την περιοχή. Η πυραμίδα αυτή, αποτελούσε την κεντρική πυραμίδα και είχε (σύμφωνα με τα χρονικά) την ιδιαιτερότητα να περιλαμβάνει ένα σύστημα ασφαλείας πολύ προηγμένο για την εποχή, που περιελάμβανε ενεργοποιητές παγίδων. Είχε όμως ακόμα μια ιδιαιτερότητα: ακουμπούσε πάνω σε μια «λίμνη» από υδράργυρο. Ο Hartwig Hausdorf έκανε αναλύσεις του εδάφους στην περίμετρο των κτισμάτων αυτών και βρήκε πράγματι μια ανεξήγητη περιεκτικότητα υδραργύρου στο χώμα...

Η διαφορά στη χρονολόγηση των πυραμίδων, μέσα από τις εκτιμήσεις του Wang Shiping και των χρονικών του Sima Qian, θέτει, όπως και στην περίπτωση των αιγυπτιακών πυραμίδων και της Σφίγγας, ένα αναμφίβολα σημαντικό πρόβλημα. Το ερώτημα είναι αν τα κτίσματα αυτά έχουν ανεγερθεί σχετικά πρόσφατα ή αντιθέτως πριν από πολλά πολλά χρόνια και απλώς «επαναλειτούργησαν» από τους αρχαίους άρχοντες της περιοχής.

Πως μπορεί κανείς να εξηγήσει αυτήν την ομοιότητα; Πρόκειται για απλές συμπτώσεις; Μήπως οι νόμοι της γεωμετρίας οδηγούν ακόμα και τους πιο απομακρυσμένους πολιτισμούς να εφαρμόσουν τις ίδιες τεχνικές κατασκευής των κτισμάτων, όπως για παράδειγμα ότι χρειάζεται μια συγκεκριμένη γωνία ώστε μια πυραμίδα να «κρατηθεί» όρθια;

Γλυπτική

Οι κινέζοι άρχισαν να λαξεύουν την πέτρα και να δημιουργούν αυτό που ονομάζεται **γλυπτική** τον 14ο και 15ο αιώνα π.χ. τα πρώτα δείγματα είναι διακοσμημένα κεραμικά, ανθρωπόμορφα και ζωόμορφα πήλινα αγαλματάκια.

Στην εποχή των Χαν εμφανίζεται η γλυπτική στην πέτρα. Αργότερα όταν ο βουδισμός διείσδυσε στην Κίνα, η νέα θρησκεία έφερε μαζί της σταθεροποιημένες μορφές τέχνης (ελληνοβουδιστική γλυπτική της Γκαντάρα), όμως η κινέζικη βουδιστική γλυπτική παρουσιάζει διαφορές με τα ινδικά πρότυπα. Χιλιάδες γλυπτά εμφανίζονται σε σπήλαια και σε βράχους, άλλα μικρά σε μέγεθος και άλλα μεγάλα φτάνουν μέχρι και 10 μέτρα ύψος. Κατά καιρούς η βουδιστική γλυπτική αναζητά τον όγκο, κάποιες φορές προσπαθεί να μιμηθεί την φύση και άλλες φορές απεικονίζει φανταστικά ονειρικά θέματα.

Η Κίνα έκανε την αλλόκοτη απόπειρα να λαξεύσει τους βράχους να φτιάξει ιερά σκάβοντας βουνά και καταποντίζοντας βράχια. Έφτιαξε κολοσσιαίες μορφές με βάση αυτό το μοντέλο που ήρθε από Ινδία, γίγαντες καθιστούς, πομπές ανθρώπων

και γλυκύτετους θεούς. Μοιάζει σε αυτούς τους ναούς το πνεύμα να διεισδύει και στην πιο αμυδρή σχισμή του.

Στην Κίνα , ίσως η βουδιστική γλυπτική να κατέκτησε την υπέρτατη έκφρασή της , δουλεύοντας με αυτό τον τρόπο το φως του ήλιου , που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά το καθρέφτισμα του πνευματικού ήλιου, στην τριπλή του όψη. Μια υπέρτατη γαλήνη στην μορφή εμψυχώνεται από την θεϊκής αγάπη ,και ολοκληρώνεται στην τελική της ενοποίηση.

Κοινό στοιχείο της βουδικής αγαματοποιίας σε όλους τους πολιτισμούς η ελληνική επιρροή το φως που δονεί τις μορφές, η καθαρότητα των πλάγιων όψεων, η αρμονία των αναλογιών , έρχεται από την ελληνιστική περίοδο.

Ζωγραφική

Η σινική ζωγραφική εργάζεται κυρίως πάνω σε μεταξωτά υφάσματα καθώς και σε κομμάτια χαρτιού από μπαμπού. Το σχέδιό της είναι σαφές και καθαρό. Η προοπτική δημιουργήθηκε στην κινέζικη ζωγραφική πολύ πιο πριν την ευρωπαϊκή.

Όταν ο Κινέζος ζωγράφος αναφέρεται στο τοπίο, έχει πάντα υπόψη του τα νερά και τα βουνά. Αλλά δεν περιορίζεται μόνο σε αυτά.

Τα θέματά του μπορούν να χωριστούν σε **τρεις κατηγορίες**:

α) άνθρωποι και αντικείμενα

β) λουλούδια και πουλιά

γ) έντομα και φυτά.

Αλλά υπάρχει και ένας άλλος σημαντικός κλάδος της ζωγραφικής: η **θρησκευτική** ζωγραφική. Όλα κυανά στους ναούς του ουρανού, όλα κόκκινα στους ναούς του ήλιου, όλα κίτρινα στους ναούς της γης, όλα λευκά και υποκύανα στους ναούς της σελήνης.

Στη νεολιθική περίοδο ζωγράφιζαν τα πήλινα σκεύη. Στην εποχή του ορείχαλκου συναντάμε μια παρακμή της ζωγραφικής. Επειδή εκτός από τα πήλινα αγγεία, οι άλλες βάσεις που χρησιμοποιήθηκαν ήταν το ξύλο, το μετάξι και το χαρτί, αντικείμενα που φθείρονται εύκολα, σπάνια έχουν βρεθεί ζωγραφισμένα αντικείμενα που να χρονολογούνται από την 1η χιλιετία π.Χ. Ελκυστικά είναι τα λεπτά στιλβωμένα αντικείμενα που βρέθηκαν στους τάφους του ανατολικού Ζου και του δυτικού Χαν.

Έχουν βρεθεί επίσης ορισμένες εικόνες σε μεταξωτά στο Μαβανγκντούι. Η πιο φημισμένη, με εξαιρετική καλλιτεχνική αξία, βρέθηκε στον τάφο της κυρίας του Ντάι. Είναι ένα λάβαρο ζωγραφισμένο με περίπλοκη εικονογράφηση του ταξιδιού της νεκρής στον άλλο κόσμο.

Αργότερα, η εξάπλωση του **Βουδισμού** στην Κίνα οδήγησε στην εισαγωγή εικονογραφικών θεμάτων και ιερογλυφικών ρυθμών ινδικής προέλευσης.

Στην **ζωγραφική** τα πρώτα δείγματα ανεξαρτησίας εμφανίζονται το 2ο αιώνα π.χ. όταν οι βουδιστές μοναχοί διακοσμούσαν βουδιστικά κείμενα με πολύπλοκα ιδεογραφικά σημεία.

Αργότερα στην χρυσή εποχή των Μινγκ 1368- 1614 μ.χ. εμφανίζονται τα αριστουργήματα της λεπτής κινέζικης ζωγραφικής πάνω σε μεταξωτά υφάσματα και άλλα λεπτά υλικά. Η μακριά εξέλιξη της κινέζικης ζωγραφικής διακρίνεται σε δύο ρεύματα: Το πρώτο και αρχαιότερο ρεύμα έχει άγνωστη καταγωγή, αλλά πολύ λίγες μεταβολές στην διάρκεια του χρόνου. Δίνει μεγάλη θέση στην γραμμή που περιβάλλει τους όγκους των αντικειμένων. τα πρόσωπα είναι ρεαλιστικά και δίνεται έμφαση στην λεπτομέρεια των ενδυμάτων. Τέτοιου είδους ζωγραφική κληρονομείται στην εποχή Χαν και διακοσμεί τοίχους στα ανάκτορα των αυτοκρατόρων και σε τάφους. Τα θέματα είναι βγαλμένα από μυθικές παραδόσεις και ιστορικά γεγονότα δοσμένα με φανταστική ή ρεαλιστική παράσταση. Οι τοιχογραφίες στους τάφους, μας αποκαλύπτουν μια αναπτυγμένη τεχνική με ρυθμολογική έκφραση.

Παράλληλα με το παραδοσιακό αυτό ρεύμα και κυρίως μετά την κατάρρευση της δυναστείας των Χαν, γεννιέται το δεύτερο ζωγραφικό ρεύμα που ήταν στενά συνδεδεμένο με την καλλιγραφία. Η Κίνα ανακαλύπτει την ομορφιά του τοπίου, στέκεται μπροστά στην Φύση και επικοινωνεί με το σύμπαν. Ανακαλύπτει ακόμα εκείνη την αφιλοκερδή δραστηριότητα, που είναι η έκφραση της πνευματικότητας του ανθρώπου. Οι αρχικές τοπογραφίες που φτιάχτηκαν δεν σώθηκαν αλλά η πρόοδος αυτής της τεχνικής και η εμβάθυνση έχουν δώσει αριστουργήματα σε περιόδους ακμής της τέχνης. Η μεγάλη κινέζικη ζωγραφική μας κυριεύει όπως τα μουσικά κύματα, ξυπνά αισθήσεις και συναισθήματα που μας κατακλύζουν χωρίς να καταλαβαίνουμε τη αρχή τους και το τέλος τους. Αυτό που αντικρίζουμε βλέποντας ένα κινέζικο ζωγραφισμένο μετάξι δεν είναι ακριβώς τα λουλούδια ή τα πουλιά ή τα ψάρια. Είναι μια ψυχική κατάσταση απέναντι σε αυτά τα «αντικείμενα» που έρχεται σε μας μέσα από ποιητικές εικόνες, βαλμένες σε έναν απέραντο χώρο. Η αντίληψη ότι η αλήθεια της φώτισης μπορούσε να βρεθεί και στα πιο ταπεινά αντικείμενα, κατέληξε σε ζωγραφικές ασυνήθιστης απλότητας, που αναδίδουν έναν αέρα πνευματικής αλήθειας. Η απλότητα αυτή όμως είναι παραπλανητική γιατί αυτές οι απλές μορφές που η κινέζικη ζωγραφική μας έχει δώσει είναι το αποτέλεσμα, βαθιάς σκέψης και διαλογισμού.

Η κινέζικη ζωγραφική είναι διεισδυτική γαλήνια, κρυστάλλινη, λεπτομερειακή, νοητική και λυρική ταυτόχρονα, ικανή πάντα να μας οδηγήσει σε ύψιστα σημεία πνευματικής ανάτασης.

Κεραμική-Λιθογλυπτική

Τα πρώτα πήλινα αγγεία που βρέθηκαν στην Κίνα χρονολογούνται από την 7η - 6η χιλιετία π.Χ. Ερυθρά ή φαιά **τερακότα** με άκομψη, χοντροκομμένη και εύθραυστη κατασκευή, φτιαγμένα χωρίς τροχό και ψημένα σε χαμηλές

θερμοκρασίες, έχουν βρεθεί σε αναρίθμητους αρχαιολογικούς χώρους και ανήκουν στη νεολιθική εποχή.

Μερικά αγγεία έχουν εντυπωσιακές εγχάρακτες διακοσμήσεις. Στην ίδια περίοδο μαύρα κεραμικά με παχιά ακανόνιστα τοιχώματα κατασκευάζονται κατά μήκος της ανατολικής ακτής (πολιτισμός Χεμουντού) με τη χρήση της **σπειροειδούς** τεχνικής. Διακόσμηση από ίνες αποτυπωνόταν ή χαραζόταν απευθείας πάνω στη βάση του πηλού, ενώ ήταν ασυνήθιστη η ζωγραφική με το χέρι. Η τεχνική της εγχάραξης χαρακτήρισε την κεραμική των νεολιθικών πολιτισμών.

Τα κεραμικά που δημιουργήθηκαν στη διάρκεια της 5ης και 4ης χιλιετίας π.Χ. ήταν κατασκευασμένα με την τεχνική της αργής περιστροφής και είχαν κυρίως το χρώμα της ώχρας ή ήταν ερυθρά.

Ζωηρές έντονες πινελιές χαρακτήριζαν τα περισσότερα προϊόντα που κατασκευάστηκαν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Σε πολλά αντικείμενα από τερακότα, τα κανονικά **γεωμετρικά** ή φυτικά σχήματα εναλλάσσονταν με πιο λεπτοσχεδιασμένες εικόνες ζώων ή ανθρώπινων μορφών.

Περί τα μέσα της 3ης χιλιετίας π.Χ. εξαπλώθηκε η χρήση του **τροχού** του αγγειοπλάστη και εμφανίστηκε η μαύρη ή λευκή κεραμική εξαιρετικής δεξιοτεχνίας. Μερικά πολύ ελκυστικά αντικείμενα από τερακότα με μεγάλη ποικιλία σχημάτων έχουν βρεθεί στους αρχαιολογικούς χώρους των πολιτισμών Νταβενκού και Λονγκσάν. Τα σώματα των δοχείων είναι χωρίς διακόσμηση ή διακοσμημένα με εγχάραξη ή διάτρηση και έχουν τόσο λεπτά τοιχώματα (σε μερικές περιπτώσεις μετά βίας ένα χιλιοστό πάχος), ώστε περιγράφονται σαν "κέλυφος του αβγού". Επειδή είναι πολύ λεπτά για καθημερινή χρήση, πιθανόν να χρησίμευαν για **τελετουργικούς** σκοπούς.

Τα καλύτερα δείγματα λευκής αγγειοπλαστικής προέρχονται από τον πολιτισμό Νταβενκού, αλλά και από τους πολιτισμούς Γιανγκσάο και Ματζιαγιάο.

Μετά από αυτήν την εξέλιξη, εισήχθη για πρώτη φορά ο κινέζικος **πηλός**, γνωστός και σαν καολίνη. Οι αναλύσεις που έγιναν σε μερικά αγγεία αποδεικνύουν ότι επιτυγχάνονταν θερμοκρασίες γύρω στους 1200 βαθμούς Κελσίου στη διάρκεια της θέρμανσης. Αιώνες αργότερα, αυτές οι θερμοκρασίες έκαναν δυνατή την ανάπτυξη μιας εντελώς νέας τεχνολογίας, η οποία τον 6ο αιώνα παρήγαγε την πρώτη **πορσελάνη**.

Με βάση την εμπειρία που είχαν αποκτήσει από την κατασκευή των λευκών αγγείων και τον έλεγχο των υψηλών θερμοκρασιών, οι τεχνίτες άρχισαν να επικαλύπτουν τον πηλό με ένα στρώμα αδιαφανούς υλικού, για να του δώσουν μια έγχρωμη επιφάνεια, αυτό που είναι γνωστό σήμερα σαν τεχνική εφυσάλωσης. Ένα είδος κεραμικών αγγείων επιχρυσωμένων και με μια πρασινοκίτρινη ή γκρίζο - φαιά διαφανή λεία επίστρωση, αποκαλούμενη "πρωτο-πορσελάνη", δημιουργήθηκε το 16ο αιώνα. Αυτές οι πρωτο-πορσελάνες, κατασκευασμένες σε σπείρες με διακόσμηση από δικτυωτά φτιαγμένα από ίνες, θερμαίνονταν σε θερμοκρασία περί τους 1.200 βαθμούς Κελσίου σε δύο διαφορετικά στάδια, ένα για να θερμανθεί το δοχείο και ένα για να θερμανθεί η διαφανής λεία επίστρωση.

Προς το τέλος της δυναστείας των Ζου, η ποικιλία των αναθημάτων εμπλουτίστηκε από πολυάριθμα "μινγκί", αγαλματίδια αφιερωμένα στους νεκρούς, τα οποία ήταν κατασκευασμένα από τερακότα ή ξύλο. Απεικόνιζαν ανθρώπινες μορφές υπηρετών, στρατιωτών, μουσικών, ακροβατών, χορευτών, και αντικατέστησαν τα προς θυσία θύματα, που έτσι έπαψαν να θυσιάζονται πραγματικά. Είχαν σκοπό να εξυπηρετούν τους νεκρούς και να εκπληρώνουν τις ανάγκες τους στον άλλο κόσμο. Στη δυναστεία του δυτικού Γιν, εισήχθη μια διαφορετική τεχνική εφύαλωσης, και από εκεί και μετά συναντάμε πορσελάνες με έγχρωμη κεραμική με βαθιές αποχρώσεις, συναντάμε τα σμαλτωμένα κεραμικά, και η τέχνη εξευγενίζεται δυναμικά.

ΝΕΦΡΙΤΗΣ

Ο νεφρίτης κατέλαβε κυρίαρχη θέση στον κινέζικο πολιτισμό για χιλιάδες χρόνια και από τη νεολιθική περίοδο ήταν σύμβολο πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας. Θεωρούσαν ότι είχε μεγάλες μαγικές και θρησκευτικές δυνάμεις και ότι ήταν μεσολαβητής ανάμεσα στον ουρανό και στη γη. Το χρώμα του νεφρίτη ποικίλει από λευκό μέχρι φαιοπράσινο. Οι Κινέζοι αποκαλούσαν την πιο πολύτιμη ποικιλία που είναι λευκή και διαφανής "λίπος προβάτου". Παρόλο που ο νεφρίτης είναι ένας λίθος που πολύ δύσκολα δέχεται επεξεργασία, διότι ακόμη και το ατσάλι δεν μπορεί να τον κατεργαστεί και να τον κόψει, οι Κινέζοι τεχνίτες ήταν πολύ επιδέξιοι στη χρήση της λειαντικής άμμου, που έχει μεγαλύτερη σκληρότητα από το νεφρίτη. Χρησιμοποίησαν επίσης και χαλαζία, καθώς και εργαλεία που στην άκρη ήταν επικαλυμμένα με διαμάντι. Δόντια από καρχαρίες χρησιμοποιήθηκαν επίσης για την επεξεργασία του νεφρίτη. Με τα χρόνια δημιουργήθηκε το έθιμο της επικάλυψης του νεκρού με προσωπίδες και θωρακικά καλύμματα, που σχηματίζονταν από πολυάριθμα μικροαντικείμενα. Οι λεπτά επεξεργασμένοι νεφρίτες που αποτελούσαν τις προσωπίδες ράβονταν πάνω σε ένα κομμάτι μεταξιού, ενώ τα τμήματα που αποτελούσαν το θώρακα δένονταν μαζί για να σχηματίσουν ένα είδος περιδέριου, το οποίο κρεμόταν από το λαιμό ή το στήθος μέχρι κάτω από τα γόνατα. Αυτοί οι θώρακες, τους οποίους φορούσαν κατά τη διάρκεια της ζωής τους οι νεκροί σαν σημάδι κοινωνικής αναγνώρισης, απλώνονταν στο σώμα, πλούσια καλυμμένοι με διακοσμημένες μεταξωτές ενδυμασίες. Οι προσωπίδες είχαν κυρίως θρησκευτική παρά διακοσμητική λειτουργία, όπως επίσης και τα μικρά περιάπτα από νεφρίτη, τα οποία, ειδικά την περίοδο των Χαν, τα τοποθετούσαν στις οπές του σώματος, για να προστατεύουν την σωρό και να βοηθήσουν το πνεύμα να συνεχίσει να ζει. Στη διάρκεια της περιόδου των Χαν αποδίδονταν μαγικές ιδιότητες στο νεφρίτη και ολόκληρες ενδυμασίες κατασκευάζονταν αποκλειστικά από το υλικό αυτό.

ΛΙΘΟΓΛΥΠΤΙΚΗ

Αναπτύχθηκε στην Κίνα από τους αρχαίους χρόνους. Η κινέζικη γλυπτική πάντοτε παρέμεινε στενά συνδεδεμένη με θρησκευτικά θέματα. Χαρακτηριστικά είναι τα μικρά αντικείμενα, κατασκευασμένα από νεφρίτη, χαλαζία, μάρμαρο ή λίθο, και τα ορειχάλκινα αντικείμενα, τα οποία χρησιμοποιήθηκαν για θρησκευτικές τελετές. Στη διάρκεια της αυτοκρατορικής περιόδου, ήταν συνηθισμένη πρακτική να φυλάσσονται οι είσοδοι των πιο σπουδαίων τάφων από φύλακες του κατωφλίου, αγάλματα ζώων αποτρεπτικών του κακού, με έντονα γατίσια

χαρακτηριστικά, καθισμένα εκατέρωθεν των πνευματικών οδών (σεντάο). Εντυπωσιακά φτερωτά λιοντάρια (μπιξιέ) με τετράγωνα σαγόνια και ογκώδη ρωμαλέα σώματα, είχαν καθήκον να αποκρούουν τις κακές επιρροές και να προτείνουν την ιδέα της πτήσης σε θαυμάσιες περιοχές στα βασίλεια των Αθανάτων. Αργότερα εμφανίστηκαν απεικονίσεις άλλων, κατά κάποιο τρόπο, ανύπαρκτων ζώων, όπως το κιλίν (μονόκερω) και το τριανλού (παρεμφερές με το ελάφι).

Στη διάρκεια της περιόδου των Τάνγκ, οι πνευματικές οδοί έγιναν βασιλικό προνόμιο και διακοσμούσαν με λίθινους οβελίσκους σμιλεμένους πλούσια, καθώς και με μεγαλοπρεπή αγάλματα που απεικόνιζαν ζώα, όπως φτερωτά ουράνια άλογα, και ανθρώπινους χαρακτήρες, όπως αυστηρούς οπλισμένους φρουρούς, εγκαινιάζοντας έτσι μια μορφή ξεχωριστής γλυπτικής.

Από τον 4ο αιώνα η **βουδιστική** γλυπτική αναπτύχθηκε ραγδαία και για αιώνες έγινε μια από τις κυριότερες τέχνες της αυτοκρατορίας. Το Ντουνχουάνγκ (Γκανσού), ένα τεράστιο συγκρότημα που το αποτελούσαν 492 σπηλιές, δημιουργήθηκε τον 4ο αιώνα. Πολλά ιερά σπήλαια δημιουργήθηκαν αργότερα με τη βουδιστική γλυπτική.

Μεταλλουργία

ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΣ

Η σπουδαιότερη μορφή καλλιτεχνικής έκφρασης στην αρχαία Κίνα εμφανίστηκε με την παραγωγή ορειχάλκινων αγγείων για τελετουργικούς σκοπούς. Η μεταλλουργία άρχισε στην Κίνα στην διάρκεια της νεολιθικής περιόδου. Οι Κινέζοι τεχνίτες χρησιμοποίησαν μια τεχνική έγχυσης που βασιζόταν σε κατασκευή τμηματικών καλουπιών, παρά σε διαδικασία σφυρηλάτησης, που ήταν ως τότε συνηθισμένη στη Μέση Ανατολή. Αυτή η τεχνική ήταν μοναδική στον αρχαίο κόσμο και οφειλόταν στην αφθονία μεταλλευμάτων και στην δυνατότητα κατασκευής μεγάλων κλιβάνων φτιαγμένων με τέτοιο σχήμα ώστε να επιτυγχάνονται υψηλές θερμοκρασίες.

Στην διάρκεια της φάσης Ερλιτού, του πολιτισμού **Ξία**, ο ορειχάλκος απέκτησε την **τελετουργική** λειτουργία και χρήση για την οποία ήταν προορισμένος κατά τους μεταγενέστερους αιώνες. Εκτός των εργαλείων καθημερινής χρήσης έχουν βρεθεί και τα πρώτα ορειχάλκινα αγγεία που χρησιμοποιήθηκαν για τις προσφορές από τρόφιμα και αλκοολούχα ποτά τα οποία χρησιμοποιούνταν στην διάρκεια θρησκευτικών τελετών.

Τα δοχεία για τρόφιμα και ποτά της περιόδου **Ερλικάνγκ** είχαν σχετικά λεπτά τοιχώματα. Τα περισσότερα από αυτά είχαν επίπεδη βάση, ενώ οι τρίποδες υποστηρίζονταν από κωνικά πόδια, τα οποία έφταναν μέχρι ενός ορισμένου σημείου. Η σχετικά απλή διακόσμηση περιλάμβανε νεφοσκεπή τοπία και **σπειροειδή** σχέδια, που συμβόλιζαν την αστραπή. Εμφανίστηκαν επίσης οι πρώτες απεικονίσεις ζώων και μυθολογικών πλασμάτων. Περιλάμβαναν τον **δράκο κούι** και ένα φανταστικό πλάσμα με μεγάλα ορθάνοικτα μάτια, το οποίο έγινε το πιο χαρακτηριστικό και το πιο μυστηριώδες σχέδιο των αγγείων της εποχής των Σανγκ. Είχε αποκληθεί

ταοτιέ στην διάρκεια της δυναστείας των Σονγκ και απεικονίζονταν παραδοσιακά με το κεφάλι να κοιτάζει μπροστά, με μεγάλα μάτια που προεξείχαν και σώμα το οποίο χωριζόταν σε αντεστραμμένα είδωλα κατά μήκος και των δυο πλευρών της κεφαλής, οπλές και πόδια παράλληλα προς το σώμα και μια ουρά συστρεφόταν προς τα πάνω. Αν τις έβλεπε κανείς από άλλη πλευρά οι εικόνες του ταοτιέ εμφανίζονταν να αποτελούνται από δύο ανύπαρκτα ζώα, πιθανόν δύο δράκους κούι, που κοιτούσαν από τα πλάγια ο ένας τον άλλο, έτσι ώστε να είναι ορατό μόνο το ένα μάτι του καθένα, που αντανακλούσε μια έντονα υπνωτική επίδραση.

Τα χαρακτηριστικά που είναι κοινά σε πολλά αγγεία της περιόδου των Σανγκ είναι η συμπαγής, πολλές φορές επιβλητική εμφάνιση και ο πλούτος στην διακόσμηση τους. Το μεγαλύτερο αγγείο που έχει βρεθεί ποτέ είναι το Ξι Μου Βου, ένα φανγκτίνγκ με ξεχωριστή εμφάνιση (είναι ύψους 133 εκατοστών και βάρους 875 κιλών). Υπολογίζεται ότι χρειάστηκαν 3.000 τεχνίτες για να το κατασκευάσουν, χρησιμοποιώντας 700 χοάνες ταυτόχρονα.

Ο ορείχαλκος στην εποχή των Σανγκ επεξεργαζόταν με μεγάλη δεξιοτεχνία. Τα τοιχώματα των δοχείων είχαν γίνει πιο παχιά και τα σχήματα είχαν υποστεί ουσιώδεις τροποποιήσεις, παρέχοντας την δυνατότητα να δημιουργηθούν νέοι τύποι. Η διακόσμηση ήταν πιο λεπτομερειακή και κομψή και έτεινε να καλύψει όλη την επιφάνεια των αγγείων. Λειβέν (η χουιβέν) **γεωμετρικά** θέματα άρχισαν να εμφανίζονται απεικονίζοντας σχέδια από ελικοειδείς κεκλιμένες σπείρες, νέφη, διαμάντια, τρίγωνα, πλατιά φύλλα, νεύρα φύλλων και άνθη με τέσσερα πέταλα. Μια όλο και περισσότερο ποικιλία ζώων απεικονιζόταν όπως τίγρεις, βόδια, ψάρια, πτηνά, φίδια, χελώνες, τζιτζίκια, μεταξοσκώληκες και φανταστικά ζώα όπως ο δράκος κούι, ο δράκος λονγκ και ο φοίνικας. Εξέχουσα θέση είχε το είδωλο του ταοτιέ. Τα πρόσωπα είχαν συχνά ορθάνοικτα μάτια και υπερβολικά ανοιχτά στόματα σαν να ήταν έτοιμα να ξεσπάσουν σε τρομακτικούς βρυχηθμούς. Μερικές φορές ήταν τόσο πολύ ανάγλυφα που εξέιχαν υπερβολικά, σαν να έβγαιναν έξω από το σώμα του δοχείου.

Τα ζώα και τα μυθολογικά όντα που απεικονίζονταν πίστευαν ότι ήταν ισχυροί σύμμαχοι των **μάγων ιερέων**. Η επαφή με τον ουράνιο κόσμο γινόταν μέσα από περίπλοκες ιεροτελεστιές, στην διάρκεια των οποίων οι μάγοι τραγουδούσαν και χόρευαν υπό τους ήχους τυμπάνων και ορειχάλκινων κουδουνιών, προετοίμαζαν τροφή και ποτά σε ειδικούς λέβητες, μέχρις ότου έπεφταν σε έκσταση και με οδηγούς τους τα μυθικά ζώα πήγαιναν στον τόπο όπου συνδιαλέγονταν με τις θεότητες και τα πνεύματα.

Τα ζώα που απεικονίζονταν συνεπώς στα ορειχάλκινα αγγεία, συμβόλιζαν τα μέσα που χρησιμοποιούσαν οι μάγοι για να φτάσουν στον ουράνιο κόσμο. Τα μυθικά ζώα παρόλη την τρομακτική τους εμφάνιση ενέπνεαν το δέος και τον σεβασμό σε όσους τα έβλεπαν.

Με την πάροδο του χρόνου τα αγγεία που χρησίμευαν για τελετουργικούς σκοπούς απέκτησαν νέες λειτουργίες και άρχισαν να χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο για **αναμνηστικούς** σκοπούς. Νέες τελετουργικές συνήθειες επηρεασμένες από μια μορφή ηθικολογίας, άγνωστης στην περίοδο των Σανγκ, οδήγησε σε δραστική μείωση των αλκοολούχων ποτών στην διάρκεια των ιεροτελεστιών πολύ συνηθισμένα δοχεία όπως το γιούε, το για, και το ποτήρι γκου να γίνονται όλο και σπανιότερα, έως ότου εξαφανίστηκαν. Εξαφανίστηκαν επίσης και πολλά άλλα τελετουργικά δοχεία και αντικείμενα για τον ίδιο λόγο. Οι προσωπίδες ταοτιέ έφυγαν σταδιακά αφήνοντας την θέση τους σε νέα διακοσμητικά θέματα.

ΧΡΥΣΑΦΙ ΚΑΙ ΑΣΗΜΙ

Τα πρώτα χρυσά και ασημένια αντικείμενα που βρέθηκαν στην Κίνα χρονολογούνται από την 2η χιλιετία π.Χ. Το χρυσάφι και ο άργυρος ποτέ δεν απέκτησαν στην Κίνα το ίδιο κύρος που είχαν στην Δύση. Περισσότερη αξία είχαν δώσει σε αντικείμενα που ήταν φτιαγμένα από νεφρίτη και ορείχαλκο και το χρυσάφι χρησιμοποιήθηκε κυρίως για την κατασκευή κοσμημάτων και σπανιότερα για την κατασκευή πολυτελών αντικειμένων, με εξαίρεση την εποχή της πρώτης Αυτοκρατορίας. Χρησιμοποιήθηκε επίσης και για την κοπή νομισμάτων στο βασίλειο του Τσου. Η δεξιοτεχνία των χρυσοχόων έφτασε στο υψηλότερο σημείο της στην διάρκεια της Δεύτερης αυτοκρατορίας.

ΕΠΙΣΤΙΛΒΩΣΗ

Η λάκα είναι μια φυσική ρητίνη, η οποία παράγεται από το δένδρο λάκη, που φυτρώνει στην Ανατολική και Νοτιοανατολικά Ασία. Οι τεχνική αυτή άρχισε να αναπτύσσεται από την νεολιθική εποχή, η τέλεια δεξιοτεχνία των υλικών και των τεχνικών από τους τεχνίτες της Ανιάνγκ και άλλων εγκαταστάσεων του πολιτισμού των Σανγκ, εμφανίζεται να έχει προέλθει από μια παράδοση αιώνων. Τα σχέδια που χρησιμοποιήθηκαν για την λάκα στην περίοδο αυτή μιμούνται και ανταγωνίζονται σε επιτυχία τα διακοσμητικά σχέδια των ορειχάλκινων αντικειμένων, στα οποία περιλαμβάνονται οι τυπικές προσωπίδες ταοτιέ και τα ελικοειδή σχέδια λειβέν.

Η λάκα εφαρμοζόταν σε μεγάλη ποικιλία βάζων. Τα πιο συνηθισμένα ήταν αρχικά τα ξύλινα. Αργότερα χρησιμοποιήθηκαν άλλα υλικά, όπως ο ορείχαλκος, ο πηλός, δέρμα, μπαμπού, και χαρτί. Για να τροποποιήσουν το βασικό χρώμα ανακάτευαν μεταλλικές ή φυτικές χρωστικές ουσίες. Τα κυρίαρχα χρώματα ήταν το ερυθρό και το μαύρο, αλλά χρησιμοποιούσαν επίσης το φαιό και το κίτρινο. Αργότερα χρησιμοποιήθηκε το καστανό, το πράσινο, το γαλάζιο, το λευκό, το χρυσό, το ασημί και νέες αποχρώσεις του ερυθρού και του κίτρινου. Τα αντικείμενα χρωματίζονταν με βαθύ ερυθρό ή ένα είδος ελαίου, ή χαράζονταν με ένα λεπτό χαρακτηριστικό εργαλείο. Μερικά αντικείμενα ήταν διακοσμημένα με μέταλλα, πολύτιμους λίθους, γυαλί και διαφανή χαλαζία.

Μουσική

Στην Αρχαία Κίνα η λέξη μουσική (**γιουε**) ήταν γραμμένη με ένα ιδεόγραμμα "της χαράς, της ευχαρίστησης, της διασκέδασης". Η μουσική είναι χαρά είπα ο Ξουνζί, ένα από τα πιο λαμπρά πνεύματα του 3ου αιώνα. Είναι η "**κίνηση της καρδιάς**" είπε ο άγνωστος συγγραφέας του Λιγί (χρονικό των ιεροτελεστιών).

Η μουσική διατηρούσε μια πολύ σημαντική θέση στην κινέζικη παράδοση, είτε ήταν η μουσική της φύσης, η αγαπημένη των ταοϊστών, που βασίστηκε στις φυσικές μελωδίες που αντισταθμίζουν την ανάσα της γης και την **κοσμική αναπνοή**, η οποία καλύπτει τα πάντα, είτε η μουσική της ψυχής για την οποία μιλούσαν οι κομφουκιανοί, μια μελωδία ικανή να μετατρέψει τον χαρακτήρα των ανθρώπων βοηθώντας τους να ελέγχουν τα συναισθήματά τους, να καλλιεργούν το εγώ, να βελτιώνουν την ακεραιότητα και την ηθική τους αντίσταση, καθιστώντας τους ικανούς να ζουν σε αρμονική σχέση με τους συνανθρώπους τους την φύση και ολόκληρο το σύμπαν. *"Η μουσική είναι η ουσία του σύμπαντος, η φύση των όντων. Είναι η ένωση με την ουσία, και η συμφωνία με την φύση με την οποία επιτυγχάνεται η αρμονία"*.

Στην βάση της **κοσμικής τάξης** υπάρχει ένας ήχος. Εάν το ανθρώπινο γένος μπορούσε έγκαιρα να δείξει ενδιαφέρον γι αυτό, η αρμονία θα είχε κυριαρχήσει στην γη. Ο **μύθος** λέει ότι οι σοφοί βασιλιάδες των αρχαίων εποχών δημιούργησαν την μουσική και τις μελωδίες για να προάγουν την αρμονία μεταξύ των ανθρώπων, να σέβονται τους δεσμούς της συγγένειας, τις κοινωνικές υποχρεώσεις και την τήρηση των τελετών και των κανόνων οι οποίοι έχουν τεθεί σαν βάση της κοινωνικής ζωής, έτσι ώστε να δεσμεύουν τον άνθρωπο και το σύμπαν σε μια άρρηκτη ενότητα. Ηθική, κοινωνική και διοικητική τάξη, μέσω της μουσικής, ήταν μυστηριωδώς συνδεδεμένη με την φυσική τάξη των άστρων, των εποχών, των χρωμάτων, της ζωής και του θανάτου.

το κινέζικο σύστημα φθόγγων περιλαμβάνει **πέντε** μουσικούς τόνους (βουσενγκ) και **δώδεκα** ημίτονους (λουλού) που βασίζονται και στους ήχους που παράγονται από τους αυλούς του μπαμπού (λου) , τους οποίους εισήγαγε ο μυθικός κίτρινος αυτοκράτορας στην αυλή για να μιμηθεί το τραγούδι του φοίνικα.

Η κινέζικη παραδοσιακή μουσική έχει πολύ αρχαίες καταβολές. Τα πρώτα όργανα (αυλοί από οστά, σφυρίχτρες και πήλινες οκαρίνες) χρονολογούνται από την παλαιολιθική και πρώτη νεολιθική εποχή. Στις προ αυτοκρατορικές δυναστείες έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στις τελετές της αυλής. Τα μικρά όργανα - κουδούνια της εποχής των Σανγκ, αντιπαρατίθενται με τα πολυάριθμα εντυπωσιακά μεγάλα κουδούνια των νότιων βασιλείων. Από την δυναστεία των Ζου παρουσιάστηκε μεγάλη ποικιλία κρουστών, πνευστών και έγχορδων οργάνων.

Οι εκδηλώσεις και οι διασκεδάσεις δεν λάμβαναν μόνο μέρος στην αυλή. Σκηνές από χορούς και ακροβατικές εκδηλώσεις που εκτελούνταν δημόσια απεικονίζονται συχνά σε πήλινους πλίνθους και τάφους. Οι λαϊκές εορτές

(παϊζί) περιλάμβαναν μουσικές και ακροβατικές εκδηλώσεις, χορούς και παραστάσεις από ταχυδακτυλουργούς, μάγους που κατάπιναν φωτιές και καλλιτέχνες που τραγουδούσαν μπαλάντες.

Πάνω από 200 μουσικά όργανα κάνουν την εμφάνισή τους στην Κίνα μέσα από το πέρασμα των αιώνων και διαμορφώνουν μια **μουσική** παράδοση και έναν μουσικό πολιτισμό τον αρχαιότερο μετά την Αίγυπτο. Τα όργανα αυτά έμειναν σχεδόν αμετάβλητα μέχρι τις μέρες μας. Ταξινομήθηκαν σε 8 ομάδες ανάλογα με το υλικό κατασκευής τους: μέταλλο, μετάξι, ινδικό καλάμι, κολοκύθα, χώμα, δέρμα ξύλο. Αυτά τα υλικά έφτιαζαν αυλούς , πλαγιάουλους, όμπρες, κύμβαλα, κώδωνες, έγχορδα και πολλά άλλα.

Η μουσική στην Κίνα είναι καταρχήν τελετουργική. Χρησιμοποιείται στους ναούς και τις αυλές για θρησκευτική χρήση , αλλά και γίνεται μουσική δωματίου για την ανώτερη καλλιέργεια του πνεύματος. Χρησιμοποιείται ακόμα σαν λαϊκή μουσική στις περιοδικές γιορτές που οργάνωναν οι αυτοκράτορες. Πάντοτε όμως και στις τρεις περιπτώσεις έδιναν σημασία στη ψυχολογική επίδραση της μουσικής στους ακροατές , στην διαμόρφωση του χαρακτήρα και στον συμβολισμό της κλίμακας. Στην πεντατονική κλίμακα των πέντε φθόγγων βλέπουμε την έκφραση των πέντε αρετών (καλοσύνη , δικαιοσύνη , ευπρέπεια, σύνεσης και χρηστότητα) . στην αρχή της δυναστείας των Τσου προστέθηκαν άλλοι δύο φθόγγοι και ο συμβολισμός πήρε την μορφή , ουρανός, γη, άνθρωπος , και τα 4 σημεία του ορίζοντα.

Η μουσική στην Κίνα φαίνεται να ενσωματώνεται σαν στοιχείο της φύσης μέσα στην γενική αρμονία του σύμπαντος , μιμείται τα φαινόμενα και ακολουθεί τον ήχο του αέρα και του νερού. Μέσα από αυτόν τον τρόπο διαμορφώνει ήθη και ηθική στον κινέζικο λαό φτιάχνει χαρακτήρες και φτιάχνει πολιτισμό.

Χορός-Θέατρο

Ο **χορός και το θέατρο** είναι στενά δεμένα μεταξύ τους σαν μορφές τέχνης οι πηγές τους ανακαλύπτονται στις επικήδειες τελετές και στους εξιλαστικούς χορούς που συνοδεύονται με σαμανικά τελετουργικά. Πάντα με την παρουσία ορχήστρας και τραγουδιού. Ξεκινούν μέσα από έναν θρησκευτικό χαρακτήρα και αργότερα διαμορφώνουν έναν θεαματικό χαρακτήρα, διατηρώντας όμως μερικά αρχικά χαρακτηριστικά όπως ο συμβολισμός των χειρονομιών, των χρωμάτων , των ενδυμασιών και των αντικειμένων. Το θέατρο άρχισε να παίρνει την σύγχρονη φυσιογνωμία όπου η παράσταση αποτελούσε την σύνθεση του χορού τραγουδιού παντομίμας και μουσικής με την εισαγωγή κοστούμιών και προσωπείων ,και χρωματιστών μακιγιάζ για τον καθορισμό των ρόλων. Το θέατρο είχε το στυλ τσίρκο σε ανοιχτό βάθρο, και τα έργα που παιζόντουσαν είχαν κυρίως κοινωνικό χαρακτήρα. Οι ρόλοι ήταν σταθερά καθορισμένοι, με τυποποιημένους ήρωες και το μέρος των γυναικών έπαιζαν άνδρες. Εκπαιδεύονταν πολύ μικροί για τον σκοπό αυτό , στο τραγούδι στο χορό στη ακροβασία , σε αθλητικές επιδείξεις αλλά και σε πάλη.

Στις μέρες μας το θέατρο και ο χορός κρατάει πολλά παραδοσιακά χαρακτηριστικά και συμβολικά στοιχεία.

Παραδοσιακή Κινέζικη Όπερα

Η παραδοσιακή κινέζικη όπερα, έχει ιστορία περισσότερων από 800 ετών. Είναι μια μορφή τέχνης, που ενσωματώνει το τραγούδι, τη μουσική, το διάλογο σε συνδυασμό με ακροβατικά. Υπάρχουν περισσότερα από 300 διαφορετικά είδη όπερας στην Κίνα. Μεταξύ των τοπικών μορφών όπερας, υπάρχει η όπερα του Πεκίνου, του Πινγκγιου, όπερα Σαοξινγκ και όπερα Χεναν. Η πιο γνωστή είναι η όπερα του Πεκίνου με ιστορία περισσότερων από 200 ετών. Δημιουργήθηκε στο Πεκίνο, μετά τη δυναστεία των Κουινγκ.

Υπάρχουν διαφορετικές σχολές, καθώς και διαφορετικοί τρόποι έκφρασης των τραγουδιών στην όπερα του Πεκίνου. Υπάρχουν διαφορετικοί ρόλοι και τρόποι ακροβατικών, οι κινήσεις και οι χειρονομίες τους είναι τυποποιημένες, υποδηλωτικές και συμβολικές. Για παράδειγμα, το άνοιγμα της πόρτας, το ανέβασμα σε σκάλες, η κωπηλασία, γίνονται με χορευτικές κινήσεις των ηθοποιών, με τη βοήθεια στηριγμάτων. Τα όργανα που χρησιμοποιούν, είναι επίσης ένα ευδιάκριτο χαρακτηριστικό της όπερας του Πεκίνου.

Το σύγχρονο κινέζικο δράμα έχει αναπτυχθεί με επιρροές της ξένης δραματικής λογοτεχνίας. Το 1910, διαμορφώθηκαν δραματικοί θίασοι στη χώρα. Τα δημοφιλέστερα έργα που ανεβαίνουν στη δεκαετία του '30 και του '40, είναι η Ανατολή, η Δύση, τα Δίδυμα λουλούδια, η καταιγίδα.

Θέατρο Σκιών

- Καμιάς άλλης χώρας οι φιγούρες, δεν συγκρίνονται σε φινέτσα και λεπτοδουλειά μ' αυτές της Κίνας. Δουλεμένες με κοφτερά μαχαίρια, πάνω σε δέρμα γαϊδάρου συνδυάζουν μαστοριά και φαντασία. Λεπτοκομμένες και χαραγμένες φιγούρες, έχουν ύψος γύρω στους 33 πόντους και είναι καμωμένες από 11 κομμάτια: Το κεφάλι, το πάνω και κάτω μέρος του σώματος, δύο μπράτσα, δύο βραχίονες, δύο παλάμες και δύο πόδια.

- Η οθόνη είναι καμωμένη από χαρτί βατόμουρου ή καθαρή άσπρη γάζα, τεζαρισμένη πάνω σε σκελετό μπαμπού, μήκους 8 μέτρων. Βρίσκεται ενάμισι μέτρο πάνω από το έδαφος, διακοσμημένη με μεταξωτά, που κρέμονται και από τις δύο πλευρές.

- Στην παράσταση παίρνουν μέρος: Ο παρουσιαστής, ο βοηθός, και τρεις μουσικοί, που χρησιμοποιούν διάφορα όργανα. Οι παλαιότερες φιγούρες, προβάλλονταν απάνω στο πανί ακίνητες. Είχαν νύχια και ράμφος, όπως οι ψυχές των νεκρών που συμβόλιζαν.

- Είχε Θρησκευτικό χαρακτήρα. Οι παίκτες ήταν παπάδες, οι ΝΤΑΛΑΓΚ, όπως τους ονόμαζαν. Τα έργα και οι φιγούρες, παρμένες από τη θρησκευτική λατρεία τους ήταν θεότητες, ή Δράκοι.

- Αργότερα έπαψε να είναι αποκλειστικά θρησκευτική τέχνη, και οι φιγούρες, πήραν ανθρώπινη μορφή και κίνηση. Οι παραστάσεις, διαρκούν μέχρι και τέσσερις ώρες.

- Το Θέατρο Σκιών της Κίνας, του Μπαλί και της Ιάβας, μπορεί να είναι τα πιο γνωστά, με παγκόσμια απήχηση, όμως και άλλες χώρες της Απω Ανατολής, έχουν αναπτύξει αυτή τη Λαϊκή Τέχνη, με ενδιαφέρουσες παραλλαγές, όπως η Καμπότζη και η Ταϊλάνδη.

Πολεμικές τέχνες

Μιλώντας για τις Κινέζικες Πολεμικές Τέχνες, θα πρέπει πρώτα απ'όλα να ξεκινήσουμε από τους όρους *Kung Fu* και *Wu Shu*, όρους πολυχρησιμοποιημένους αλλά και παραξηγημένους για εμάς τους Δυτικούς.

Kung Fu, είναι ένας όρος που δόθηκε κυρίως στη δεκαετία του '60 - '70, μέσω κινηματογραφικών ταινιών, κυρίως παραγωγών του Hong Kong. Η διάδοση αυτή σαφώς βοήθησε στην εξάπλωση του *Kung Fu* έξω από την Κίνα, φόρτωσε όμως αυτή την τέχνη με αρκετά άσχετα στοιχεία, κάποιες φορές περίεργα ή και μεταφυσικά, ανάλογα με το τι κάθε σκηνοθέτης θεωρούσε ότι πουλάει.

Ανοίγωντας ένα οποιοδήποτε Κινέζικο λεξικό θα δούμε ότι ο όρος *Kung Fu* (gong fu στα pin yin) σημαίνει (α) επιδεξιότητα/δεξιότητες, (β) τέχνη και (γ) χρόνος.

Kung Fu σημαίνει δηλαδή τελειοποίηση και βαθειά γνώση σε οποιοδήποτε αντικείμενο. Έτσι για παράδειγμα, αν κάποιος είναι εξαιρετικός καλλιγράφος ή χορευτής, τότε μπορούμε να πούμε πως έχει *Kung Fu*, στην καλλιγραφία ή στον χορό.

Ωστόσο *Kung Fu* δε σημαίνει επιδεξιότητα, που αποκτάται μέσω της υπερεξειδίκευσης - αντίθετα προϋποθέτει πλατιά και συνολική γνώση του αντικειμένου και αντικατοπτρίζει όχι μόνο τη παρούσα φάση αλλά και όλη τη χρονική περίοδο - διαδικασία, που πέρασε κάποιος για να φτάσει στην κορυφή.

Παρ'όλο, λοιπόν, που στόχος κάθε μαθητή είναι να αποκτήσει *Kung Fu* στην τέχνη, το να χρησιμοποιούμε τον παραπάνω όρο για να περιγράψουμε γενικά τις πολεμικές τέχνες αποτελεί ανακρίβεια.

Ο Κινέζικος όρος *Wu Shu* σημαίνει, σύμφωνα πάντα με το λεξικό, πολεμική ή μαχητική τέχνη. Το πρώτο ιδεόγραμμα, το *Wu*, το συναντάμε και στην έννοια *Wu dao*, που σημαίνει ο δρόμος του πολεμιστή, όρος αντίστοιχος με τον Γιαπωνέζικο όρο *Budo*, ενώ το δεύτερο ιδεόγραμμα, *Shu* σημαίνει απλώς τέχνη.

Wu Shu είναι οι μαχητικές τέχνες και είναι ένας γενικός όρος για να περιγράψουμε διαφορετικές σειρές κινήσεων της γροθιάς αλλά και της χρήσης των όπλων. Το *Wu Shu* επίσης αναφέρεται σε ποικίλες τακτικές αναμέτρησης, που χρησιμοποιούνται στην ελεύθερη μάχη είτε για αυτοάμυνα στον δρόμο είτε στους αγώνες, που χρησιμοποιώντας προστατευτικά και κανονισμούς.

Σήμερα το Wu Shu στην Κίνα το συναντάμε με δύο κυρίως μορφές ή για να το πούμε καλύτερα έχει δύο κατευθύνσεις. Η πρώτη είναι η κατεύθυνση του Wu Shu σαν παραδοσιακή τέχνη, δηλαδή σαν τη τέχνη της αυτοάμυνας αλλά και του δρόμου του πολεμιστή.

Η δεύτερη μορφή είναι η ανάπτυξη του στη κατεύθυνση της φυσικής αγωγής και του αθλητισμού, με στόχο τη βελτίωση της υγείας και της φυσικής κατάστασης, καθώς και τη δημιουργία ενός σύγχρονου και αγωνιστικού αθλήματος.

Η Κινέζικη κυβέρνηση προσπαθώντας να διαφυλάξει αλλά και να ελέγξει τον θησαυρό των παραδοσιακών τεχνών, ξεκίνησε αμέσως μετά τη δημιουργία της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας το 1949, την προσπάθεια για τη δημιουργία ενός νέου προσώπου του Wu Shu, μέσα στα πλαίσια του εκπαιδευτικού συστήματος της Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού.

Το 1953 γίνεται το πρώτο εθνικό πρωτάθλημα Wu Shu. Σύλλογοι ή σχολεία δημιουργούνται. Νέες φόρμες - όπως η απλοποιημένη φόρμα του Tai Ji (24 steps), φτιάχνονται με σκοπό να δώσουν τη δυνατότητα στο μεγαλύτερο μέρος των Κινέζων να ωφεληθούν από αυτό. Θέλοντας να εξετάσουν τα αποτελέσματα στη υγεία του ανθρώπου, επιστημονικές έρευνες διεξάγονται για διάφορα στυλ στα μεγάλα νοσοκομεία. Το Wu Shu μπαίνει στα σχολεία και στα πανεπιστήμια σαν επίσημο μάθημα. Επιδείξεις στο εξωτερικό οργανώνονται. Το 1979 συστήνεται ειδική ομάδα για να ερευνήσει τα διάφορα παραδοσιακά συστήματα Wu Shu στις επαρχίες της Κίνας. Το 1982 γίνεται η πρώτη διεθνή συνάντηση Wu Shu στη πόλη Nan Jing. Το 1986 ιδρύεται το *Chinese National WuShu Research Institute* Το 1987 στην Ιαπωνία γίνεται το πρώτο Πανασιατικό Πρωτάθλημα WuShu, ενώ το 1989 γίνεται το δεύτερο στο Hong Kong. Τέσσερα παγκόσμια πρωταθλήματα έχουν γίνει μέχρι τώρα - το τελευταίο στο Hong Kong το Νοέμβριο του 1999.

Το καινούργιο άθλημα που έχει δημιουργηθεί περιλαμβάνει υποχρεωτικές ρουτίνες (φόρμες), που ενώ στηρίζονται σε βασικά χαρακτηριστικά των παραδοσιακών συστημάτων είναι πολύ πιο εντυπωσιακές και πιο θεαματικές. Φόρμες που σαφώς καταφέρνουν να εντυπωσιάσουν τους θεατές - απαραίτητη προϋπόθεση για τη διάδοση του Wu Shu αλλά παράλληλα δίνουν τη δυνατότητα στους κριτές για αντικειμενικό τρόπο βαθμολόγησης.

Εκτός από τις φόρμες το σύγχρονο Wu Shu περιλαμβάνει το Sanda, δηλαδή τη μάχη δυο αντιπάλων. Οι αθλητές αγωνίζονται ανάλογα με το βάρος του σώματος, φορώντας προστατευτικά και γάντια για να αποφεύγονται οι τραυματισμοί. Οι κανονισμοί επιτρέπουν όχι μόνο τα χτυπήματα με τα πόδια και τα χέρια, αλλά και τις λαβές και τις πτώσεις - κάνοντας το άθλημα πιο θεαματικό.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ - ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Όπως φαίνετε από τα παραπάνω, το σύγχρονο Wu Shu αποτελεί τέκνο των παραδοσιακών Κινέζικων πολεμικών τεχνών αλλά έχει συγχρόνως δύο σημαντικές διαφορές.

Η πρώτη διαφορά αφορά στη αποτελεσματικότητα στη μάχη, δηλαδή στην εφαρμογή των τεχνικών. Στην εκτέλεση των τεχνικών το παραδοσιακό Wu Shu, χαρακτηρίζετε

από οικονομία κινήσεων και δυνάμεων. Καμιά κίνηση εντυπωσιασμού - τίποτα το περιττό. Αντίθετα, στο σύγχρονο Wu Shu κύριος στόχος είναι ο εντυπωσιασμός και το θέαμα. Λείπουν τα διαφορετικά δυνάμεις που χαρακτηρίζουν την κάθε τεχνική, κάνοντάς της αποτελεσματική, ενώ δίνεται περισσότερη έμφαση στην ταχύτητα και στα ακροβατικά. Η δεύτερη διαφορά απορρέει από τη πρώτη και αφορά στον τρόπο προπόνησης. Διαφορετικά προπονείται ο μαχητής για να εκτελέσει ένα αποτελεσματικό χτύπημα ή μία άμυνα από τον αθλητή που θα χρειαστεί να εκτελέσει διπλή περιστροφή στον αέρα πέφτοντας σπαγγάτ.

Και φυσικά δεν πρέπει να ξεχνάμε τον κώδικα ηθικής που διέπει, εκατοντάδες χρόνια τώρα, το παραδοσιακό Wu Shu.

Σεβασμός για την ανθρώπινη ζωή.
Σεβασμός ανάμεσα στον δάσκαλο και στον μαθητή.
Σεμνότητα και ταπεινοφροσύνη.
Έλλειψη μνησικακίας.
Επιμονή και Υπομονή.
Αποφυγή επιδειξιομανίας και πρόκλησης

Ιστορία του wu shu

Το **Wushu** είναι ένα πανάρχαιο κινέζικο άθλημα το οποίο έχει τις ρίζες του στις κοινότητες των φυλών, στις πρωτόγονες κοινωνίες. Την περίοδο εκείνη, πρωτοεμφανίστηκε το *Xi* (άθλημα) του *Jiaodi* (πάλη) και το *Wu* (χορός ή άσκηση) του *Gangi* (τσεκούρι και ασπίδα). Τα δυο αυτά απετέλεσαν τις απαρχές του Wushu και εξυπηρετούσαν ως μέσον για καλή υγεία, για την θεραπεία ασθενειών, για την παράταση της ζωής, για τον έλεγχο της μαχητικής θέλησης και για την στρατιωτική εκπαίδευση των μελών αυτών των κοινοτήτων. Κατά την διάρκεια των δυνασטיών *Shang* και *Zhou* εμφανίστηκαν δραστηριότητες του Wushu, οι οποίες εξυπηρετούσαν ως μέσον εκπαίδευσης στρατιωτών και οι οποίες επίσης είχαν εισαχθεί ως μάθημα στα σχολεία. Την άνοιξη, το φθινόπωρο και κατά τις πολεμικές περιόδους, έδιναν μεγαλύτερη έμφαση στις εφαρμογές των μαχητικών τεχνικών στο πεδίο της μάχης. Για την επιλογή στρατιωτών, γινόταν κάθε χρόνο την άνοιξη και το φθινόπωρο η "εξέταση *Jiao* (πάλη)". Τότε έγινε ιδιαίτερα δημοφιλής και η μάχη με σπαθί. Θεωρίες που αφορούν εκτέλεση με σπαθιά καταγράφηκαν στο βιβλίο του *Lyu "Spring and Autumn and Zhuangzi: On sword"*.

Κατά τις δυναστείες των *Qin* και *Han*, εμφανίστηκαν επιτυχώς χορευτικά αθλήματα που έμοιαζαν με τις φόρμες, όπως, εκτέλεση με πλατύ σπαθί, εκτέλεση με ξιφίδιο και τσεκούρι, εκτέλεση με σπαθί, εκτέλεση με διπλό πέλεκυ. Δραστηριότητες μάχης με γυμνά χέρια, ανταγωνιστικής πάλης και μάχης με σπαθιά καταγράφηκαν στα βιβλία "*Annals of arts/Han*", "*Biography of emperor Wu/Han*" και "*Preface/On Allusion*". Κατά τις Δυναστείες *Tang* και *Sung* δημιουργήθηκαν πολλοί τοπικοί όμιλοι Wushu, όπως η *κοινότητα Yinglue* (τεχνική εκτέλεσης με κοντάρι), *Archery Association* και η *κοινότητα Xiangpu* (παρόμοιο με το σύγχρονο sumo) και *Xiangpu Hut* κ.α. Τότε εμφανίστηκαν επίσης και οι καλούμενοι άντρες *Lugi*, οι οποίοι έβγαζαν τα προς το ζην, περιπλανώμενοι και κάνοντας ανοικτές επιδείξεις "Exercise of Fists", "Kicking", "Exercise of Cudgel", "Play of Cudgel", "Dance with Saber and Spear", "Sword Dance", "Spear Vs Shield" and "Sword Vs Shield". Και καθώς η μάχη με γυμνά χέρια

και το sumo ήταν ήδη δημοφιλής, έκανε την εμφάνισή του το είδος του διαγωνισμού, πάνω σε *Leitai* (ένα ανοικτό ρινγκ για πρόκληση). Ήδη για τους διαγωνισμούς αυτούς υπήρχαν διαιτητές και απλοί κανονισμοί αγώνων και οι νικητές ελάμβαναν σημαντικά βραβεία. Σκηνές πάλης και μάχης, καταγράφηκαν στο *"Record of Wrestling by Tiaoluzi"*. Κατά τις Δυναστείες των *Ming* και *Qing* το Wushu γνώρισε τη μεγαλύτερή του ακμή, με διάφορες σχολές και διαφορετικά στυλ. Η πυγμαχία και η εκτέλεση με όπλα που αναφέρονται στην ιστορία έχουν ως εξής: *"32 Μορφές"*, *"Πυγμαχία σε έξι στάδια"*, *"Πυγμαχία των Πιθήκων"*, *"Πυγμαχία Bazi"*, *"Πυγμαχία Si"*, *"Πυγμαχία Shaolin"*, *"Εσωτερική Πυγμαχία"*, *"Το Κοντάρι του Yudayou"*, *"Το Κοντάρι Qingtian (πράσινο πεδίο)"*, *"Το Κοντάρι Shaolin"*, *"Το Κοντάρι του Zhang"*, *"Το ακόντιο του Yang"*, *"Το ακόντιο του Ma"*, *"Το Κοντό ακόντιο του Li"*, *"Το καλάμι του Sha"*, *"Το ακόντιο του Liuhe"*, *"Το ακόντιο Emei"*, *"Το ακόντιο Shaolin"*, *"Μονό Πλατύ Σπαθί"*, *"Διπλό Πλατύ Σπαθί"*, *"Πλατύ Σπαθί Yanqye"* και *"24 Μορφές Εκτέλεσης με Σπαθί"* κ.α. Κατά τη Δυναστεία *Qing* με την ανάπτυξη της πυγμαχίας και της εκτέλεσης με όπλα, δημιουργήθηκαν σταδιακά διάφορες σχολές όπως *Tai Ji Quan*, *Xing Yi Quan*, *Ba Gua Zhang*. Τότε γεννήθηκε το σύστημα πάλης ενώ αναπτύχθηκε επίσης και η μάχη με γυμνά χέρια.

Κατά την περίοδο της Κινέζικης Δημοκρατίας (1912-1949), έκαναν την εμφάνισή τους πολλοί οργανισμοί Wushu υπό τύπο κοινοτήτων πυγμαχίας, όπως η *Κοινότητα Πολεμικών Τεχνών* και η *Κοινότητα Φυσικής Αγωγής*. Η *Αθλητική Κοινότητα Jingwu* ιδρύθηκε στη Σανγκάι το 1910, ενώ επίσης ιδρύθηκαν με επιτυχία η *Κινέζικη Κοινότητα Πολεμικών Τεχνών* και η *Κοινότητα Πυγμαχίας Zhirou*. Αυτά τα σωματεία Wushu έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη διάδοση και ανάπτυξη του αθλήματος.

Το 1928 ιδρύθηκε από τη Δημοκρατική Κυβέρνηση το *Κεντρικό Ινστιτούτο Wushu* στο Nanjing και ακολούθησε η ίδρυση τοπικών ινστιτούτων wushu σε επαρχιακές πόλεις και κομητείες. Το 1928 και 1933 οργανώθηκαν από το *Κεντρικό Ινστιτούτο Wushu* στο Nanjing δύο Διεθνείς συναντήσεις Wushu, οι οποίες περιελάμβαναν διαγωνισμούς στα μακρυνά όπλα, στα κοντά όπλα, ελεύθερη μάχη και πάλη. Το 1936 οργανώθηκε η *Κινεζική Επιτροπή Wushu* για να επισκεφθεί τη Νοτιοανατολική Ασία, ενώ τον ίδιο χρόνο, η *Κινεζική Ομάδα Wushu* έκανε επίδειξη στους XI Ολυμπιακούς Αγώνες στο Βερολίνο.

Από την ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, το wushu έχει γίνει εξάρτημα της σοσιαλιστικής κουλτούρας και της φυσικής αγωγής και των αθλημάτων και έχει αναπτυχθεί θεαματικά. Το 1953 έγινε στο Tianjin η *Πανεθνική Επίδειξη και Διαγωνισμός Παραδοσιακών Αθλημάτων* όπου το wushu ήταν το βασικό περιεχόμενο. Το wushu επίσης καταγράφηκε ως επίσημο μάθημα στα τμήματα Φυσικής Αγωγής τοπικών αθλητικών ινστιτούτων. Το 1956 ιδρύθηκε στο Πεκίνο ο *Κινεζικός Όμιλος Wushu* και έτσι το wushu έγινε επίσημο άθλημα. Το πρώτο σχέδιο των *Διαγωνιστικών Κανόνων Wushu* συντάχθηκε από την *Κρατική Επιτροπή Φυσικής Αγωγής και Αθλημάτων* το 1958. Επίσης εκδόθηκαν με επιτυχία καθορισμένης σειράς ασκήσεις (φόρμες), όπως το απλοποιημένο *Tai Ji Quan*, *Chang Quan*, εκτέλεση με πλατύ σπαθί, εκτέλεση με σπαθί, εκτέλεση με κοντάρι, πρώτης, μεσαίας κατηγορίας και προκριματικού σταδίου, γεγονός που συντέλεσε θετικά στη φήμη και προαγωγή του wushu. Οι γενικές και ειδικές τακτικές της ανάπτυξης του wushu στη καινούρια ιστορική περίοδο, τέθηκαν στο *Πρώτο Διεθνές Συνέδριο Wushu*, το οποίο έγινε το 1982 στο Πεκίνο και το οποίο έθεσε σε νέα βάση την ανάπτυξη του wushu. Υπό την καθοδήγηση της κινεζικής *Κρατικής Επιτροπής Φυσικής Αγωγής και Αθλημάτων* και

του *Κινέζικου Ομίλου Wushu*, όμιλοι, σχολές και κοινότητες wushu, κοινότητες έρευνας και ομάδες ερασιτεχνικών αθλητικών σχολών και κέντρα διδασκαλίας του wushu, ιδρύθηκαν σε πολλές κομητείες, σε όλες τις επαρχίες, πόλεις και αυτόνομες περιφέρειες, διαμορφώνοντας ένα αχανές δίκτυο δραστηριοτήτων wushu και τεράστιες ευκαιρίες ανάπτυξης του wushu.

Όλα τα σχολεία περιέλαβαν το wushu στο πρόγραμμα φυσικής αγωγής. Κοινότητες και ομάδες wushu ιδρύθηκαν σε πολλά κολέγια και Πανεπιστήμια. Η ειδικότητα wushu δημιουργήθηκε σε πολλά Ινστιτούτα Φυσικής Αγωγής με σκοπό να δημιουργήσει πτυχιούχους του wushu. Το 1984 το *Κρατικό Συμβούλιο* επικύρωσε **Πτυχίο Ανωτάτου Διδασκάλου Wushu (Wushu Master's Degree)**. Το 1986 και με την έγκριση της Κινεζικής κυβέρνησης, το *Κινεζικό Ινστιτούτο Έρευνας του wushu* κατοχυρώθηκε ως υψηλού επιπέδου σώμα για τη διεξαγωγή ακαδημαϊκών και τεχνικών ερευνών πάνω στο wushu.

Για την κληροδότηση και ανάπτυξη αυτής της πολύτιμης πολιτιστικής κληρονομιάς, μια πανεθνική έρευνα διεξήχθη, η οποία ουσιαστικά απεκάλυψε τη κατάσταση του wushu στη Κίνα. Το έργο της ανασκαφής, συλλογής και σύνθεσης υπήρξε ιδιαίτερα αποδοτικό. Υπό αυτές τις βάσεις συντάχθηκαν και εκδόθηκαν τα βιβλία "*Detailed Outline of Chinese Wushu History*" και "*Record of Chinese Pugilism and Weaponplay*".

Το 1979 άρχισε πειραματικά ο διαγωνισμός ελεύθερης πάλης και το 1989 έγινε επίσημο αθλητικό γεγονός.

Με σκοπό να γίνει εισφορά για την ανθρώπινη υγεία και ευημερία και να προσφερθεί το wushu στο κόσμο ως ένα νέο άθλημα, ξεκίνησε βήμα προς βήμα, από το 1983, η προαγωγή του wushu στο εξωτερικό.

Κεντρικές και τοπικές κυβερνήσεις έστειλαν πολλές φορές αντιπροσώπους, ομάδες, εκπαιδευτές και ειδικούς του wushu στο εξωτερικό με σκοπό να κάνουν επιδείξεις και να δώσουν διαλέξεις. Το 1985 διεξήχθη στη Χιαν το *1^ο Διεθνές Ανοικτό Τουρνουά Wushu* και διαμορφώθηκε η *Προπαρασκευαστική Επιτροπή* για τη Διεθνή Ομοσπονδία. Το 1986 διεξήχθη το *2^ο Διεθνές Ανοικτό Τουρνουά Wushu* στην Tianjin. Το 1987 έγινε το *1^ο Ασιατικό Πρωτάθλημα Wushu* στη Yokohama της Ιαπωνίας και ιδρύθηκε η *Ασιατική Ομοσπονδία Wushu*. Κατά το *Διεθνές Κινέζικο Φεστιβάλ Wushu* το 1988, έγιναν στην Hangzhou και Shenzhen *Διεθνής Διαγωνισμός Φόρμας* και *Διεθνές Τουρνουά Ελεύθερης Πάλης* και έτσι η ελεύθερη πάλη εισήχθη επίσημα στο διαγωνιστικό τμήμα του wushu. Το 1989 έγινε το *2^ο Ασιατικό Πρωτάθλημα Wushu* στο Hong Kong. Το 1990 στους *XI Ασιατικούς Αγώνες* στο Πεκίνο, το wushu εισήχθη σαν επίσημο άθλημα. Στο Διαγωνισμό Wushu συμμετείχαν ομάδες από 11 χώρες και επαρχίες. Τον ίδιο χρόνο ιδρύθηκε επίσημα η Διεθνής Ομοσπονδία Wushu (IWUF)

Είδη του κινέζικου wu shu

Chang Quan

Το **Chang Quan** περιλαμβάνει τα *chaquan* και *huaquan*. Είναι μια μεγάλη σχολή του wushu, το οποίο κάνει χρήση των τριών (3) μορφών με τα χέρια, του **quan, zhang** και **gou** και των πέντε (5) στάσεων, του **gongbu, mabu, pubu, xubu** και **xiebu**. Χαρακτηρίζεται από ξεκούραστες και σταδιακά αποκαλυπτόμενες στάσεις, άνετες, γρήγορες και δυνατές κινήσεις και ξεκάθαρο ρυθμό. Περιέχει τεχνικές αλμάτων, πηδημάτων, περιστροφών και ανατροπών. Το Chaquan, το Huaquan και άλλες μορφές του changquan έχουν το καθένα τα δικά του μοναδικά χαρακτηριστικά στοιχεία.

Tai Ji Quan

Το **Tai Ji Quan** είναι μια απαλή, ελαφριά και αργή άσκηση η οποία χαρακτηρίζεται από συνεχόμενες, κυκλικές και ρευστές κινήσεις. Διαφορετικά στυλ του taijiquan τονίζουν διαφορετικές απόψεις. Γνωστότερες οικογένειες **Yang, Chen, Sun, Wu** και άλλα.

Nan Quan

Το **Nan Quan** περιλαμβάνει όλες τις σχολές wushu που είναι δημοφιλείς στη Νότια Κίνα. Υπάρχουν διάφορες σχολές και στυλ, όπως η **Hong, Liu, Cai, Li** και **Mo** στη επαρχία Guangdong και οι σχολές **Yongchun** και **Wuzu** στην επαρχία Fujian. Κάθε σχολή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, υπάρχουν όμως και αρκετά στοιχεία που είναι κοινά, όπως: ισχυρή εκφορά της δύναμης, σταθερές και τακτικές κινήσεις των ποδιών, ξεκάθαρες, κοφτές κινήσεις και καλή τοποθέτηση του σώματος, ώστε να είναι σε πλήρη ετοιμότητα να αντιδράσει σε επίθεση από οποιαδήποτε κατεύθυνση. Οι αθλητές του Nanquan, συχνά φωνάζουν και έχουν τους μυς φουσκωμένους όταν ασκούν δύναμη.

Xing Yi Quan

Το **Xing Yi Quan** αρχίζει με τη στάση *san ti shi*, κατά την οποία το βάρος του σώματος πέφτει κυρίως στο πίσω πόδι. Σαν κύριες τεχνικές στη γροθιά, περιλαμβάνει τα palm cut, straight blow, corkscrew, oblique thrust και swing. Αυτό το είδος του wushu ενσαρκώνει τη μίμηση χαρακτηριστικών κινήσεων συγκεκριμένων ζώων, όπως του δράκου, της τίγρης, του πιθήκου, του αλόγου, της χελώνας, του κόκορα, του γερακιού, του χελιδονιού, του φιδιού, του αετού και της αρκούδας. Το Xingyiquan χαρακτηρίζεται από απλές και αργές κινήσεις, ευθείες και συμπαγείς ασκήσεις.

Ba Gua Zhang

Το **Ba Gua Zhang** χαρακτηρίζεται ιδιαίτερα από ειδικές κινήσεις των ποδιών και τις περιστροφές του σώματος. Χρησιμοποιεί εναλλασσόμενες τεχνικές με τη παλάμη, όπως σπρώξιμο, πιάσιμο, κουβάλημα, μεταφορά, σύνθλιψη, κόψιμο, σταμάτημα, κτλ. Ο αθλητής περπατά αντίστροφα προς όλες τις κατευθύνσεις. Το χαρακτηρίζουν γρήγορες κινήσεις, εύκαμπτες κινήσεις ποδιών και συνεχείς αλλαγές κατεύθυνσης.

Ba Ji Quan

Το **Ba Ji Quan** είναι μια σχολή που χαρακτηρίζεται από κοφτές έντονες ωθήσεις, δυνατές προσεγγίσεις, κτυπήματα με τον ώμο και τεχνικές πίεσης και κλίσης. Οι φόρμες είναι συνήθως σύντομες και ξεκάθαρες και εκτελούνται με βίαιη δύναμη. Για να ενισχυθεί η δύναμη, συχνά χρησιμοποιούνται βαριά χτυπήματα και θαρραλέες προσεγγίσεις.

Tong Bei Quan

Το **Tong Bei Quan** χαρακτηρίζεται από τις πέντε (5) βασικές τεχνικές *backhand blowing, slapping, thrusting, palm backing* και *corkscrew blowing* - στενά συνυφασμένες μεταξύ τους και οι οποίες συμπληρώνονται από τις οκτώ (8) άλλες τεχνικές *circling, grasping, hooking, rubbing, cutting, scraping, poking* και *flapping*. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό είναι ότι το χέρι ξεκινάει για το κτύπημα με την παλάμη και τελικά κτυπάει με γροθιά. Επίσης με προέκταση του ώμου και ελαφριά εκτίναξη του καρπού το κτύπημα γίνεται ξαφνικό, γρήγορο και με εκρηκτική δύναμη.

Fan Zi Quan

Το **Fan Zi Quan** παρουσιάζει κοφτές, γρήγορες και σθεναρές κινήσεις, γεμάτες και ξεκάθαρες φόρμες και γρήγορη εφαρμογή δύναμης. Το Fanziquan χαρακτηρίζεται από αποτελεσματικότητα των κινήσεων των χεριών και των ποδιών και συνήθως εφαρμόζονται ταυτόχρονα άλλες τεχνικές με έντονο τρόπο.

Pi Gua Quan

Το **Pi Gua Quan** είναι κυρίως μια τέχνη μάχης μεγάλης εμβέλειας κτυπημάτων και χαρακτηρίζεται από δυνατές εξ' αποστάσεως επιθέσεις σε συνδυασμό με τεχνικές μάχης. Η εκτέλεσή του σημειώνεται από βίαιες διαστολές και συστολές και απόκρουση με κόψιμο. Η εφαρμογή των τεχνικών απαιτεί στρίψιμο της μέσης και τράβηγμα των γοφών, τα χέρια χαλαρά και διασταυρωμένα και τη δύναμη να επικεντρώνεται στους ώμους και στα χέρια.

Shao Lin Quan

Το **Shao Lin Quan** είναι ένα περίφημο σύστημα που περιλαμβάνει μια μεγάλη ποικιλία διαφορετικών στυλ, μεταξύ των οποίων τα *dahongquan, xiaohongquan, paoquan, meihuaquan, qixingquan* και *luohanquan*. Το Shaolinquan, όπως διδάσκεται στο μοναστήρι των Shaolin στην Song Shan της επαρχίας Henan, χαρακτηρίζεται από ευθείες, μικρές, συμπαγείς και πολύ δυνατές στάσεις και κινήσεις. Ένα περίεργο σημείο του συστήματος αυτού είναι ότι η γροθιά κτυπά, με το χέρι ούτε εντελώς λυγισμένο, ούτε εντελώς τεντωμένο. Το τέλος της κίνησης συχνά συνοδεύεται από θορυβώδη εκπνοή.

Chuo Jiao Quan

Το **Chuo Jiao Quan** έχει ως κύριο χαρακτηριστικό τις τεχνικές επίθεσης με τα πόδια. Οι βασικές τεχνικές των ποδιών περιλαμβάνουν *stamping* (κτύπημα με το πόδι προς τα κάτω), *heel-kicking* (κτύπημα με τη φτέρνα), *entangling, pointing* (κτύπημα με τη μύτη του ποδιού), *juggling* (κτύπημα με εναλλαγή των ποδιών στον αέρα), *treading*

(πάτημα) και grinding. Κατά την εκπαίδευση, κάθε βήμα συνοδεύεται από κλωτσά με εναλλαγή κινήσεων των χεριών και των ποδιών. Το chuojiiaoquan είναι ένα στυλ που ξεχωρίζει στις τεχνικές με τα πόδια.

Di Tang Quan

Το **Di Tang Quan** είναι το στυλ που χαρακτηρίζεται από κυλίσσεις, πτώσεις, περιστροφές και ανατροπές. Εφόσον περιλαμβάνει αρκετές ακροβατικές φιγούρες, οι τεχνικές του έχουν υψηλότερο βαθμό δυσκολίας.

Xiang Xing Quan

Το **Xiang Xing Quan** είναι ένα σύστημα που συνδυάζει τη μίμηση συγκεκριμένων ζώων και πουλιών ή τη συμπεριφορά συγκεκριμένων ατόμων, με τεχνικές μάχης. Απαρτίζεται από ένα μεγάλο αριθμό στυλ, όπως **το νύχι του αετού, το αλογάκι της παναγίας, το στυλ της μαϊμούς, το στυλ του φιδιού και το στυλ του μεθυσμένου** κ.α. Το Xiangxingquan δίνει έμφαση στη μίμηση του πνεύματος συγκεκριμένων ζώων ή ατόμων. Όταν κάποιος εξασκεί το Xiangxingquan, δεν μιμείται μόνο την εμφάνιση του αντικειμένου του, αλλά επιπλέον παρουσιάζει πλήρως χαρακτηριστικά επίθεσης και άμυνας του wushu.

Γενικές πληροφορίες για την Κίνα

Η Κίνα βρίσκεται στην ανατολική πλευρά της Ασιατικής ηπείρου. Αποτελεί την τέταρτη μεγαλύτερη σε έκταση χώρα παγκοσμίως. Όμορες χώρες: Ρωσική Ομοσπονδία, Μογκολία, Καζακστάν, Κιργιζία, Τατζικιστάν, Αφγανιστάν, Πακιστάν, Ινδία, Νεπάλ, Μπουτάν, Βιρμανία, Λάος, Βιετνάμ.

Έκταση: 9,6 εκατ. τετρ.χλμ.

Πληθυσμός: 1,3 δις κάτοικοι (πρώτη σε πληθυσμό παγκοσμίως)

Πρωτεύουσα: *Πεκίνο (Beijing)* Πρωτοϊδρύθηκε κατά τη διάρκεια της δυναστείας των Τσου (1046-771 πΧ), με το όνομα Τζι. Κατά την περίοδο των «εμπόλεμων κρατών» (475-221 πΧ), ήταν η πρωτεύουσα του κρατιδίου Γιάν. Η πόλη Τζι απέκτησε στρατηγική σημασία και αποτέλεσε εμπορικό κέντρο για πάνω από χίλια χρόνια. Κατά το 10^ο αιώνα μΧ, με το όνομα Γιαντζίν, έγινε η συμπρωτεύουσα της δυναστείας των Λιάο. Μεταξύ του 1115 και του 1911, αποτέλεσε διαδοχικά την πρωτεύουσα των δυναστειών των Τζιν, Γιουάν, Μινγκ και Τσινγκ και με αυτό τον τρόπο, έγινε η κιβωτός του κινέζικου πολιτισμού, αφήνοντας πολλές ιστορικές κληρονομίες και ανάμεσά τους, την Απαγορευμένη Πόλη, το Σινικό Τείχος, τα Θερινά Ανάκτορα, το Ναό του Ουρανού και τους Τάφους των Μινγκ. Από τη δεκαετία του 1980, η γρήγορη αστική ανάπτυξη έφερε ραγδαίες αλλαγές στην εμφάνιση της πόλης. Το μοντέρνο Πεκίνο, με τα 14 εκ. κατοίκους, διαθέτει φαρδίες λεωφόρους και ουρανοξύστες, ενώ παράλληλα διατηρεί τα χαρακτηριστικά της αρχαίας πρωτεύουσας.

Το 2008, το Πεκίνο θα φιλοξενήσει τους 29^{ους} θερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες.

Κυριότερες πόλεις

Σανγκάη: Κοντά στις εκβολές του Γιανγκ-τσε-γιανγκ, η Σανγκάη είναι, με διαφορά, το πρώτο λιμάνι της χώρας, καθώς και το κύριο χρηματιστηριακό και βιομηχανικό κέντρο. Με 20 εκ. κατοίκους, αποτελεί το μεγαλύτερο αστικό κέντρο της χώρας, ενώ η συνεχής οικονομική της ανάπτυξη προκαλεί κύματα αστυφιλίας με συνακόλουθη έξαρση της οικοδομικής δραστηριότητας και την επέκταση της πόλης πέρα από τον ποταμό Χουάνγκπου.

Καντόνα: Πρωτεύουσα της νοτιοδυτικής επαρχίας Γουάγκντον, με 7 εκ. κατοίκους, αποτελεί βασικό λιμάνι εισόδου στην καρδιά της χώρας, πολύ κοντά στο Χονγκ-Κονγκ. Τα τελευταία χρόνια η επαρχία της Γουάγκντον έχει εξελιχθεί σε μεγάλο βιοτεχνικό κέντρο της ηπειρωτικής Κίνας. Αρκετά πίσω σε σύγκριση με τη Σανγκάη, ζει μια οικονομική άνθηση χωρίς προηγούμενο και προσελκύει σχεδόν το ήμισυ των ξένων επενδύσεων που γίνονται στην Κίνα. Σήμερα αποτελεί το τρίτο οικονομικό κέντρο της χώρας.

Περιοχές ειδικού καθεστώτος

Χονγκ-Κονγκ: Βρετανική αποικία έως το 1997, οπότε και ενσωματώθηκε στο Κινεζικό κράτος, διατηρώντας το οικονομικό του καθεστώς. Βρίσκεται στα νότια της χώρας, κοντά στις εκβολές του ποταμού Ξινγιάνγκ, χτισμένο εν μέρει πάνω σε νησιά και εν μέρει σε ηπειρωτικό έδαφος. Είναι αρκετά πυκνοκατοικημένο, με 6,7 εκ. κατοίκους στα 1045 τετρ.χλμ. της έκτασής του. Αποτελεί διεθνές

οικονομικό και εμπορικό κέντρο. Διαθέτει πολλά αξιοθέατα όπως την Κορυφή Βικτώρια, το Μεγάλο Βούδα, Ζωολογικό και Βοτανικό κήπο. Διοργανώνονται εκδρομές περίπλου του λιμανιού.

Μακάο: Αποτελούσε την παλαιότερη ευρωπαϊκή (πορτογαλική) αποικία στην Κίνα από το 16^ο αιώνα. Είναι μια μικρή πόλη-νησί στα νότια της Κίνας. Βρίσκεται 70χλμ. νοτιοδυτικά του Χονγκ-Κονγκ. Η κυβέρνηση της Πορτογαλίας παρέδωσε την κυριαρχία του Μακάο στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας το 1999 και τώρα κυβερνάται σαν διοικητική περιοχή ειδικού καθεστώτος. Οι κάτοικοί του έχουν σαν κύρια γλώσσα την καντονέζικη διάλεκτο. Πέρα από τα μνημεία της αποικιοκρατίας, το Μακάο είναι γνωστό για τα καζίνο του.

Ιστορικά στοιχεία : Για αιώνες η Κίνα αποτελούσε το φάρο του πολιτισμού στην Άπω Ανατολή, έχοντας προοδεύσει σημαντικά στις τέχνες και τις επιστήμες. Όμως από το 19^ο αιώνα η χώρα ταλαιζόταν από εμφύλιες διαμάχες, λιμούς, στρατιωτικές ήττες και ξένη κατοχή. Το κινεζικό αυτοκρατορικό σύστημα καταργήθηκε το 1911, όταν ανετράπη η δυναστεία των Τσινγκ και η Κίνα ανακηρύχθηκε δημοκρατία, εν μέρει χάρη στις προσπάθειες επαναστατών όπως ο **Σουν Γιατ-σεν**. Η χώρα μπήκε σε μια περίοδο εμφύλιας διαμάχης, μέχρι το 1927, οπότε το Εθνικιστικό Κόμμα «Κουόμιτανγκ» με αρχηγό τον **Τσιανγκ-κάι-σεκ**, εγκατέστησε κεντρική κυβέρνηση στη Ναντζίγκ. Το Κινεζικό Κομμουνιστικό Κόμμα, το οποίο ιδρύθηκε το 1921 αλλά αποσχίστηκε από το Κουομιτανγκ και αναγκάστηκε να καταφύγει στην ενδοχώρα, με τη Μεγάλη Πορεία του 1934-35. Οι δυνάμεις και των δύο Κομμάτων (Κουόμιτανγκ & Κομμουνιστικού Κόμματος) αντιστάθηκαν στους Ιάπωνες κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά ξέσπασε και πάλι εμφύλιος από το 1945 μέχρι το 1949. Οι δυνάμεις του ΚΚ υπό την ηγεσία του **Μάο-τσε-τούνγκ** επικράτησαν των αντιπάλων τους και το 1949, ο Μάο εγκαθίδρυσε τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Οι οπαδοί του Κουόμιτανγκ κατέφυγαν στο νησί της Ταϊβάν*. Ο **Μάο-τσε-τούνγκ**, καθιέρωσε ένα σοσιαλιστικό σύστημα διακυβέρνησης το οποίο, ενώ εξασφάλιζε την εξωτερική ανεξαρτησία της Κίνας, έθεσε υπό αυστηρό έλεγχο την καθημερινή ζωή των πολιτών, ιδιαίτερα την περίοδο 1966-1976, κατά τα κελεύσματα της «Πολιτιστικής Επανάστασης». Μετά το 1978, ο διάδοχός του **Ντενγκ Ξιαο-πίνγκ** και άλλοι ηγέτες, επικέντρωσαν το ενδιαφέρον τους στην οικονομία, η οποία θα ήταν προσανατολισμένη στις ανάγκες της αγοράς και μέχρι το 2000, η παραγωγή στη χώρα είχε υπερδιπλασιαστεί.

Σύνθεση Κυβέρνησης από τις εκλογές της 15-17 Μαρτίου 2003

Πρόεδρος (και ΓΓ του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας) : HU Jintao

Αντιπρόεδρος, ZENG Qinghong (από 15.03.2003)

Πρωθυπουργός: WEN Jiabao (από 16.03.2003)

Αντιπρόεδροι της Κυβέρνησης (από 17.03. 2003): HUANG Ju, WU Yi, ZENG Peiyan, & HUI Liangyu

Υπουργός Εξωτερικών: LI Zhaoxing

Οικονομία : Μετά από πέντε δεκαετίες κρατικά ελεγχόμενης οικονομίας, το τέλος του 20^{ου} αιώνα βρίσκει την Κίνα να κάνει ανοίγματα στην οικονομία της αγοράς, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην παραγωγή καταναλωτικών προϊόντων προς εξαγωγή. Στην οικονομική αυτή μεταστροφή, συνέβαλε και το καθεστώς των «ειδικών οικονομικών ζωνών», το οποίο ξεκίνησε σταδιακά από το 1980, δίνοντας σε συγκεκριμένες περιοχές κίνητρα για οικονομική ανάπτυξη στα πρότυπα της φιλελεύθερης οικονομίας, με σκοπό την προσέλκυση ξένου κεφαλαίου.

Νόμισμα: Γιουάν (1 CNY =0,10 €)
ΑΕΠ: 1,4 τρις \$
Κατά κεφαλήν εισόδημα: 1.090 \$
Πληθωρισμός: 4,1 %
Ρυθμός ανάπτυξης: 9,5 %
Ανεργία: ~10-15%

Εθνική Εορτή : 1 Οκτωβρίου (1949) Επέτειος της ίδρυσης της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας

Σχέσεις Κίνας με ΕΕ:

Οι στόχοι της ΕΕ αναφορικά με την Κίνα είναι οι εξής:

- Να γίνει η Κίνα συμμετοχος στη διεθνή πολιτική σκηνή, μέσω αναβαθμισμένου πολιτικού διαλόγου
- Να ενισχυθεί η μετατροπή της Κίνας σε μια ανοιχτή κοινωνία, βασισμένη στην ισχύ του νόμου και το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων
- Να ενθαρρυνθεί η ενσωμάτωση της Κίνας στη διεθνή οικονομία, μέσω της πλήρους συμμετοχής της στο διεθνές εμπορικό σύστημα και να ενισχυθεί η διαδικασία της οικονομικής και κοινωνικής μεταρρύθμισης που ακολουθεί η χώρα για να αποκτήσει status οικονομίας της αγοράς.
- Να ενισχυθεί η εικόνα της ΕΕ στην Κίνα.

Visa – διαβατήριο: Είναι απαραίτητη η έκδοση visa από την Κινεζική Πρεσβεία και το διαβατήριο να μη λήγει μέσα στους επόμενους 6 μήνες.

Επίσημη γλώσσα : Επίσημα Κινεζικά ή Μανδαρινικά (βασισμένα στη διάλεκτο του Πεκίνου), Καντονέζικα και άλλες διάλεκτοι.

Θρησκεία : Επισήμως, η πλειοψηφία των Κινέζων είναι άθεοι (κατά 59%), υπάρχουν όμως Ταοϊστές και Βουδιστές (σε ποσοστό 20%), Χριστιανοί 3%-4%, Μουσουλμάνοι 1%-2%.

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ

Αεροπορικός: Δεν υφίσταται προς το παρόν δυνατότητα απευθείας πτήσης από Ελλάδα προς το Πεκίνο. Οι περισσότερες διεθνείς εταιρείες έχουν τουλάχιστον μία στάση πριν προσγειωθούν στο αεροδρόμιο του Πεκίνου ή του Χονγκ-Κονγκ.

ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

- Η Απαγορευμένη Πόλη και τα Θερινά Ανάκτορα
- Η πλατεία της Ουράνιας Γαλήνης (Τιεν-αν-Μεν)
- Τάφοι των Μινγκ
- Το Σινικό Τείχος
- Ο Πήλινος Στρατός (Ξινκιάνγκ)

ΑΓΟΡΑ: Έργα τέχνης, διακοσμητικά, ρούχα αλλά και προϊόντα υψηλής τεχνολογίας. Στα περισσότερα μέρη, υπάρχει η δυνατότητα διαπραγμάτευσης της αναγραφόμενης/προτεινόμενης τιμής.

ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ: Οι συνθήκες υγιεινής και περίθαλψης στις μεγάλες πόλεις είναι εφάμιλλες των δυτικών, ενώ σε πολλές αγροτικές περιοχές είναι ακόμα στοιχειώδεις.

Διαφορά ώρας με την Ελλάδα: +6 ώρες

ΧΡΗΣΙΜΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ
Αστυνομία: 110
Πυροσβεστική: 119
Ασθενοφόρο: 120, 999
Τουριστικές Πληροφορίες: (010) 6525 5486
Πρεσβεία Πεκίνου: (010) 65321588
Γ.Προξενείο Γραφείο Σαγκάης: (021) 54670505
Γ.Προξενείο Χονγκ-Κονγκ: (00852) 27741682
Κωδικός κλήσης από Ελλάδα: 0086

***Ταϊβάν:** Το Πεκίνο θεωρεί το νησί ως μέρος της επικράτειάς του, οι ίδιοι όμως θεωρούν ότι είναι κυρίαρχο κράτος. Γίνονται προσπάθειες για την ειρηνική επίλυση του ζητήματος.

Κινέζικες γιορτές Εκθέσεις&Φεστιβάλ

- Γιορτή της Άνοιξης
- Γιορτή των Φαναριών
- Γιορτή των Φαναριών του Ζιγκόνγκ
- Γιορτή των βαρκών στο Κιντόνγκ
- Έκθεση Ανοιξιάτικων λουλουδιών
- Γιορτή του νερού
- Γιορτή της Καρύδας του Χαϊνάν
- Γιορτή Μπιγκόνιας του Λουογιάνγκ
- Γιορτή της θεάς Μαζού
- Γιορτή χαρταετού του Γουεϊφάνγκ
- Γιορτή των βαρκών-δράκων
- Γιορτή της Αζαλέας στο Γκουιτσού
- Φεστιβάλ παραδοσιακού τραγουδιού
- Όρος Γουτάι - μήνας τουρισμού
- Τουριστικό φεστιβάλ του Ναντάμ
- Γιορτή της Δάδας στο Γιουνάν Γι
- Γιορτή μύρας του Κινγκ-ντάο
- Γιορτή Σοτόν στο Θιβέτ
- Γιορτή των σταφυλιών στο Ξιντζιάνγκ
- Φεστιβάλ Πολεμικών τεχνών Σαολίν
- Διεθνές Φεστιβάλ Μόδας στο Νταλιάν
- Διεθνής Έκθεση λουλουδιών του Τζανγκ-τζιατζέ
- Διεθνές Κομφουκιανικό Φεστιβάλ στο Κουφού
- Φεστιβάλ του Μεσοφθινοπώρου

- Γιορτή του Όρους Χουανγκσάν
- Συνέδριο Καλλιγραφίας του Τσανγκ' Αν

Φεστιβάλ κεραμικών στο Γινγκντεζχεν

Φεστιβάλ πάγου και χιονιού Χαρμπίν

Το Φεστιβάλ Κορμπάν

Γιορτή της Άνοιξης

Χρόνος: Πρώτη ημέρα του πρώτου σεληνιακού μήνα.

Τόπος: Σε όλη την Κίνα

Προέλευση: Η Γιορτή της Άνοιξης είναι μια θυσιαστική τελετή που διοργανώνεται μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο και καθιερώθηκε τα πρώτα χρόνια της δυναστείας **Ξιά** (21ος-16ος αιώνας π.Χ.), όταν η Κίνα ήταν ακόμα μια πρωτόγονη κοινωνία. Το τελετουργικό είχε ως σκοπό να "εξαγοράσει" τις ευλογίες του Θεού και να γιορτάσει τη συγκομιδή. Σήμερα, έχει γίνει το κυριότερο όλων των παραδοσιακών φεστιβάλ των Κινέζων.

Δραστηριότητες: Λίγο πριν από τη γιορτή, οι άνθρωποι ψωνίζουν από το παντοπωλείο, φτιάχνουν νέα ρούχα, πληρώνουν το φόρο τους στο "Θεό της Κουζίνας" και τους προγόνους, προετοιμάζουν το τραπέζι της οικογενειακής συγκέντρωσης και στολίζουν με γιρλάντες στις πόρτες και τους τοίχους. Κατά τη διάρκεια της γιορτής, ανταλλάσσουν επισκέψεις και ευχές για το νέο έτος.

Πυροτεχνήματα γεμίζουν τον ουρανό. Οι οικογένειες φτιάχνουν τις πίτες του νέου έτους (από αλεύρι ρυζιού) και κουλουράκια. Ο χορός του δράκου, του λιονταριού και του φαναριού ξεκινούν παντού, τόσο στις αγροτικές περιοχές, όσο και στα αστικά κέντρα, καθώς οι συμμετέχοντες αποχαιρετούν το παλιό έτος και εύχονται για το νέο, για καλή συγκομιδή, καλή τύχη και διώχνουν τα κακά πνεύματα.

Χαρτοκοπτική: Κατά τη διάρκεια της γιορτής της Άνοιξης, πολλές οικογένειες διακοσμούν τα παράθυρα των σπιτιών τους με εντυπωσιακές χαρτοκατασκευές, απεικονίζοντας Κινέζικα μοτίβα όπως λουλούδια, πουλιά, έντομα, ψάρια και φιγούρες της Κινέζικης όπερας.

Ποιήματα του νέου έτους: Γράφονται σε λωρίδες κόκκινου χαρτιού και αποτελούν σημαντικό κομμάτι της γιορτής της Άνοιξης. Στην παραμονή του σεληνιακού νέου έτους, οι οικογένειες στις αστικές και αγροτικές περιοχές κοσμούν τις πόρτες τους με αυτά τα δύο ποιήματα που ταιριάζουν μεταξύ τους και αναφέρονται στις επιθυμίες τους για το νέο έτος.

Έργα ζωγραφικής του νέου έτους: Είναι ένα είδος Κινέζικης λαϊκής τέχνης που εμπνέεται από τη γεωργική σοδειά, την χαρά, το τοπίο, τα λουλούδια και τα πουλιά, τους βούβαλους, τα μωρά. Κατά τη διάρκεια της γιορτής, αρέσει στους Κινέζους να κρεμμούν τέτοιους πίνακες στους τοίχους των σπιτιών τους για να αποχαιρετήσουν το παλιό έτος και να υποδεχτούν το καινούριο.

Τζιαοζί: Οι τάρτες τζιαοζί είναι χαρακτηριστικό Κινέζικο έδεσμα. Είναι ένα έθιμο των κατοίκων της βόρειας Κίνας για να γιορτάσουν. Την παραμονή του νέου έτους ολόκληρες οικογένειες μαζεύονται για να ετοιμάσουν τις τάρτες κουβεντιάζοντας. Κατόπιν ξαγρυπνούν όλοι μαζί, μέχρι να μπει το νέο έτος.

Γιορτή των Φαναριών

Χρόνος: Δέκατη πέμπτη ημέρα του πρώτου σεληνιακού μήνα.

Τόπος: Σε όλη την Κίνα.

Προέλευση: Η Γιορτή των Φαναριών έχει την προέλευσή του στη δυναστεία **Χαν**. Ο βασιλιάς **Γουέν** της Δυτικής Δυναστείας Χαν καθιέρωσε επίσημα τη 15η ημέρα του

Ιου σεληνιακού μήνα, ως φεστιβάλ του φαναριού, και κατά τη διάρκεια της βασιλείας του **Γου** της δυναστείας Χαν, οι Κινέζοι άρχισαν να γιορτάζουν με διάφορες εκδηλώσεις. Κατά τη διάρκεια της βασιλείας των Γιονγκπίνγκ της ανατολικής δυναστείας των Χαν, ο βασιλιάς **Ming**, σε μια προσπάθεια να προωθηθεί ο βουδισμός, διέταξε τη νύχτα να ανάβουν φανάρια σε παλάτια και μοναστήρια προς τιμήν του Βούδα. Επίσης οι αριστοκράτες και ο λαός κλήθηκαν να κρεμάσουν φανάρια στις μπροστινές πύλες των σπιτιών τους. Έτσι προήλθε το όνομα Γιορτή του Φαναριού. Η πρακτική αυτή έγινε βαθμιαία μέρος της κινεζικής λαογραφίας και γιορτάζεται φαντασμαγορικά. Κατά τη διάρκεια της δυναστείας **Σονγκ**, επινοήθηκαν τα Γιουάν-Ξιάο, ένα είδος κουλουριών, φτιαγμένα από αλεύρι ρυζιού και γλυκιά γέμιση. Αυτά τα κουλούρια βράζονται μέχρι να αρχίσουν να επιπλέουν. Φτιάχνονται αποκλειστικά κατά τη γιορτή του φαναριού, η οποία καλείται επίσης "Γιορτή Γιουάν-Ξιάο".

Γιορτή των Φαναριών του Ζικόνγκ

Χρόνος: Αρχές Φεβρουαρίου - αρχές Μαρτίου

Τόπος: Ζικόνγκ, επαρχία Σιτσουάν

Προέλευση: Από τη δυναστεία **Τανγκ**, οι άνθρωποι του Ζικόνγκ έκαναν ένα θεαματικό σόου με τα φανάρια κατά τη διάρκεια της Γιορτής της Άνοιξης. Το έθιμο αυτό παραμένει ζωντανό μέχρι σήμερα. Η τοπική κυβέρνηση του Ζικόνγκ υποστηρίζει το παραδοσιακό αυτό θέαμα κάθε χρόνο.

Δραστηριότητες: Κατά τη διάρκεια του σόου, ένας δράκος, φτιαγμένος από σερβίτσια πορσελάνης και ένας κόκορας από γυάλινα μπουκάλια φαρμάκων, πνένονται με σπάγγους, εμφανίζονται μαζί με χιλιάδες φανάρια. Τα φανάρια, που χαρακτηρίζονται από θαυμαστή χειροτεχνία, είναι υφαμένα από λεπτές λουρίδες μπαμπού και καλυμμένα με ζωηρόχρωμα υφάσματα ή φύλλα μεταξιού και πολλά μαζί, διαμορφώνουν μια εντυπωσιακή σύνθεση από φως, χρώμα, σχέδια και μουσική. Κατά τη διάρκεια της γιορτής, γίνονται επίσης εκθέσεις και επιχειρηματικές συναλλαγές.

Γιορτή των βαρκών στο Κιντόνγκ

Χρόνος: 4-6 Απριλίου κάθε έτος.

Τόπος: Πόλη Κιντόνγκ του Γιανγκζού, επαρχία Τζιανγκσού.

Δραστηριότητες: Αυτή η γιορτή είναι μια χαρακτηριστική λαογραφική δραστηριότητα. Κατά τη διάρκεια της γιορτής, οι βάρκες από τα κοντινά ψαροχώρια καταφτάνουν στην πόλη Κιντόνγκ για μερικές ημέρες. Δίπλα στις βάρκες, οργανώνονται θεατρικές ζαριστάσεις, χοροί του δράκου και του λιονταριού και άλλοι λαϊκοί χοροί. Οι λεμβοδρομίες είναι επίσης μέρος του εορτασμού.

Έκθεση των Ανοιξιάτικων λουλουδιών

Χρόνος: 28-30 του 12ου σεληνιακού μήνα

Τόπος: Γκουανγκζού, επαρχία Γκουανγκ-ντονγκ

Προέλευση: Κατά τη διάρκεια της βασιλείας των Κιανλόνγκ και Τζιακίνγκ της δυναστείας Κινγκ (1644-1911), οι πωλήσεις του τσαγιού ήταν σε μεγάλη ακμή και αυξήθηκε και η ζήτηση για τα λουλούδια που χρησιμοποιούνταν στον αρωματισμό του. Έτσι δόθηκε και μεγάλη ώθηση στην καλλιέργεια των λουλουδιών σε όλη την Κίνα. Κατά τη βασιλεία των Ξιανφένγκ και Τονγκζί, εμφανίστηκαν εκθέσεις λουλουδιών σε μερικές πόλεις. Κατά τη διάρκεια των εκθέσεων οι δρόμοι γέμιζαν με πάγκους όπου πωλούνταν τέτοια λουλούδια, όπως κρίνοι και πασχαλιά του νερού, που ανθίζει το καλοκαίρι, osmanthus και pandina που βγαίνουν το φθινόπωρο και

κόκκινο σφένδαμο και γιασεμί της Μογγολίας που ανθίζει στα τέλη του χειμώνα. Σήμερα, όλα αυτά τα λουλούδια μπορούν να βρεθούν στην Έκθεση Ανοιξιάτικων Λουλουδιών του Γκουανγκζού, η οποία πραγματοποιείται την παραμονή του νέου έτους. Για τους κατοίκους του Γκουανγκζού, η έκθεση λουλουδιών είναι μέρος των εορτασμών της Γιορτής της Άνοιξης.

Δραστηριότητες: Πριν από τη Γιορτή της Άνοιξης, οι αγρότες από τα προάστια φέρνουν τα λουλούδια τους στην πόλη, και τα εκθέτουν σε διάφορους δρόμους. Κατά τη διάρκεια της γιορτής, νέοι και μεγαλύτεροι κάτοικοι της πόλης βγαίνουν βόλτα για να θαυμάσουν. Όταν επιστρέφουν στο σπίτι, φέρνουν και στολίζουν λουλούδια. Μια βόλτα στους ολάνθιστους δρόμους, εκείνες τις μέρες, μοιάζει με εκδρομή στην εξοχή.

Γιορτή του νερού

Χρόνος: 13-15 Απριλίου κάθε έτος.

Τόπος: Τζινγκχόνγκ, αυτόνομο νομαρχιακό διαμέρισμα Ξισουανγκ-μπάνα Ντάι, επαρχία Γιουνάν.

Προέλευση: Ο μύθος λέει ότι μιά φορά ζούσε ένας δαιμονικός βασιλιάς που έφερε την καταστροφή στο Ξισουανγκ-μπάνα, όταν πήρε για συζύγους του, χωρίς τη θέλησή τους, επτά νέες γυναίκες. Οι γυναίκες τελικά εξεγέρθηκαν και σκότωσαν το δαιμονικό βασιλιά, ελευθερώνοντας τον τόπο από τη μάστιγα. Εντούτοις, το τεμαχισμένο κεφάλι του βασιλιά γλίτωσε, προκαλώντας πυρκαγιά στο δρόμο του. Η πυρκαγιά μπορούσε να συγκρατηθεί, μόνο όταν την κρατούσε με τα όπλα της κάποια από αυτές τις γυναίκες. Έτσι οι επτά γυναίκες ανέλαβαν να κρατούν διαδοχικά το δαιμονικό κεφάλι μιά φορά το χρόνο. Όταν η υπηρεσία μιας γυναίκας τελείωνε, οι ντόπιοι την κατάβρεχαν με νερό, ώστε να ξεπλυθεί από το αίμα και να αποβληθούν τα κακά πνεύματα. Το έκαναν επίσης από ευγνωμοσύνη για τις γυναίκες που γλίτωσαν τον τόπο. Με το πέρασμα του χρόνου, το κεφάλι του δαιμονικού βασιλιά έγινε τελικά στάχτη. Το κατάβρεγμα των ντόπιων μεταξύ τους έμεινε όμως σαν έθιμο.

Δραστηριότητες: Αγώνες βαρκών-δράκων, άναμμα παραδοσιακών κροτίδων, χοροί με συνοδεία τυμπάνων σε ένα βάθρο με σχήμα ποδιών ελέφαντα, χορός του πετεινού, θεάματα, ανοιχτές εκθέσεις και κατάβρεγμα παντού. Κατά τη διάρκεια της γιορτής, οι νέοι και οι νέες βρίσκουν την ευκαιρία να ανταλλάξουν βλέμματα.

Γιορτή της Καρύδας του Χαϊνάν

Χρόνος: 3η ημέρα του 3ου σεληνιακού μήνα κάθε έτος.

Τόπος: Επαρχία Χαϊνάν: Χαϊκού, νομοί Γουενκτάνγκ, Τονγκσί, και Σανιά.

Προέλευση: Το δέντρο της καρύδας είναι το έμβλημα του νησιού Χαϊνάν, γνωστό επίσης ως το "Νησί της Καρύδας". Στις 3-8 Απριλίου, το 1992, η επαρχιακή κυβέρνηση οργάνωσε το πρώτο διεθνές φεστιβάλ καρύδων στο Χαϊνάν για να προβληθεί το Χαϊνάν ως ειδική οικονομική ζώνη. Από τότε το διεθνές φεστιβάλ καρύδων έχει γίνει ένα ετήσιο γεγονός. Κατά τη διάρκεια της γιορτής, επιδεικνύονται όλα τα έθιμα του νησιού που συνδέονται με τις καρύδες. Επίσης γίνονται διάφορες εκθέσεις και εμπορικές συναλλαγές.

Δραστηριότητες: Στολίζονται φανάρια στη "Πόλη της Καρύδας", ο "Δρόμος της Καρύδας", γιορτές των τοπικών φυλών Λι και Μιάο, αγώνες με βάρκες-δράκους, αγώνες πολεμικών τεχνών, διάφορα θεάματα, παραδοσιακοί γάμοι και θυσίες στους προγόνους.

Γιορτή της Μπιγκόνιας του Λουογιάνγκ

Χρόνος: 15-25 Απριλίου κάθε έτος.

Τόπος: Λουογιάνγκ, επαρχία Χενάν

Προέλευση: "Η Μπιγκόνια του Λουογιάνγκ είναι η ομορφότερη κάτω από τον ουρανό", όπως λέει και η παροιμία. Ο μπιγκόνια, το λουλούδι-έμβλημα του

Λουογιάνγκ, επαινείται ως "βασίλισσα των λουλουδιών με το αιθέριο χρώμα και το ουράνιο άρωμα". Από τη δυναστεία Τανγκ, καμία Κινέζικη πόλη δεν ήταν σε θέση να συναγωνιστεί το Λουογιάνγκ στην καλλιέργεια Μπιγκόνιας. Η καλλιέργεια της Μπιγκόνιας και ο θαυμασμός σ'αυτήν, στην πραγματικότητα, είναι από καιρό μια τοπική εμμονή. Από τους 500.000 θάμνους και τις 350 ειδικές ποικιλίες που καλλιεργούνται στο Λουογιάνγκ, η Γιαοχουάνγκ (κίτρινη μπιγκόνια Γιάο) και η Γουεϊζί (κμπιγκόνιας του Λουογιάνγκ πραγματοποιήθηκε στις 15-25 Απριλίου το 1983 και από τότε έχει γίνει ένα σημαντικό ετήσιο γεγονός.

Δραστηριότητες: Έκθεση όλων των ποικιλιών λουλουδιών, διακοσμητικά φανάρια, εκθέσεις παραδοσιακής Κινέζικης καλλιγραφίας, ζωγραφικής και φωτογραφίας, συμπόσια, και επιχειρηματικές συζητήσεις. Στο πάρκο Γουανγκ-τενγκ και το βοτανικό κήπο, προγραμματίζονται συμπόσια για τους θαυμαστές της μπιγκόνιας.

Γιορτή της θεάς Μαζού

Χρόνος: 25 Απριλίου και 4 Οκτωβρίου κάθε έτος.

Τόπος: Νησί Μείτζου στο Πουτιάν, επαρχία Φουτζιάν

Προέλευση: Η Μαζού γεννηθήκε στο Λιν Μουνιάνγκ το 960μ.Χ. ή για την ακρίβεια, την 23η του 3ου σεληνιακού μήνα του 1ου έτους του βασιλιά Τζιανλόνγκ της δυναστείας Σονγκ, και πέθανε την 9η ημέρα του 9ου σεληνιακού μήνα στην ηλικία των 28 ετών. Ως φιλόανθρωπος, προσέφερε ιατρική βοήθεια στους νησιώτες, και έχοντας την ικανότητα να προβλέπει τον καιρό, έσωσε πολλούς ψαράδες από την απειλή των τυφώνων. Συγκινημένοι από τις καλές και ηθικές πράξεις της, οι ντόπιοι την ονόμασαν "Άγγελο της θάλασσας" και "Ιερή μητέρα" που τους περείχε την ευλογία της. Ένας ναός χτίστηκε και αφιερώθηκε στη μνήμη της στο νησί Μείτζου, έτσι ώστε οι νησιώτες να μπορούν να της προσφέρουν θυσίες.

Δραστηριότητες: Η 23η ημέρα του 3ου σεληνιακού μήνα είναι τα γενέθλια της θεάς Μαζού και η 9η ημέρα του 9ου σεληνιακού μήνα η επέτειος του θανάτου της. Και κατά τις δύο ημερομηνίες, ο ναός γεμίζει από χιλιάδες προσκυνητές, πολλοί από τους οποίους έρχονται από την Ταϊβάν, για να δείξουν το σεβασμό τους.

Γιορτή χαρταετού του Γουεϊφάνγκ

Χρόνος: 20-25 Απριλίου κάθε έτος

Τόπος: Γουεϊφάνγκ, επαρχία Σαντόνγκ

Προέλευση: Με μια ιστορία 600 χρόνων στην κατασκευή χαρταετών, το Γουεϊφάνγκ είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο ως ένα από τα 3 σχολεία της Κίνας, μαζί με το Πεκίνο και το Τσιαντζίν. Η απaráμιλλη τέχνη και η ποικιλία θεμάτων από τη λαϊκή παράδοση χαρακτηρίζουν τους χαρταετούς του Γουεϊφάνγκ. Από το 1984 το Γουεϊφάνγκ είναι η περιοχή ενός ετήσιου διεθνούς φεστιβάλ χαρταετών, το οποίο προσελκύει πολυάριθμους επισκέπτες από κάθε γωνία του κόσμου. Υπό τον ήχο της φιλαρμονικής, ο ουρανός της πόλης γεμίζει με χαρταετούς, περίτεχνα διακοσμημένους και χρωματιστούς. Αυτός είναι ίσως ένας από τους λόγους για τους οποίους το Γουεϊφάνγκ αποκαλείται από όσους ασχολούνται, "Παγκόσμια Πρωτεύουσα των Χαρταετών". Η διεθνής ομοσπονδία χαρταετών έχει τα κεντρικά γραφεία της στο Γουεϊφάνγκ.

Δραστηριότητες: Η εναρκτήρια τελετή στην οποία γίνεται η πρώτη απογειώση των χαρταετών, διεθνείς και εθνικοί αγώνες, επιλογή της καλύτερης δεκάδας, επίσκεψη σε ένα μουσείο χαρταετών, αντικείμενα λαϊκής τέχνης στο Γιανγκ-τζιάμπου.

Γιορτή των βαρκών-δράκων

Χρόνος: 5η ημέρα του 5ου σεληνιακού μήνα

Venue: Σε όλη την Κίνα

Προέλευση: Κατά τη διάρκεια του Πολέμου των Επαρχιών (475-221π.Χ.), ο Κου Γιουάν, ένας πατριώτης ποιητής της επαρχίας Τσου, απομακρύνθηκε από το γραφείο

του και μεταφέρθηκε στην εξορία από τον δούκα του Τσου. Μέσα στη θλίψη του, ο Κου πήρε μια πέτρα και έπεσε στον ποταμό Μιλουό, την 5η ημέρα του 5ου σεληνιακού μήνα. Οι ντόπιοι, για να κρατήσουν τα ψάρια, τις γαρίδες και τα καβούρια μακριά από το σώμα του άτυχου ποιητή, έριχναν στο ποτάμι ρύζι μέσα σε φύλλα. Με το πέρασμα του χρόνου το ρίζιμο του ρυζιού στο ποτάμι ως προσφορά για τον Κου Γιουάν εξελίχθηκε βαθμιαία σε έθιμο.

Δραστηριότητες: Για να επιδείξουν το σεβασμό τους στον μεγάλο πατριώτη ποιητή, οι Κινέζοι, την επέτειο του θανάτου του, τρώνε το ινγκ-ζονγκζί, ένα πυραμιδοειδές αρτοσκεύασμα, φιαγμένο από ρύζι που τυλίγεται σε φύλλα μπαμπού ή καλαμιών, και διοργανώνουν αγώνες βαρκών-δράκων. Για τους τουρίστες, διοργανώνονται δραστηριότητες σε όλη τη χώρα, αλλά οι εορτασμοί στην πόλη Μιλουό είναι οι πιο συναρπαστικοί. Το διεθνές φεστιβάλ βαρκών-δράκων που γίνεται τις 10-14 Ιουνίου ετησίως στο Γιουεϊγιάνγκ, στην επαρχία Χουνάν, είναι ίσως το διασημότερο στην Κίνα. Περισσότερες από 20 ομάδες βαρκών-δράκων από τις Ηνωμένες Πολιτείες, τον Καναδά, την Αυστραλία, και τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας παίρνουν μέρος στον αγώνα και το θέαμα είναι εντυπωσιακό.

Γιορτή της Αζαλέας στο Γκουιτσού

Χρόνος: 8-25 Απριλίου

Τόπος: Μπαϊχουαπίνγκ στο νομό Αϊανξί του νομαρχιακού διαμερίσματος Μπιτζιέ

Προέλευση: Μια απέραντη έκταση αζαλέας απλώνεται στα σύνορα των νομών Κιανξί και Νταφάνγκ στο νομαρχιακό διαμέρισμα Μπιτζιέ της επαρχίας Γκουιτζού. Τα λουλούδια στη ζώνη αζαλεών του Πουντί, του νομού Νταφάνγκ, και στο Τζινπό του νομού Κιανξί είναι τα διασημότερα. Εκεί η αζαλέα αρχίζει να ανθίζει το Μάρτιο, φθάνει στην πλήρη άνθηση της τον Απρίλιο, και συνεχίζεται μέχρι τον Μάιο, έτσι ώστε για τρεις μήνες κάθε χρόνο, η καταπράσινη δασώδης περιοχή καλύπτεται από έντονα χρώματα και γίνεται ένας πραγματικός φυσικός κήπος που σπάνια συναντιέται οπουδήποτε αλλού στον κόσμο. Η γιορτή της αζαλέας, που ξεκίνησε το 1993, είναι ένα ετήσιο γεγονός στο Γκουιτζού.

Δραστηριότητες: Εναρκτήρια τελετή, οι λαϊκές μορφές τέχνης από τους ανθρώπους των φυλών Γι, Μιάο και Μπουγί, ένα σόου φαναριών στο νομό Κιανξί, χοροί με κουδούνια και αυλούς, ταυρομαχίες και κοκορομαχίες. Οι τουρίστες είναι ευπρόσδεκτοι στα τοπικά καρναβάλια γύρω από τη φωτιά και μπορούν να δικιμάσουν τις τοπικές λιχουδιές

Φεστιβάλ παραδοσιακού τραγουδιού στο Κινγκχάι

Χρόνος: 8η ημέρα του 4ου σεληνιακού μήνα, 6η ημέρα του 6ου σεληνιακού μήνα, και 15η του 7ου σεληνιακού μήνα.

Τόπος: Ξινίνγκ, Κινγκχάι

Προέλευση: Χουα'ερ λέγονται τα δημοφιλή λαϊκά τραγούδια των εθνοτήτων Χούι, Ντονγκξιάνγκ, και Μπαοάνη στην επαρχία Κινγκχάι. Ο έρωτας είναι το βασικό θέμα αυτών των τραγουδιών, που χαρακτηρίζονται από έντονο συναισθηματισμό και πλούσια, ποικίλα μοτίβα. Μετά από τον 5ο μήνα σύμφωνα με το Κινέζικο σεληνιακό ημερολόγιο, τα φεστιβάλ Χουα'ερ γίνονται σε πολλά σημεία του Κινγκχάι Qinghai, και οι τοπικοί τραγουδιστές εκμεταλλεύονται αυτήν την ευκαιρία να τραγουδήσουν τη ζωή, την εργασία, την αγάπη και τα ιδανικά τους με μεγαλύτερο πάθος. Το λαϊκό φεστιβάλ τραγουδιού, που πραγματοποιείται την 6η ημέρα του 6ου σεληνιακού μήνα στο Λιανχουασάν, στο στο Ξινίνγκ, έγινε τόσο δημοφιλές, που κάθε χρόνο τελικά κρατάει μια ολόκληρη εβδομάδα.

Δραστηριότητες: Κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ, οι δεκάδες χιλιάδων λαϊκοί τραγουδιστές Χούι, Ντονγκξιάνγκ και Μπαοάν έρχονται στο Λιανχουασάν για να τραγουδήσουν ξανά και ξανά. Άλλες δραστηριότητες περιλαμβάνουν ορειβασία, θεατρικές παραστάσεις, εμπορικές εκθέσεις, και την αποχαιρετιστήρια τελετή.

Όρος Γουτάι - μήνας τουρισμού

Χρόνος: 25 Ιουλίου - 25 Αυγούστου, κάθε έτος

Τόπος: Πόλη Ταϊχουάι, νομός Γουτάι, επαρχία Σανζί

Προέλευση: Από τους αρχαίους χρόνους, στο βουνό Γουτάι υπάρχει μια περίοδος που τα μοναστήρια είναι ανοιχτά. Με το πέρασμα του χρόνου, αυτές οι μέρες έχουν εξελιχθεί σταδιακά σε μήνα τουρισμού του όρους Γουτάι και αφήνει να φανεί ένα από τα τέσσερα κύρια βουδιστικά κέντρα της Κίνας, με τον τεράστιο πλούτο χειροποίητων έργων.

Δραστηριότητες: Μεγάλης κλίμακας βουδιστικές τελετές, λαϊκά έργα τέχνης, και μια μεγάλη έκθεση μουλαριών και αλόγων. Κατά τη διάρκεια του μήνα, ολόκληρο το βουνό έχει μια μυστηριακή ατμόσφαιρα, καθώς μοναχοί από όλη τη χώρα συρρέουν στην πόλη Ταϊχουάι εκτελώντας ιεροτελεστίες, για να σώσουν τις ψυχές των νεκρών, ψέλνοντας τις Σούτρα. Το γεγονός δίνει στον ταξιδιώτη μια άριστη ευκαιρία να θαυμάσει την αρχιτεκτονική της συστάδας των ναών και των μοναστηριών στο βουνό Γουτάι, και να μάθει κάτι για τις τοπικές συνήθειες και τα έθιμα.

Τουριστικό φεστιβάλ του Ναντάμ

Χρόνος: Γύρω στις 15 Ιουλίου κάθε έτος

Τόπος: Αυτόνομη περιοχή της Εσωτερικής Μογγολίας

Προέλευση: Στα Μογγολικά, η λέξη "ναντάμ" σημαίνει "διασκέδαση και ψυχαγωγία." Το φεστιβάλ του Ναντάμ είναι μια ευκαιρία για τους Μογγόλους να συγκεντρωθούν για μερικές ημέρες και να γιορτάσουν παραδοσιακά. Στο παρελθόν, συγκεντώνονταν στην περιοχή το καλοκαίρι, για να θυσιάσουν στα ουράνια οντα και να διασκεδάσουν γιορτάζοντας την κτηνοτροφική τους παραγωγή. Αργότερα, το φεστιβάλ Ναντάμ εξελίχθηκε σε ένα εμβληματικό δεκαήμερο γεγονός που γίνεται στην καλοκαιρινή-φθινοπωρινή περίοδο. Τώρα το φεστιβάλ έχει αποκτήσει νέο όνομα: "Τουριστικό Φεστιβάλ των λειβαδιών του Ναντάμ".

Δραστηριότητες: Αγώνες τοξοβολίας, πάλης και ιπποδρομίες στη γιορτή Μανί, αυτοκρατορικά συμπόσια δυναστείας Γιουάν, παραδοσιακοί γάμοι των Έρντος, θυσιαστικές τελετές στο μαυσωλείο του Τζενγκίς Χαν, γύρος του Θερμού Ανοιξιάτικου Δάσους, παραδοσιακό Μογγολικό θέαμα.

Γιορτή της Δάδας στο Γιουνάν Γι

Χρόνος: 24η-26η ημέρα του 6ου σεληνιακού μήνα.

Τόπος: Κωμόπολη Σουκούν του αυτόνομου νομού Λουνάν Γι, και πόλη Χουξιόνγκ στο αυτόνομο νομαρχιακό διαμέρισμα Χουξιόνγκ Γι, επαρχία Yunnan

Προέλευση: Σύμφωνα με έναν μύθο μεταξύ των ανθρώπων του Λουνάν Γι, μια φορά κι έναν καιρό έζησε ένας δαιμονικός βασιλιάς που τρομοκρατούσε τους ντόπιους. Κατά τη διάρκεια μιας εξέγερσης οι άνθρωποι έδεσαν φανάρια στα κέρατα ενός κοπαδιού κατσικιών και οδηγώντας τα μέσα στη φωλιά του δαίμονα, τον έδιωξαν. Την 24η ημέρα του 6ου σεληνιακού μήνα ανάβουν δάδες και γιορτάζουν όλη τη νύχτα αυτό το γεγονός.

Δραστηριότητες: Τοξοβολία, αγώνες αλόγων, ταυρομαχίες, και πάλη. Ολονύχτιος χορός με δάδες γύρω από τη φωτιά.

Γιορτή μύρας του Κινγκ-ντάο

Χρόνος: Μέσα Αυγούστου κάθε έτος.

Τόπος: Κινγκ-ντάο, επαρχία Σαντόνγκ

Προέλευση: Η μπύρα κινγκ-ντάο είναι διάσημη σε όλο τον κόσμο. Το διεθνές φεστιβάλ μπύρας του Κινγκ-ντάο έγινε αρχικά το 1991, και καθιερώθηκε από τότε σαν ετήσιο γεγονός, το οποίο πραγματοποιείται στο τουριστικό θέρετρο του Κινγκ-ντάο.

Δραστηριότητες: Μεγάλα σόου ψυχαγωγίας και μόδας, παρελάσεις, πυροτεχνήματα στην παραλία, αθλητικοί αγώνες, ένα συμπόσιο για την τεχνολογία στη μπύρα, επιχειρηματικές συναντήσεις.

Γιορτή Σοτόν στο Θιβέτ

Χρόνος: Αύγουστος (από το τέλος του βου μήνα έως την αρχή του δου σύμφωνα με το θιβετιανό ημερολόγιο).

Τόπος: Λάσα, αυτόνομη περιοχή του Θιβέτ

Προέλευση: Στη θιβετιανή γλώσσα η λέξη "Σοτόν" σημαίνει "συμπόσιο γιαουρτιού." Το φεστιβάλ Σοτόν άρχισε πριν από το 17ο αιώνα. Σύμφωνα με τη βουδιστική πειθαρχία, οι μοναχοί είναι περιορισμένοι στα μοναστήρια τους για αρκετές πολλές ημέρες έως ότου τελειώσει το καλοκαίρι. Την ημέρα που λήγει ο "περιορισμός" οι ντόπιοι φροντίζουν τους μοναχούς με συμπόσια, στα οποία το γιαούρτι προσφέρεται γενναιόδωρα.

Δραστηριότητες: "Λιάζοντας το Βούδα" (τα γιγαντιαία πορτρέτα του Βούδα βγαίνουν από τα μοναστήρια και απλώνονται στον Ήλιο, σε δημόσια θέα), παραστάσεις Θιβετιανής όπερας, και εμπορικές εκθέσεις.

Γιορτή των σταφυλιών στο Ξιντζιάνγκ

Χρόνος: 20-26 Απριλίου κάθε έτος

Τόπος: Τουρπάν, αυτόνομη περιοχή Ξιντζιάνγκ Ουϊγκούρ

Προέλευση: Η καλλιέργεια αμπελιών στην παγκοσμίως γνωστή πόλη του Τουρπάν γίνεται για περισσότερο από 2000 χρόνια. Από τις 100 ιδιαίτερες ποικιλίες του Τουρπάν, τα χωρίς κουκούτσια λευκά σταφύλια, που αποκαλούνται "Πράσινα Μαργαριτάρια της Κίνας," είναι τα πολυτιμότερα. Η σταφίδα και το κρασί που παράγονται στο Τουρπάν είναι γνωστά για την πάντα καλή γεύση τους. Τα περισσότερα από τα σταφύλια του Τουρπάν καλλιεργούνται στη γνωστή Κοιλιάδα των Αμπελιών, ή "Πόλη των Μαργαριταριών της Ερήμου". Η γιορτή των σταφυλιών ξεκίνησε το 1990 και από τότε καθιερώθηκε σαν ετήσιο γεγονός στο Τουρπάν.

Δραστηριότητες: Παραδοσιακός γάμος του Ουϊγκούρ, Μασλάπ (ζωηρός και χιουμοριστικός λαϊκός χορός), Ναζκούμ (πνευματώδης παράσταση), παραδοσιακά τραγούδια και χοροί, διαγωνισμός πεπονιού στο Χαμί, εμπορικές διαπραγματεύσεις, γύρος του Δρόμου των Σταφυλιών και των Πεπονιών, караβάνια από καμήλες που θυμίζουν το Δρόμο του Μεταξιού, 200 χρόνια πριν.

Φεστιβάλ Πολεμικών τεχνών Σαολίν

Χρόνος: 10-15 Σεπτεμβρίου κάθε έτος

Τόπος: Τζενγκ-τζου, επαρχία Χενάν

Προέλευση: Η παγκόσμια φήμη του 1.500 χρονών ναού Σαολίν, οφείλεται στις τελειοποιημένες πολεμικές τέχνες που χρονολογούνται για περισσότερο από χίλια χρόνια, στη δυναστεία Τανγκ. Κατά τη διάρκεια των Πέντε Δυναστειών (907-960μ.Χ), οι μοναχοί στο ναό είχαν επινοήσει ήδη περισσότερες από 100 μορφές πάλης. Από τη δυναστεία Μινγκ (1368-1644) οι πολεμικές τέχνες των Σαολίν έφτασαν στο αποκορύφωμά τους. Η πόλη Ντενγκφένγκ, όπου βρίσκεται ο ναός, έχει γίνει κέντρο των πολεμικών τεχνών. Το 1991 το πρώτο Διεθνές Φεστιβάλ Πολεμικών

Τεχνών του Τζενγκ-τζου έγινε για να μεταφέρει την κληρονομιά των Κινέζικων πολεμικών τεχνών και να προωθήσει τον τοπικό τουρισμό και την οικονομική ανάπτυξη. Το φεστιβάλ γίνεται μία φορά το χρόνο.

Δραστηριότητες: Μια μεγάλη ποικιλία πολεμικών τεχνών επιδεικνύεται από τους Σαολίν. Μια κρουαζιέρα στον Κίτρινο Ποταμό δίνει κάποια ιδέα για το τοπίο και τον πολιτισμό κατά μήκος αυτού του δυνατού ποταμού.

Διεθνές Φεστιβάλ Μόδας στο Νταλιάν

Χρόνος: Στις αρχές Σεπτεμβρίου κάθε έτος

Τόπος: Νταλιάν, επαρχία Λιαονίνγκ

Προέλευση: Η πρώτη επίδειξη μόδας στο Νταλιάν έγινε το 1988, και μετονομάστηκε σε Διεθνές Φεστιβάλ Μόδας του Νταλιάν το 1991. Είναι μια βιτρίνα των πιο πρόσφατων εξελίξεων στη μόδα, που παρουσιάζεται παγκοσμίως από επιχειρήσεις, από διάφορες χώρες και περιοχές. Η γενική τάση για μίξη της Ανατολής με τη Δύση προσφέρει μια νέα ώθηση για τη βιομηχανία της μόδας και παρέχει μια εξ ολοκλήρου νέα αισθητική εμπειρία για την ανθρωπότητα.

Δραστηριότητες: Η τεράστια ποικιλία παρουσιάζεται σε μια ανοικτή, διεθνή έκθεση ενδυμάτων, διαπραγματεύσεις για την εξαγωγή Κινέζικων ενδυμάτων, ένας μεγάλος ανταγωνισμός μεταξύ των σημαντικών Κινέζων σχεδιαστών μόδας, πασαρέλα.

Διεθνής Έκθεση λουλουδιών του Τζανγκ-τζιατζέ

Χρόνος: Δύο ή τρεις ημέρες που αρχίζουν από τις 18 Σεπτεμβρίου κάθε έτος.

Τόπος: Τζανγκ-τζιατζέ, επαρχία Χουνάν.

Προέλευση: Το Τζανγκ-τζιατζέ, με τη χωρίς ταίρι φυσική ομορφιά του, είναι το πρώτο προστατευόμενο δάσος της Κίνας. Η περιοχή Γουλινγκγιάν στο δρυμό είναι εξαιρετικής επιστημονικής και αισθητικής αξίας, όπου υπάρχουν πλούσιες φυσικές εκτάσεις, η οικολογία προστατεύεται καλά, και οι κορυφές 3.103 πεύκων λαμπυρίζουν σε έναν ωκεανό υδρατμών. Με μια δασική κάλυψη 97%, το Τζανγκ-τζιατζέ είναι η κατοικία μεγάλης ποικιλίας σπάνιων ζώων.

Δραστηριότητες: Ο γύρος των δασών, γύρος για γεωλογική σπουδή, ο ποταμός Μαογιάν, διεθνή πρωταθλήματα ορειβασίας, αναρρίχηση βράχων, καθώς επίσης και οι καλλιτεχνικές παραστάσεις, ακροβατικές επιδείξεις από τους τοπικούς χωρικούς Τουτζιά.

Διεθνές Κομφουκιανικό Φεστιβάλ στο Κουφού

Χρόνος: 10 Σεπτεμβρίου - 26 Οκτωβρίου κάθε έτος.

Τόπος: Κουφού, επαρχία Σανγκ-ντογκ

Προέλευση: Ο Κομφούκιος, ο γνωστός φιλόσοφος και δάσκαλος, γεννήθηκε την 27η ημέρα του 8ου σεληνιακού μήνα (προς το τέλος Σεπτεμβρίου το 551π.Χ.) στο Κουφού. Από τους αρχαίους χρόνους, η επέτειος της γέννησής του στο Κουφού, χαρακτηρίζεται από την πομπή και τη φαντασμαγορία των θυσιαστικών τελετών. Από το 1984 οι τοπικές τουριστικές αρχές έχουν θεσπίσει ένα γύρο στον τόπο γέννησης του Κομφούκιου για ξένους και ντόπιους τουρίστες. Το 1989, το πρόγραμμα μετονομάστηκε σε "Διεθνές Κομφουκιανικό Φεστιβάλ".

Δραστηριότητες: Μια μεγάλη τελετή όπου προσφέρονται σπονδές και θυσίες στον Κομφούκιο, παραστάσεις μουσικής και χορού προς τιμήν του, μεγάλη έκθεση για τη ζωή και τις διδαχές του, σόου καλλιγραφίας, το Κομφουκιανικό Μέγαρο, ο ναός και

το δάσος (νεκροταφείο), το Νισάν (όπου γεννήθηκε ο σοφός), και θεματικοί γύροι, με σκοπό να εξοικειωθούν οι επισκέπτες με το ακαδημαϊκό έργο του Κομφουκίου, τα γαμήλια έθιμα της πόλης του και την τοπική κουζίνα.

Φεστιβάλ του Μεσοφθινοπώρου

Χρόνος: 15η ημέρα του 8ου σεληνιακού μήνα

Τόπος: Σε όλη την Κίνα

Προέλευση: Κατά τη διάρκεια της δυναστείας Τζου (16ος-11ος αιώνες π.Χ.), η νύχτα της πανσελήνου ήταν μια ευκαιρία για τους Κινέζους να βγουν και να θυσιάσουν στη Θεά του Φεγγαριού. Από τη δυναστεία Τανγκ (618-907), η παρακολούθηση της Σελήνης και οι ευχές έγιναν μέρος του τελετουργικού. Κατά τη διάρκεια των βορείων Σονγκ (960-1127), η 15η ημέρα του 8ου σεληνιακού μήνα υποδείχθηκε ως Φεστιβάλ του Μεσοφθινοπώρου. Όταν η νύχτα πέφτει, ο σφαίρα του φεγγαριού στέκει περίλαμπρη στο στερέωμα, με μια πλημμύρα ασημένιου φωτός πάνω από τη χώρα, ενώ τα μέλη των οικογενειών συγκεντώνονται χαρούμενα, τρώγοντας την Πίτα της Σελήνης και δοξάζοντας τη Θεά του Φεγγαριού. Η 15η ημέρα του 8ου σεληνιακού μήνα είναι η ημέρα της οικογενειακής συγκέντρωσης που συμβολίζεται από την Πανσέληνο.

Δραστηριότητες: Τελετές με σπονδές και θυσίες στη Σελήνη, παρατήρηση της Πανσελήνου. Υπάρχει πάντα κάτι ονειρικό και ρομαντικό στο Φεστιβάλ του Μεσοφθινοπώρου, εξ αιτίας της στενής σχέσης του με τους Κινέζικους μύθους, όπως του Τσανγκ'ί που έφυγε για τη Σελήνη, τη συμμορία των Γου που προσπαθούν χωρίς να τελειώνουν ποτέ, να κόψουν ένα δέντρο osmanthus, και το κουνέλι από νεφρίτη που χτυπά βότανα με το γουδί του. Για τους διανοούμενους, το φεστιβάλ είναι μια ευκαιρία να συγκεντρωθούν, να αυτοσχεδιάσουν ποιήματα δίπλα από μια κούπα κρασί και να τα απαγγείλουν ο ένας στον άλλο.

Φεστιβάλ του Όρους Χουανγκσάν

Χρόνος: Οκτώβριος κάθε έτους.

Τόπος: Χουανγκσάν, επαρχία Ανχουί.

Προέλευση: Το πρώτο Διεθνές Τουριστικό Φεστιβάλ του Χουανγκσάν πραγματοποιήθηκε στις 25-30 Οκτωβρίου, το 1991, και συμμετείχαν 103 tour operators και αντιπρόσωποι τουριστικών οργανισμών από τις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Ιαπωνία, την Ταϊλάνδη, τη Γαλλία, τη Γερμανία, τη Σιγκαπούρη και άλλες χώρες. Συνολικά 500.000 άνθρωποι συμμετείχαν στις δραστηριότητες του φεστιβάλ. Η επιτυχία του φεστιβάλ όχι μόνο κέρδισε την καρδιά των ταξιδιωτών από την Κίνα και το εξωτερικό, αλλά και επέκτεινε την παγκόσμια φήμη του του όρους Χουανγκσάν και προώθησε τον τοπικό τουρισμό. Οι τοπικές αρχές, επομένως, τον καθιέρωσαν ως ετήσιο γεγονός.

Δραστηριότητες: Θεάματα με παραδοσιακά φανάρια, παραδοσιακές παραστάσεις, γύρος του όρους Χουανγκσάν και των αρχαίων κατασκευών του Χουϊτζού, συναλλαγές τουριστικών επιχειρήσεων, διαπραγματεύσεις για την προσέλκυση ξένων επενδύσεων, και εκθέσεις προϊόντων.

Συνέδριο Καλλιγραφίας του Τσανγκ' Αν

Χρόνος: Νοέμβριος, κάθε έτος.

Τόπος: Ξι' Αν, επαρχία Σαανξί.

Προέλευση: Το ετήσιο Συνέδριο Καλλιγραφίας του Τσανγκ' Αν είναι ένα σημαντικό εθνικό τουριστικό πρόγραμμα. Για την επαρχία Σαανξί, είναι επίσης μια μεγάλης κλίμακας δραστηριότητα που περιλαμβάνει και τον εξωτερικό τουρισμό. Από την έναρξή της, η διάσκεψη έχει προσελκύσει καλλιγράφους, φίλους της καλλιγραφίας και τουρίστες από όλο τον κόσμο. Το συνέδριο σχεδιάστηκε για να γνωστοποιήσει ευρύτερα το Σαανξί και να προωθήσει τον τοπικό τουρισμό.

Δραστηριότητες: Η μεγάλη εναρκτήρια τελετή, ένας κύλινδρος 100 μέτρων με δείγματα καλλιγραφίας από όλους τους συμμετέχοντες, Κινέζους και ξένους. Κάθε συνέδριο προσελκύει σχεδόν 1.000 καλλιγράφους και τουρίστες.

Φεστιβάλ κεραμικών στο Γινγκντεζχεν

Χρόνος: 11-14 Οκτωβρίου κάθε έτος.

Τόπος: Γινγκντεζχεν, επαρχία Γιανγκξί.

Προέλευση: Το Γινγκντεζχεν έχει κερδίσει το όνομα της πρωτεύουσας της πορσελάνης μετά από μια χιλιετία στην παραγωγή εμπορευμάτων πορσελάνης. Κομψή διακόσμηση με ειδικά χαρακτηριστικά, είναι οι λόγοι της φήμης των πορσελάνινων ειδών που έχουν την ποιότητα και την επωνυμία Γινγκντεζχεν. Το διεθνές φεστιβάλ κεραμικής Γινγκντεζχεν, οργανώνεται για να διαδώσει την κινεζική τεχνολογία κεραμικής και να την προωθήσει διεθνώς.

Δραστηριότητες: Μια μεγάλη παρουσίαση κεραμικών και έκθεση των προϊόντων πορσελάνης Γινγκντεζχεν, από τη δυναστεία Τανγκ, στη δυναστεία Κουινγκ από διάσημους σύγχρονους καλλιτέχνες πορσελάνης. Επίδειξεις και τελετές τσαγιού, το διεθνές συμπόσιο κεραμικής, επιχειρησιακές δραστηριότητες κ.λ.π. Υπάρχουν επίσης γύροι της βιομηχανίας στην κεραμική πόλη, συμπεριλαμβανομένης της τεχνολογίας δημιουργίας και παραγωγής, των δυναστειών Μινγκ και Κουινγκ, αρχαίοι κλίβανοι και γύροι σε χώρους για σπουδές κεραμικής.

Φεστιβάλ πάγου και χιονιού Χαρμπίν

Χρόνος: 5-Ιανουαρίου 5-Φεβρουαρίου κάθε έτος.

Τόπος: Χαρμπίν, επαρχία Χειλονγκγιανγκ.

Προέλευση: Μετά την 190στή κρύα ημέρα, η βορειοανατολική πόλη του Χαρμπίν είναι γνωστή ως πόλη του πάγου και το κέντρο της κουλτούρας του κόσμου του πάγου και χιονιού. Ο μακρύς και ψυχρός χειμώνας και οι πάγοι του ποταμού Σονγκχουά, δημιουργούν τις ιδανικές συνθήκες για γλυπτά χιονιού και πάγου. Στις 5 Ιανουαρίου το 1985, παρουσιάστηκε το πρώτο φεστιβάλ πάγου και χιονιού. Από τότε έχει γίνει ετήσιο γεγονός, το οποίο είναι πολύ γνωστό σε όλο το κόσμο. Το Χαρμπίν ήταν επίσης τόπος συνάντησης των τρίτων ασιατικών πρωταθλημάτων χειμερινού αθλητισμού.

Δραστηριότητες: Θέαμα των φαναριών του πάγου, επίδειξη γλυπτών χιονιού, και διεθνείς διαγωνισμοί γλυπτών πάγου και χιονιού χειμερινή κολύμβηση, χόκευ πάγου, πατινάζ ταχύτητας, αλπικό σκι, και σλάλομ, εκθέσεις, φεστιβάλ ταινιών πάγου και χιονιού, ζωγραφική, καλλιγραφία και φωτογραφία, παραδοσιακές παραστάσεις και τραγούδια, συγκροτήματα χορού, παραδοσιακοί γάμοι στο παγωμένο ποτάμι. Μια συμμετοχή στο φεστιβάλ πάγου-χιονιού μπορεί να συγκριθεί με μια επίσκεψη σε ένα παραμυθένιο κρυστάλινο παλάτι.

Το Φεστιβάλ Κορμπάν

Χρόνος: Η 10η μέρα του μήνα Ντουλ Χαγιαχ (ο 12ος μήνας στο ισλαμικό ημερολόγιο).

Τόπος: Περιοχές με μεγάλο Χουι, Ουιγκουρ και τις κοινότητες Καζάκων.

Προέλευση: Σύμφωνα με έναν αραβικό μύθο, ο Ιμπραήμ ήταν ένας ευσεβής οπαδός του Αλλάχ. Σε ένα όνειρο, έλαβε ο Ιμπραήμ το θείο μήνυμα του Αλλάχ, να θανατώσει τον γιο του ως θυσία. Όταν ήταν έτοιμος να πραγματοποιήσει τη διαταγή, ένας αγγελιοφόρος του Αλλάχ, κατέβηκε με μία κατσίκα και ζήτησε από τον Ιμπραήμ να θυσιάσει την κατσίκα αντί τον γιο του. Από τότε οι μουσουλμάνοι έχουν χαρακτηρίσει τη μέρα αυτή με τη θανάτωση των κατσικών. Αυτό εξελίχθηκε στο Κορμπαν, ένα φεστιβάλ για της κατσίκες της σφαγής.

Δραστηριότητες: Κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ οι μουσουλμάνοι μαζεύονται στο μουσουλμανικό τέμενος για τις προσευχές και μια τελετή για να θανατώσουν τα ζώα. Κατόπιν οι οικογένειες αρχίζουν να γιορτάζουν με τη θανάτωση των βοοειδών, των αιγών και των καμηλών και το τραπέζι έχει μία αδελφική ατμόσφαιρα. Στο Xinjiang, οι διάφορες εθνικές μειονότητες γιορτάζουν το Κόρμπαν με τραγούδι και το χορό και τη συμμετοχή σε τέτοια παιχνίδια όπως κνήγι για μια κατσίκα, ιπποδρομίες, και τις νέες γυναίκες που φλερτάρουν με τους άνδρες για την αγάπη και τη διασκέδαση.